Licence No. 530 Dated. 10-9-1947

ചിത്രമാലിക

വിഷയ വിവരം.

		പേജ്
1951 ജൂലായ് മാസത്തെ പഞ്ചാംഗം		906
ഗാന്ധിനക്ഷത്രം	(കവിത)	907
ഗാന്ധിസൂക്തമാല		908
കബീർസൂക്താവലി		910
സമ്പാദകീയം		911
രഹസ്യപേടിക	(നോവൽ തുടർച്ച)	913
എന്തിനു?	(കവിത)	917
റഷ്യയിലെ നവീന വിദ്യാഭ്യാസം	(ഉപന്യാസം)	918
അന്നത്തെ രാത്രി	(കവിത)	921
സാഹിത്യവും പ്രണയവ്യാപാരവും	(ഉപ)	923
യാചകന്മാർ	(കവിത)	925
ഇരുട്ടടി	(ചെറുകഥ)	926
നിത്യകന്യക	(കവിത)	932
ലീല	(ചെറുകഥ)	934
പതിരുകഥ	(കവിത)	938
വയോജനവിദ്യാഭ്യാസം	(ഉപന്യാസം)	940
പൂക്കളുടെ ഭാഷ	(കവിത)	944
ഉണ്ണുങ്ങ	(ചെറുകഥ)	945
ബാലഗായകൻ	(കവിത)	950
പ്രതീക്ഷയിൽ ടി		
ചിരിയല്ലേ?	(ചെറുകഥ)	951
പൂക്കരി	(കവിത)	954
മനുഷ്യനോട്	(ഉപന്യാസം)	955
കടൽക്കരയിൽ	(ഗദ്യകവിത)	962
ജനാലകളുടെ മറവിൽ	(ചെറുകഥ)	963
ഗ്രന്ഥബന്ധുക്കൾ	(കവിത)	969
പരിവർത്തനം	(സ്ക്രീൻനാടകം)	970
നീറുന്ന ഹൃദയം	(കവിത)	973
ലീലാതിലകം	(ചിത്രപ്രണം)	974
അന്തിക്കവിത	(കവിത)	976
നാഡിവ്യൂഹം	(ശാസ്ത്രം)	977
ആ പൈതാഹശാന്തി	(കവിത)	983
പ്രസംഗവും പ്രവൃത്തിയും	(നാടകം)	853
പുതുവർഷത്തിൽ	(കവിത)	989
ഒരു കണ്ണ്	(അനിതാവിഭാഗം)	990
ആരാധകൻ	(കവിത)	993
നൃത്തകലയും പരിഷ്കരണവും	(കലാപംക്തി)	995
ശൈശവത്തിൻ നിഴലുകൾ	(ബാലപംക്തി)	998
വിനോദപംക്തി		999

വരിസംഖ്യ	ക.	ണ.	സ.
ഒരു വർഷത്തേയ്ക്കു	6	0	0
ആറു മാസത്തേയ്ക്ക്	3	8	0
ഒറ്റ പ്രതിക്ക്	0	8	0
ഇൻഡ്യയ്ക്കു പുറത്തിൽ	8	0	0

വരിസംഖ്യ എപ്പോഴും മുൻകൂർ.

മാനേജർ, കലാനിധി.

1951 ജൂലായ്.

ജൂലായി 16-ാംനു- തിങ്കളാഴ്ച 28 നാഴിക 53 വിനാഴികയ്ക്കു് ഉത്തരാഷാഢത്തിൽ മിഥുനരവിസംക്രമം.

22-ാംനു- 33 നാഴികയ്ക്കു ബുധൻ ചിങ്ങത്തിൽ.

മല മാസം	ഇം മാ	ആഴ്ച	നക്ഷത്രം	നാ.	വി.	തിഥി	നാ.	വി.	വിശേഷ ദിവസങ്ങളും
	17	I	ഞായർ	കാ	4	3	ദ്വാ	0	15	1-ാംനു- പ്രദോഷം, ദഗ്ദ്ധയോഗം.
	18	2	തിങ്കൾ	രോ	11	11	തൃ	5	52	
	19	3	ചൊവ്വാ	മ	18	37	ച	11	52	3-ാംനു- അമാവാസി ശ്രാദ്ധം.
	20	4	ബുധൻ	തി	26	4	◉	17	52	4-ാം നു- അമാവാസി ദാനം സ്ഥാലീപാകം.
	21	5	വ്യാഴം	പു	33	13	പ്ര	23	43	
	22	6	വെള്ളി	പൂ	40	1	ദ്വി	29	1	5-ാംനു- സുധായോഗം, ആഷാഢമാസാരംഭം.
	23	7	ശനി	ആ	46	8	ഉ	33	48	
മിഥുനം.	24	8	ഞായർ	മ	51	23	ച	37	39	8-ാംനു- മൃത്യുയോഗം.
	25	9	തിങ്കൾ	പൂ	55	26	പ	40	22	9-ാംനു- വ്യതീപാതപുണ്യകാലം
	26	10	ചൊവ്വാ	ഉ	58	7	ഷ	40	52	10-ാംനു- സുധായോഗം, ഷഷ്ഠീവ്രതം.
	27	11	ബുധൻ	അ	58	59	സ	41	23	
	28	12	വ്യാഴം	ചി	58	13	അ	39	14	
	29	13	വെള്ളി	ചോ	55	33	ന	35	16	14-ാംനു- വൈവസ്വതമനുപാദി
	30	14	ശനി	വി	51	17	ദ	29	38	15-ാംനു- ശയനൈകാദശിവ്രതം, 9। നാഴിക മുതൽ രാത്രി 4= നാഴികവരെ ഹരിവാസരം.
1126	31	15	ഞായർ	അ	45	43	ഏ	22	30	
	32	16	തിങ്കൾ	കേ	39	5	ദ്വാ	14	13	16-ാംനു- പ്രദോഷവ്രതം, ഉത്തരായണാവസാനം, ദക്ഷിണായന പുണ്യകാലം.
	1	17	ചൊവ്വാ	മൂ	31	46	തൃ	5	8	
	2	18	ബുധൻ	പൂ	24	29	◉	46	20	
	3	19	വ്യാഴം	ഉ	17	25	പ്ര	37	29	
	4	20	വെള്ളി	തി	11	9	ദ്വി	29	30	17-ാംനു- ദക്ഷിണായനാരംഭം.
	5	21	ശനി	അ	6	5	ഉ	22	53	
കർക്കടകം.	6	22	ഞായർ	ച	2	32	ച	17	53	18-ാംനു- പൌർണ്ണമാസി ഒരിക്കൽ ദാനം, വൈധൃതി പുണ്യകാലം, യജുർവേദിപാകമ്മം, ബ്രഹ്മസാവർണ്ണിമന്വാദി, ചാതുർമ്മാസ്യാരംഭം
	7	23	തിങ്കൾ	പൂ	0	50	പ	14	48	
	8	24	ചൊവ്വാ	ഉ	1	11	ഷ	13	45	
	9	25	ബുധൻ	രേ	3	19	സ	14	32	19-ാംനു- സ്ഥാലീപാകം.
	10	26	വ്യാഴം	അ	7	16	അ	17	6	20-ാംനു- പടിപൂരം.
	11	27	വെള്ളി	ഉ	12	35	ന	21	6	29-ാംനു- ഏകാദശിവ്രതം 15॥ നാഴിക മുതൽ ഹരിവാസരം.
	12	28	ശനി	കാ	19	19	ദ	26	28	
	13	29	ഞായർ	രോ	26	31	ഏ	32	14	30-ാംനു- സുധായോഗം.
	14	30	തിങ്കൾ	മ	33	57	ദ്വാ	38	18	31-ാംനു- പ്രദോഷവ്രതം, മൃത്യുയോഗം.
	15	31	ചൊവ്വാ	തി	41	21	തൃ	44	11	

1, 6, 8, 15, 22, 29 ഈ തീയതികൾ പാർപ്പിക്ക് ഒഴിവു ദിവസങ്ങളാകുന്നു.

യാവദേദിത്യസ്സപതി യാവദ് ഭൂമതി ചന്ദ്രമാഃ
യാവദ്ധായുഃ പ്രവാഹതി താവജ്ജീയാൽ കലാനിധിഃ.

കലാനിധി

-കഥാമയ സാഹിത്യ മാസിക-

Chief Editor—R. NARAYANA PANIKKAR, B. A., L. T.

സമം ൪ } ഫ്ലവനു മിഥുനം { ഭാഗം ൯

★ ഗാന്ധി നക്ഷത്രം ★

കുമാരനല്ലൂർ ത്രിവി, എലയന്നാട്ട്.

ഒന്നു്.

—മിന്നിമിന്നിജ്ജ്വലിക്കും പ്രകാശമേ!
പൊൽപ്രദീപമേ! ഗാന്ധിനക്ഷത്രമേ!!...
നിൻ കിരണങ്ങൾ മണ്ണിലും വിണ്ണിലും
പൊൽകതിർ ചൂഴമേതൊരു ഹൃത്തിലും.
ചുട്ടപൊള്ളും മനോവികാരങ്ങളി-
ലൊട്ടിനില്പൂന്നതേതൊരു പൊൻകിളി
അക്കിളി തൻെറ രാമരാജ്യത്തിലേ-
യ്ക്കൂഴക്കളം കൂളിത്തിന്നു പറന്നുപോയ്

രണ്ടു്.

ദുഷ്ടനാമൊരു കാട്ടാളനെങ്ങുന്നോ
കഷ്ടകാലത്തിൻ കാട്ടുതീയെന്നപോൽ
ഓടിയെത്തി;—സഭയിലാഗാന്ധിതൻ
കാന്തിചിന്തുന്ന നന്ദനതോപ്പതിൽ.
നീട്ടി കാട്ടാളനാ മാർവ്വിടത്തിങ്കലേ-
യ്ക്കാട്ടമേ മടിക്കാതെ തോക്കിൻമുന
ടക്കു,ടക്കു,ടക്കു് എന്നൊരഞ്ചാറെണ്ണം
പൊട്ടിപ്പോയതോ;—ഞങ്ങടെതൻഹൃത്തടം

മൂന്നു്.

എന്തൊരു കൃത്യം! വിങ്ങിക്കരഞ്ഞുപോയ്
മന്നിലോരോ മണൽത്തരി കൂടിയും!...
ഏതൊരു വയറാണീ ഭൂതത്തിനെ—
ജ്ജാതനാക്കുവാൻ ജന്മമെടുത്തതു്!
എങ്ങുനിന്നെത്തി കാണ്മാഭൂതമേ! നീ
മംഗളസ്വരൂപൻെറ രക്തം മോന്താൻ?...

നാലു്.

—മിന്നിമിന്നിജ്ജ്വലിക്കും പ്രകാശമേ!
പൊൽപ്രദീപമേ! ഗാന്ധിനക്ഷത്രമേ!!
ഭാരതത്തിൻ കുളിലെച്ചോരയിൽ
ആരമിക്കട്ടെ നിന്നഹിംസാമൃതം!!!...

[പ്രകാശകാശം ത്രിവിയ്യൂ്]

ഗാന്ധിസൂക്തമാല

കർമ്മോപദേശം

ദാരിദ്ര്യദർശനം.

അല്പാഹാരം അല്പോപാധം എന്നൊരുപുരാതനക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഛായയിൽ, ഒരു വെളിപ്രദേശത്തെക്കുനയിച്ചു. അവിടെ ക്ഷാമപീഡിതരായ ജനങ്ങളെ വരിവരിയായി ഇരുത്തിയിരുന്നു. അവരിൽനിന്നു പ്രാണൻ അതിവേഗംവിട്ടുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. നൈരാശ്യത്തിന്റെ സജീവചിത്രങ്ങളായിരുന്നു അവർ. അവരുടെ ഓരോ വാരിയെല്ലും നിങ്ങൾക്കു എണ്ണാമായിരുന്നു. ഓരോ ധമനിയേയും നിങ്ങൾക്കു കാണാമായിരുന്നു. മാംസപേശിയെന്നല്ല, മാംസംതന്നെയും ഇല്ലായിരുന്നു. അവരുടെ നേത്രങ്ങളിൽ ദീപ്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ മരിക്കാൻ ഇച്ഛിക്കുംപോലെതോന്നി. തങ്ങൾക്കു കിട്ടിയ ഒരുപിടി അരിയിലല്ലാതെ മറ്റൊന്നിലും അവക്കു താൽപര്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പണത്തിനുവേണ്ടി അവർ വേലചെയ്തിരുന്നില്ല. സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടിഒരുപക്ഷേ.ഒരുപിടി ചോറുകൊടുത്താൽ അതു തിന്നുകൊണ്ടു അവർ ജീവിച്ചുകൊള്ളുമെന്നുതോന്നി. ഈ പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും—നമ്മുടെ സഹോദരീസഹോദരന്മാർ—മന്ദംമന്ദം ഇങ്ങനെ വേദനിച്ചു മരിക്കുക എന്നതു ഞാനറിയുന്ന ഏറ്റവും വലിയദുഃഖാത്തനാടകമാണു്. നിരന്തരമായ നിർബന്ധിതോപവാസമാണവരുടേതു്. കിട്ടുന്ന ചോറുകൊണ്ടു് ആ ഉപവാസത്തെ വല്ലപ്പോഴും ഭേദിക്കുമ്പോൾ, നാം ജീവിക്കുന്ന ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു് അവർ നമ്മെ പരിഹസിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു. യങ്ങ് ഇൻഡ്യ—31—10—24.

കവി തന്റെ കവിതാവാസനയ്ക്കു് അനുരൂപമായി നാളേക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കയും, നാമും അങ്ങനെ ജീവിക്കാൻ ഇച്ഛിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രഭാതത്തിൽ സ്തുതിഗാനങ്ങൾ പാടിപ്പാടി ആകാശത്തിലേക്കു പറന്നുപോകുന്ന പക്ഷികളുടെ മനോഹരചിത്രം നമ്മുടെ അത്ഭുതവിലോകനത്തിനായി അവർ സമ്മാനിക്കുന്നു. ഈ പക്ഷികൾക്കു അന്നന്നേക്കുള്ള ആഹാരം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ വിശ്രാന്തമായ ചിറകുകളോടെ അവ പൊങ്ങിപ്പറന്നു. തലേന്നാൾ രാത്രി അവരുടെ സിരകളിലൂടെ പുതുരക്തം പ്രവഹിച്ചിരുന്നതാണു് — എന്നാൽ ശക്തിയുടെ അഭാവംനിമിത്തംചിറകൊന്നനക്കാൻപോലും അവയില്ലാത്തവയെനോക്കുകയാലുണ്ടാവുന്ന വേദന ഞാൻ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇന്ത്യൻവ്യോമമണ്ഡലത്തിൻകീഴിൽ ഉള്ള മനുഷ്യവിഹംഗമങ്ങൾ വിശ്രമിക്കാനെന്ന ഭാവത്തിൽ പോകുമ്പോഴേക്കാം, ക്ഷീണിതരായിട്ടാണു് പിറേറന്നു ഉണരുന്നതു്. അനേകലക്ഷങ്ങൾക്കു് അതൊരു ശാശ്വതജാഗരണമോ ശാശ്വതമായ മയക്കമോ ആണു്—അനുഭവിച്ചല്ലാതെ അറിയാൻ കഴിയാത്ത, അവർണ്യമാംവണ്ണംവേദനാജനകമായ, ഒരവസ്ഥയാണതു്. കബീറിന്റെ ഗാനങ്ങളെക്കൊണ്ടു് രോഗാർത്തന്മാരുടെ വേദന ശമിപ്പിക്കാൻ നോക്കീട്ടു് എനിക്കു സാധിക്കാതെ വന്നിട്ടുണ്ടു്. ഈ ക്ഷുധാർത്തരായ ബഹുലക്ഷങ്ങൾ ഒരേ ഒരു കാവ്യത്തിനെ— ശക്തിപ്രദമായ ആഹാരത്തിനെ, മാത്രമേ ചോദിക്കുന്നുള്ളു. അതു് അവർക്കു നല്കാൻ സാധ്യമല്ല. അവർ അതിനെ വേലചെയ്തുനേടണം. നെറ്റി വിയർപ്പിച്ചേ അതു നേടാൻ അവക്കു സാധിക്കൂ. യങ്ങ് ഇൻഡ്യ 13—10—21

അതുകൊണ്ടു്, 30 കോടി ജനങ്ങളും തൊഴി

ലില്ലാത്തവരായി, ബഹുഭൂരിപക്ഷം ആളുകൾ ആത്മാഭിമാനവും ഈശ്വരനിൽ വിശ്വാസം ഇല്ലാത്തവരായിട്ടുണ്ടെന്നു വരിക എന്തൊരു മഹാപാപത്തായിരിക്കണമെന്നാലോചിക്കുക. കണ്ണിൽ തിളക്കമില്ലാത്തവരും ആഹാരം തങ്ങളുടെ ഏകദൈവമായിട്ടുള്ളവരും ആയ ലക്ഷോപലക്ഷം ക്ഷുധാർത്തന്മാർക്കു മുമ്പു് ഈശ്വരസന്ദേശവും കൊണ്ടു ചെല്ലുന്നതു്., അതാ അക്കാണുന്ന നായുടെമുമ്പിൽ ഈശ്വരസന്ദേശവുംകൊണ്ടു ചെല്ലുന്നതിനൊപ്പമാണു്. അവർക്കുമുമ്പിൽ പാവനാധ്യാനസന്ദേശത്തിന്റെ രൂപത്തിലെ എനിക്കു ഈശ്വരസന്ദേശം കൊണ്ടുപോവാൻ സാധിക്കുക. നല്ല പ്രാതലുംകഴിഞ്ഞു് കുറേക്കൂടി ഹൃദ്യമായ ഉച്ചഭക്ഷണം പ്രതീക്ഷിച്ചു് നാം ഇരിക്കുമ്പോൾ ഈശ്വരനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നതുകൊള്ളാം; എന്നാൽ ദിവസേന രണ്ടു ആഹാരം കൂടാതെ കഴിയുന്ന ബഹുഭൂരിപക്ഷങ്ങളോടു് ഞാൻ ഈശ്വരനെപ്പറ്റി എങ്ങനെ സംസാരിപ്പാനാണു്? ഈശ്വരനു് വെണ്ണയുടേയും റൊട്ടിയുടേയും രൂപത്തിൽ മാത്രമേ അവരുടെ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ സാധിക്കൂ.

യങ്ങ് ഇൻഡ്യ. 15-10-31.

പട്ടിണികിടന്നും ജോലിഇല്ലാതെയും ഇരിക്കുന്ന ജനതയ്ക്കു സ്വീകാര്യമായവിധത്തിൽ ഈശ്വരൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ തുനിയുന്നപക്ഷം അദ്ധ്യാനത്തിന്റേയും കൂലിയുടെയും രൂപത്തിൽ ആയിരിക്കും. യങ്ങ് ഇൻഡ്യ 13—10—21.

* * *

ധർമ്മംകൊടുക്കുന്ന പ്രശ്നമേ ഉദിക്കുന്നില്ല.

കെല്പുള്ള ഒരു പുരുഷനോ സ്ത്രീയോ, വേലയൊന്നും ഇല്ലാതെയോ ആഹാരംകൂടാതെയോ ഇരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം, നാം വിശ്രമസുഖം അനുഭവിക്കുന്നതോ മിഷ്ടാന്നഭോജനം കഴിക്കുന്നതോ ലജ്ജായഹമാണു്.

കള്ളം കൈയിട്ടു് ജോലിചെയ്യാൻ മടിച്ചു പിച്ച എടുക്കുന്നവനു് വെറുതെ ആഹാരം കൊടുക്കുന്നതിനു് എന്റെ അഹിംസ അനുവദിക്കുകയില്ല—എനിക്കു കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ, വെറുതേ ആഹാരംകൊടുത്തു വരുന്ന എല്ലാ ഊട്ടുപുരയും ഞാൻ നിർത്തിലാക്കും. അതു ജനതയെ അധഃപതിപ്പിക്കും; അതു് ആലസ്യത്തേയും, മടിയേയും, കപടഭാവനയേയും അപരാധയാസനയെത്തന്നെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

യങ്ങ് ഇൻഡ്യ 13—8—25

പാവങ്ങളെ ധർമ്മമായി പുലർത്തും എന്നു പറയാതിരിക്കുക. രണ്ടുകൂട്ടരേ ധർമ്മത്തിനു അവകാശികളായിരിക്കുന്നുള്ളൂ—ഒന്നുമില്ലാതെ പരിശുദ്ധജ്ഞാനത്തെ പ്രചരിപ്പിക്കുകയെന്ന തൊഴിലോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണനും, വികലാംഗന്മാരും അന്ധന്മാരുംമാത്രം. ശരീരത്തിനു കെല്പുള്ള മടിയന്മാർക്കു പിച്ചകൊടുക്കുന്ന ദുഷിച്ച ഏർപ്പാടു് ഇപ്പോഴും നടന്നുവരുന്നതു നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിനു ലജ്ജാകരവും അഭിമാനഭംഗകരവും ആണു്. ആ ലജ്ജാകരമായ അവസ്ഥയെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യാനായിട്ടാണു് ഞാൻ ചർക്കയുടെ സന്ദേശവുംകൊണ്ടു നാടുതോറും സഞ്ചരിക്കുന്നതു്.

യങ്ങ് ഇൻഡ്യ 24—2—27

ഇൻഡ്യൻ നഗരങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ധനം കൊണ്ടു നാം യക്ഷിതരാവുകയില്ല. അതു ഇംഗ്ലണ്ടിലുനിന്നോ, അമേരിക്കയിൽനിന്നോ വരുന്നതല്ല. അതു് ഏറ്റവും പാവപ്പെട്ടവരുടെ രക്തത്തിൽനിന്നുവരുന്നു. ഇൻഡ്യയിൽ ഏഴുലക്ഷം ഗ്രാമങ്ങളുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അവയിൽ ചിലതു നിർമ്മാർജ്ജിതമായിരിക്കുന്നു. ബംഗാൾ, കന്നടം മുതലായ ദിക്കുകളിൽ ക്ഷാമത്താലും രോഗപീഡയാലും മരിച്ചുപോയിട്ടുള്ള ബഹുസഹസ്രം ജനങ്ങളേപ്പറ്റി ഒരു രേഖയുംഇല്ല. ഗ്രാമീണജനതകൾ അനുഭവിച്ചുപോരുന്ന ദുരിതങ്ങളേപ്പറ്റി ഗവണ്മെൻറു രജിസ്റ്ററുകൾ ഒരറിവും നല്കുന്നില്ല—എന്നാൽ ഒരു ഗ്രാമവാസി

കബീർസൂക്താവലി

രാഗം ഗൌഡി.

39

ആരുടെ പുത്രൻ, ആരുടെ പിതാവു്? ആക്കു ആരു? ആരു മരിക്കുന്നു? ആരു ദുഃഖം ജനിപ്പിക്കുന്നു? ഈ ഹരി ഒരു ഐന്ദ്രജാലികനാണു്; അവൻ സംസാരത്തിൽ മായാജാലം വിരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ അമ്മേ! ആ ഹരിയുടെ വിയോഗത്തിൽ ഞാൻ എങ്ങനെ ജീവിക്കും? (1)

ആക്കു ആരു പതി? ആക്കു് ആരു പത്നി? ഈ തത്വത്തെപ്പറ്റി ശരീരം ഇരിക്കുമ്പോതന്നെ ചിന്തിക്കൂ. (2)

കബീർ പറയുന്നു:—എന്റെ മനസ്സിനു് ഈ മായാവിയെ ഇഷ്ടമാണു്. ഞാൻ ഈ മായാവിയെ തിരിച്ചറിയുമ്പോൾ (സാക്ഷാൽകരിക്കുമ്പോൾ) അവന്റെ മായാവിദ്യ എന്റെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു താനേ മാറിപ്പോകും. (3)

40

ഇപ്പോൾ എനിക്കു രാജാരാമന്റെ സഹായത ലഭിച്ചു. അക്കാരണത്താൽ ഞാൻ ജനനമരണപാശം അറുത്തുകളഞ്ഞിട്ടു് പരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. ഞാൻ എന്നെ സൽസംഗലീനനാക്കിയിരിക്കുന്നു; പഞ്ചഭൂതങ്ങളിൽനിന്നു ഞാൻ എന്നെ വിമുക്തനാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ എന്റെ ജിഹ്വയാൽ അമൃതമയനാമത്തെ ജപിക്കുന്നു. എന്നെ ഞാൻ പ്രേമത്തിന്റെ അക്രീതദാസനാക്കി. (1)

സദ്ഗുരു എനിക്കു് ഒരു വിശേഷോപകാരം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം എന്നെ സംസാരസാഗരത്തിൽ നിന്നു കരയേറ്റി. എന്റെ പ്രീതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരണകമലത്തിൽ സംലഗ്നമായി. എന്റെ ചിത്തത്തിൽ ഗോവിന്ദൻ ദിവസംതോറും നിവസിക്കുമാറായി. (2)

മായയുടെ ജ്വലിക്കുന്ന കനൽ എരിഞ്ഞുതീർന്നു. നാമത്തിന്റെ സഹായത്താൽ മനസ്സിൽ സന്തോഷമുദിച്ചു. എന്റെ സ്വാമിയായ പ്രേമജലസ്ഥലങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ എങ്ങോട്ടു നോക്കിയാലും എന്റെ അന്തര്യാമിയെത്തന്നെ കാണുന്നു. (3)

ഞാൻ എന്റെ ഭക്തിയെ സ്വയം ഉറപ്പിച്ചു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പൂർവജന്മസംസ്കാരം എനിക്കു ലഭിച്ചിരുന്നു. ആരിൽ കൃപ ഉദിക്കുന്നോ അയാൾ പൂർണ്ണനായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം എന്റെ സ്വാമി സാധുസന്നിവാസിയാണു്. (4)

യായ എനിക്കു് ഗ്രാമത്തിലെ അവസ്ഥ അറിയാം. ഗ്രാമീണസാമ്പത്തികശാസ്ത്രവും എനിക്കറിയാവുന്നതാണു്. മുകളിൽനിന്നുള്ള സമ്മർദ്ദം മൂലമാണു് ഇല്ലായ്മയെ പിടിച്ചുനിർത്തുന്നതു എന്നു ഞാൻ പറയുന്നു.

അവരുടെ മുഖത്തുനിന്നു മാറുകമാത്രമേ വേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ.

അമൃതബജാർപത്രിക 30—6—44

ഒന്നാന്തരം പേപ്പറുകളിൽ മനോഹരമായും ബലമായും ബയൻഡുചെയ്ത

അക്കൌണ്ടുബുക്കുകളും

സ്റ്റേഷനറിസാമാനങ്ങളും

മിതമായ വിലയ്ക്കു് ഇവിടെ കിട്ടുന്നതാണു്.

THE REDDIAR PRESS & BOOK-DEPOT
P. B, No. 4. TRIVANDRUM.

കലാനിധി

ആ പെറുകഥ!

കഴിഞ്ഞതിനു മുമ്പിലത്തെ ലക്കത്തിൽ "പഞ്ച വിൻപാൽ" എന്നൊരു കഥ ചേർത്തിരുന്നതി നേപ്പറ്റി ഒട്ടുവളരെ കണ്ണുകടം ഞങ്ങൾക്കു ലഭി ച്ചിരിക്കുന്നു. സങ്കുചിതയുടെ സീമയെ അതിലംഘി ക്കാത്ത കഥകളെ മാത്രമേ ചേർക്കയുള്ളൂ എന്നു നിർബന്ധമുള്ളവരാണ് ഞങ്ങൾ. ലേഖകന്റെ പേരുകണ്ടു്, വായിക്കാതെ എടുത്തുചേർത്തുപോ യതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു.

* * *

കൂപലാനിയും വിട്ട!

'മഹാത്മാഗാന്ധി' എന്ന പഞ്ചാക്ഷരിയിൽ വിശ്വാസമുള്ളവർ ഓരോരുത്തരായി കാൺ ഗ്രസ്സു് വിടുന്ന ദയനീയമായ കാഴ്ചയാണു് നാം ഇന്നു കാണുന്നതു്. പക്ഷേ അങ്ങനെ വരാതിരു ന്നെങ്കിലേ അത്ഭുതത്തിനവകാശമുള്ളൂ. അന്നു് നേതാക്കന്മാരെല്ലാരും 'ഗാന്ധികീ ജേ' എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടുനടന്നതു്, അദ്ദേഹത്തിലോ അ ദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യപരിപാടിയിലോ വിശ്വ സിച്ചിട്ടാണോ? അതൊരു സമരതന്ത്രം—അഥവാ അടവുമാത്രമായിരുന്നു. നാട്ടുകാരുടെ പിൻബല മുണ്ടായാതെ സമരം ജയിക്കയില്ലെന്നും, അതിനു ഈ പഞ്ചാക്ഷരീമന്ത്രം ഉപയോഗപ്പെടുമെന്നും, ബുദ്ധിമാന്മാരായ അവർ കണ്ടു. ജയം നിശ്ചിത മായപ്പോൾ മഹാത്മജി അവരുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു കണ്ടകമായിത്തീർന്നു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹ ത്തിനെ അവർ അവിടെനിന്നു മാറ്റി—പാവം ഗോഡ്സേ! പഴിയേല്പാൻ വന്നുവെന്നേയുള്ളൂ.

1942-ലും അതിനു മുൻപും ഉണ്ടായ ക്ഷോ ഭസമരങ്ങളിൽ, എത്ര സാധുക്കൾ ഈ ആഷാഢ ഭ്രതികളുടെ മിരട്ടിനു ഇരയായി, തങ്ങളുടെ ജീവൻ ബലികഴിച്ചു. അവരെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന സാധാരണ ജനതയ്ക്കുവേണ്ടി, കാൺ ഗ്രസ്സു് അതിന്റെ ചെറുവിരലിന്റെ അഗ്രമെ ങ്കിലും അനക്കിയിട്ടുണ്ടോ? ബ്രിട്ടീഷു് ആധിപ ത്യത്തിൻ കീഴിൽ അവരുടെ നില കഷ്ടമായിരു ന്നെങ്കിൽ, ഇന്നു കഷ്ടതരമായിരിക്കുന്നു. അന്നു് അവർക്കുവേണ്ടി കണ്ണീർപൊഴിക്കാൻ ഗാന്ധിജി ഉണ്ടായിരുന്നു. ശിഥിലഗാത്രനെങ്കിലും അയോ മനസ്കനായിരുന്ന ആ പുണ്യാത്മാവിനു് അവർക്കു വേണ്ടി വല്ലതും ചിലതൊക്കെ ചെയ്യാനും കഴി ഞ്ഞിരുന്നു. ഹതവിധി—അല്ല കാൺഗ്രസ്സ്നേ തത്രം—അദ്ദേഹത്തിനെ അപഹരിച്ചു. ഇനി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളെ മുറുകെപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചില നേതാക്കന്മാരുണ്ടു്. അ വരെയും അകറ്റുന്നതിനാണു് മുന്നണി നേതൃ ത്വത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ശ്രമം. അവരുടെ ഈ ഉപജാപം കാൺഗ്രസ്സിനെ എവിടെക്കൊണ്ടു ചെന്നെത്തിക്കും എന്നു അചിരേണ നമുക്കൊ ക്കെ കാണ്മാൻ സാധിക്കും. പല ഗാന്ധിഭക്ത ന്മാരും കാറു് വീഴുന്നതു് ഏതു ദിക്കിലേയ്ക്കു് എന്നു മനസ്സിലാക്കീട്ടു് നേരത്തേ കാൺഗ്രസ്സു് വിട്ടുകഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോഴിതാ കൂപലാനിയും വി ട്ടിരിക്കുന്നു. അടുത്തശ്രമം നെഹ്രുജിയ്ക്കു നില്ക്കള്ളിയില്ലാതാക്കാനായിരിക്കും എന്നൂഹിപ്പാൻ വലിയ ബുദ്ധിയൊന്നും ആവശ്യമില്ല. അതി ലേക്കു് ബോംബെ യു—പി-ദില്ലി അക്ഷംകൊ ണ്ടുപിടിച്ചു പണിനടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണു്. പക്ഷേ അടുത്തതിരഞ്ഞെടുപ്പിനുമുമ്പു അയ്യ നടത്തണമെന്നു് അവർക്കു വിചാരമുണ്ടെന്നു തോന്നു ന്നില്ല. ജനതയുടെമേൽ പണ്ഡിതജിക്കുള്ള സ്വാ ധീനശക്തി എത്രയെന്നു് അവർക്കും അറിഞ്ഞു കൂടേ? നടക്കട്ടെ—പ്ലാൻ അനുസരിച്ചു് എല്ലാം നടക്കട്ടെ! 'മനസ്സിൽ കണ്ടതൊക്കെ യഥേഷ്ടം പിരിഞ്ഞു' എന്ന മട്ടിലവസാനിക്കാതിരുന്നാൽ മതി.

അടുത്ത തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ കാൺഗ്രസ്സിന്റെ വിജയത്തിനുവേണ്ടി 'മെയ്‌ലികാവകാശങ്ങളിൽ ഭേദഗതി വരുത്തിക്കഴിഞ്ഞു; പത്രങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്മേലും നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതൊക്കെ അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങളും പരിപാവനങ്ങളും ആയ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെ മുൻനിറ്ത്തി ചെയ്തിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളാണെന്നു് ആരെല്ലാം പറഞ്ഞാലും, ഭാരതം അത്യുഴിക്കു ലോകദൃഷ്ടിയിൽ പരിഹാസ്യമായിതീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാതെ തരമില്ല.

ആളുകൾ ഉണ്ണാനും ഉടുക്കാനും ഇല്ലാതെ നെട്ടോട്ടവും കറിയോട്ടവും നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ നിയമനിർമ്മാതാക്കളും ഭരണകർത്താക്കളും പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി സ്വയം സംതൃപ്തി അടയുന്നു. പരീക്ഷണങ്ങളിൽ ഒന്നെങ്കിലും വിജയം പ്രാപിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ വേണ്ടില്ലായിരുന്നു. റോം എരിയുമ്പോൾ നീറോ വീണവായിക്കുന്ന ഈ സമ്പ്രദായം ജനതാമദ്ധ്യേ കാൺഗ്രസ്സിനോടു് എത്രമാത്രം വിദ്വേഷം ജനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് അവർ അറിയുന്നില്ലെങ്കിൽ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞുകൊള്ളും.

ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണു്. ജനതയുടെ ദുരിത നിവാരണവിഷയകമായി യാതൊന്നും നെഹ്രുഗവണ്മെണ്ടിനു സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു് മറ്റൊരു കാൺഗ്രസ്സ് ഗവണ്മെണ്ടിനും അതു സാധ്യമാവുമെന്നു വിചാരിക്കാനവകാശമില്ല. കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെ മുന്നോട്ടുപോയാൽ, ഇൻഡ്യാ കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ പിളർന്നിരിക്കുന്ന ഘോരയക്ത്രത്തിൽ ചെന്നു ചാടുകതന്നെചെയ്യും. കമ്മ്യൂണിസത്തെ തടയുന്നതിനു ഒരേ ഒരു മാർഗ്ഗമേയുള്ളു; അതു ബ്രിട്ടൺ അവലംബിച്ചു; അവിടെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുശല്യം ഇല്ലതന്നെ. ബ്രിട്ടനിൽ വൻകിട വ്യവസായികളും വ്യാപാരികളും ഉണ്ടെങ്കിലും, ആദായത്തിൽ പവനു 19 ഷില്. 6 പെൻസു് എന്ന നിരക്കിൽ സർക്കാരിനു കരമായി കൊടുക്കണം; സാമാന്യജനതയുടെ സുഖക്ഷേമങ്ങൾക്കായി അങ്ങനെ വസൂലാകുന്ന പണത്തിൽ ഏറിയഭാഗവും വിനിയോഗിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെയാകട്ടെ നികുതിഭാരം വഹിക്കേണ്ടവൻ പാവപ്പെട്ടവനാണു്. അവൻ വാങ്ങുന്ന ഉപ്പുതൊട്ടു കർപ്പൂരംവരെയുള്ളതിലെല്ലാം വില്പനനികുതി ചുമത്തിയിരിക്കുന്നതിനാൽ എത്രമാത്രം ഞെരുങ്ങുന്നു എന്നു് ആരറിയാനാണു്? ആഹാരസാധനങ്ങൾ ഇല്ല; ഉള്ളവയ്ക്കു് അടിയ്ക്കടി വില വർദ്ധിച്ചുപോരുന്നു. എന്നാലും വേണ്ടില്ല, നഗ്നതയെങ്കിലും മറയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ! ഏപ്രിൽകഴിഞ്ഞാൽ മുണ്ടു ധാരാളം കിട്ടുമെന്നു മന്ത്രിമാർ ഉദ്ഘോഷിച്ചു. എന്നിട്ടോ? കിട്ടുന്നതു വീടൊന്നിനു നാലുമുഴം വീതമല്ലു്. ഇതുകൊണ്ടു് എങ്ങനെ ഒരു കുടുംബം കഴിയും? തുലു് കരിഞ്ചന്തയിൽ പോകാതെ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ നാടൻ തുണികൾ എങ്കിലും വാങ്ങാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു. അതിനും വഴിയില്ല. വേലിതന്നെ വിളവുതിന്നുതുടങ്ങിയാൽ എന്തുചെയ്യാനാണു്?

ഇനി നാട്ടിനു ഒരു രക്ഷാമാർഗ്ഗമേ ഉള്ളു. വീഴും വാരിയും ഒക്കെ കളഞ്ഞിട്ടു് കാൺഗ്രസ്സ് ഒന്നു പിൻമാറുകയാണു് വേണ്ടതു്. മറ്റു വല്ലവരും ഭരിച്ചാൽ ഭരുമോ എന്നു ഒന്നു നോക്കാമല്ലോ. അതിനു് ഇപ്പോൾ അവർ തയ്യാറില്ലെങ്കിൽ, അല്പകാലംകൂടി കഴിയുമ്പോൾ കാൺഗ്രസ്സ് എന്ന ശബ്ദംതന്നെ നാട്ടുകാക്കു കണ്ണുരുത്തുദമായിത്തോന്നും—അതു കാൺഗ്രസ്സിനു ആപൽക്കരവുമായിരിക്കും.

രഹസ്യപേടികാ

അദ്ധ്യായം 18.

ഒരുവൻ വെള്ളത്തിൽ.

അടുത്ത ദിവസം ഇരുൾ വ്യാപിച്ചപ്പോൾ, കപ്പൽ വിൽസൺ മുനമ്പു ചുറ്റി വന്നു് 90 മൈൽദൂരത്തിലൂടെ ഓടാൻ ഭാവിക്കുകയായിരുന്നു. പകൽ മുഴുവനും കപ്പൽക്കാരെ ഭയപ്പെടുത്തുന്ന കൊടുങ്കാറ്റു് ഇപ്പോൾ ഊക്കോടെ അടിക്കാൻ തുടങ്ങി. കപ്പിത്താൻവേണ്ട മുൻകരുതലുകൾ ഒക്കെ ചെയ്തു തലേന്നാൾ രാത്രിപോലെതന്നെ കാറ്റാക്കാറ്റിരുട്ടു്. പക്ഷേ മുനമ്പിനും കേപ്പ്ഹോപ്പിനും ഇടയ്ക്കുള്ളതീരദീപങ്ങൾ കപ്പലിന്റെ ഗതിയെ സഹായിച്ചു.

ഹീരലാൽ കപ്പിത്താനോടു പറഞ്ഞു:—"ഹോപ്പ്ടൗണിനടുത്തെത്തുറ്റിച്ചെന്നുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ കാറ്റു നമുക്കനുകൂലമായിരിക്കും. സ്യൂസൈഡ് പെയിൽസുവരെ ഉല്ലാസമായി ഓടിക്കാം."

"നമുക്കു വലിയ പ്രതിബന്ധമുണ്ടാവുകയില്ലെന്നാണ് എന്റെ പ്രത്യാശ. വലിയ ഭാരം കേറ്റിയ കപ്പലുപോലല്ല നമ്മുടെയു്. കാറ്റു കൂടുതൽ ശക്തിയായിട്ടിച്ചാൽ കടലിടുക്കിലേക്കുള്ള ഗതി പുലർത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിനു സർവ്വശ്രദ്ധയുടേയും സഹായം വേണ്ടിവരും." എന്നു കപ്പിത്താൻ പറഞ്ഞു.

ഈ സമയംകൊണ്ടു് അവർ ലേക്ക് എൻട്രൻസു ലൈറ്ററിനു എതിരെ ആയി എന്നതു് ഇപ്പോൾ വിശദമായി. കാറ്റിന്റെ ശക്തി ഒരു അത്ഭുതയാത്ര ആയി വർദ്ധിച്ചു. ഞൊടിക്കിടയിൽ സമുദ്രം ക്ഷോഭിച്ചു ഭയങ്കരാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചുവെങ്കിലും, കപ്പൽ നിർബാധംമുന്നോട്ടുപോയിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഹീരലാലിനു് ആ പരിതഃസ്ഥിതി വളരെ രോചകമായിരുന്നു. പക്ഷേ മുത്തശ്ശി ഇല്ലാതിരുന്നതു ഭാഗ്യമായി എന്നു അദ്ദേഹം വിചാരിക്കാതിരുന്നില്ല. അവക്കു് ഈ കൊടുങ്കാറ്റുംപിശറും ഹീരലാലിനേപ്പോലെ ഉച്ചികരമായി തോന്നുമായിരുന്നില്ലല്ലോ. പെട്ടെന്നു ഹീരലാലിനു കാരുത്തരെ ഒന്നു കാണണമെന്നു് ഒരു ഭ്രമോദയം ഉണ്ടായി. സലൂണിലേക്കുള്ള ഗാംഗ്പ്ലേയിൽ ചെന്നു്, അദ്ദേഹം കപ്പൽത്തട്ടിലേക്കു നടന്നുപോകുന്നരാളുവിനെകണ്ടു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:—

"ഒരു കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ ഭാവമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു അല്ലേ രാജു?—നിന്റെ തലച്ചോറിൽ ചിലന്തിവല വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ നേരത്തെത്തുത്തുകളഞ്ഞേക്കാം. ബാംബേവിട്ടതിനുശേഷം നാം ഇതുപോലൊന്നു കണ്ടിട്ടില്ല; ഇനി കാണാനും ഇടയില്ലെന്നുമാണു കണ്ടിടത്തോളം തോന്നുന്നതും. അതിരിക്കട്ടെ. നീ കാരുത്തരെ കണ്ടോ?"

"ഇല്ല യജമാനനേ, വല്ലതുമാവശ്യം ഉണ്ടോ എന്നറിയാനായി ഞാൻ വാതുക്കൽ അല്പം മുമ്പെ മുട്ടി. അകത്തു് ആരവിയും അനക്കവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വിളക്കണച്ചിരുന്നു. ഉറക്കമായിരിക്കണമെന്നുവച്ചു ഞാൻ തിരിച്ചുപോന്നു."

ഹീരലാൽ കുറേനേരം ചിന്തയിൽ മുഴുകി. "അങ്ങനെ ആണെങ്കിൽ ഞാനും ഒന്നുപോയി

നോക്കാം. സുഖം തന്നെയോ എന്നു ചോദിപ്പാനായി ഉറങ്ങുന്നവനെ ഉണർത്തേണ്ടകാര്യമില്ല."

അദ്ദേഹം തിരിഞ്ഞു രഘുവിനെ പിന്തുടർന്നു. ആ സമയം ഭീമാകാരമായ ഒരു തിര വന്നടിച്ചു കപ്പൽത്തട്ടിൽ വെള്ളം കേറി.

"ഈ വെള്ളം വാന്നൊഴിയുമ്പോൾ, ഫോക്സിലിൽ കയറി നോക്കു. ഈ മാതിരി തിരയടിയുടെ മഹത്വം കാണണമെങ്കിൽ അവിടെത്തന്നെ ചെന്നുനിക്കണം. അവിടെ ചെന്നാൽ നീ ഇതേവരെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കാഴ്ച കാണാം. എന്നാൽ കടൽകോപം കണ്ടു ഭയപ്പെടേണ്ട കാര്യമില്ല. അതു പറഞ്ഞേക്കാം. നല്ല താറാവിനെപ്പോലെ കപ്പൽ തിരഭേദിച്ചു മുന്നോട്ടു പായ്ക്കൊണ്ടിരിക്കയാണു്."

രഘു വളരെ സൂക്ഷിച്ചു ഫോക്സിലിൽ കേറി നിന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു കാഴ്ച അയാൾ ഇതിനു മുമ്പെങ്ങും കാണുക ഉണ്ടായിട്ടേ ഇല്ല. കപ്പൽ മുങ്ങിപ്പോയേക്കുമോ എന്നു പോലും അയാൾ ഭയപ്പെട്ടു. കാറ്റിന്റെ ശക്തി മൂർദ്ധന്യത്തിൽ എത്തി. രഘു അഴികളിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് അങ്ങനെ നിന്നു. കപ്പലിൽ അധികം സഞ്ചരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും രഘുവിനു ഭയം ഒന്നുംതോന്നിയില്ല; പക്ഷേ ഏതു അപകടാവസ്ഥയിലും വിനോദത്തിനു വഴികാണുന്ന ഹീരലാലിന്റെ സാന്നിധ്യമായിരിക്കാം, അയാളെ നിർഭീകനാക്കിയതു്. ആരറിഞ്ഞു?

അങ്ങനെ നില്ക്കുമ്പോൾ, എണ്ണത്തുണിയാൽ ശരീരം മൂടിയ ഒരാൾ ഇരുട്ടിലേക്കു് എത്തിനോക്കുന്നതു രഘു കണ്ടു. തന്റെ സാന്നിധ്യം ആ മനുഷ്യൻ അറിഞ്ഞുകാണുകയില്ലെന്നു് അയാൾ ഊഹിച്ചു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അയാൾ അനങ്ങുകപോലും ചെയ്തില്ല.

പിന്നിൽ ഹീരലാൽ ലാത്തികൊണ്ടിരുന്നു അപ്പുറത്തു കപ്പിത്താനും താരാച്ചനും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവർക്കു രണ്ടുപേർക്കും കാറ്റിന്റെ ഈ മട്ടു് അത്ര രസിച്ചില്ല.

പെട്ടെന്നു കപ്പലിന്റെ മുൻഭാഗത്തുനിന്നു് "ഒരു മനുഷ്യൻ വെള്ളത്തിൽ" എന്ന നിലവിളികേട്ടു.

"ഒരു മനുഷ്യൻ വെള്ളത്തിലോ?" ഹീരലാൽ ചോദിച്ചു. "എവിടെ നിന്നു്?"

"ഫോക്സിലിൽ നിന്നു വീണ അവസരത്തിൽ അയാൾ നിലവിളിക്കുന്നതു കേട്ടു." എന്നു മറുപടി.

ഒരു നിമിഷനേരം ഭയചകിതനായി അദ്ദേഹം നിന്നുപോയി. രഘുവായിരിക്കുമോ എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേടി. അങ്ങനെ ആണെങ്കിൽ ആ വിശ്വസ്തഭൃത്യനെ അങ്ങോട്ടയച്ചു താൻതന്നെ ആയിരിക്കണമെന്നോ ആ മരണത്തിനു ഉത്തരവാദി?

"കപ്പിത്താൻ, കപ്പൽനിർത്തു. കപ്പൽ നിർത്തു." എന്നു അദ്ദേഹം വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. അനന്തരം 'രഘു,രഘു' എന്നു വിളിച്ചു. ആരുംവിളികേട്ടില്ല.

ഫോക്സിലിന്റെ വാതുക്കൽ ഇടിച്ചുകൊണ്ടു് "എല്ലാരും കപ്പൽത്തട്ടിൽ വരുവിൻ! ആകാൻ വാസ് വലിച്ചിട്ടിട്ടു കപ്പൽ നിർത്തുവാൻ തയ്യാറാകുവിൻ." എന്നു അദ്ദേഹം ആജ്ഞ നല്കി.

"ഇതാ വന്നു സാർ." എന്നുഫോക്സിലിൽ നിന്നും മറുപടി. കാവൽക്കാരൻ വെളിയിലോട്ടു് ഓടി വരുന്ന ശബ്ദം ഹീരലാൽ കേട്ടു. കപ്പലിന്റെ മുൻഭാഗത്തുള്ളവർ അവരുടെ ഉടുപ്പുകൾ ധരിക്കുന്നതിനായി ബദ്ധപ്പെടുന്നതും അദ്ദേഹം കണ്ടു.

കപ്പലിന്റെ മധ്യഭാഗത്തിലേക്കു ഓടിച്ചെന്നിട്ടു ഹീരലാൽ, ഡെക്ക്ഹൌസ്സിന്റെപാർശ്വത്തിൽ നിന്നു ലൈഫ്ബോയികളിൽ ഒന്നു വിടുത്തിയെടുത്തു, അതിലെ ഭീമമായ ബൽബു സ്വിച്ചുചെയ്തിട്ടു കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ കീഴോട്ടു എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു.

"ക്യാബിനിൽ ഉള്ള ലൈറ്റുകൾ എല്ലാം ഇടുക." അദ്ദേഹം പിന്നിൽ നിന്ന ഒരു മങ്ങിയ രൂപത്തോടു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു "നാം എവിടെ

ആണെന്നു കാണാൻ വെളിച്ചം അവനു് അവസരം നല്കട്ടേ.'

ഇതിനിടയ്ക്കു് ഒരു കൂട്ടം ആളുകൾ വലിയ മുൻകുപ്പൽപ്പായുടെ കയറുകളിൽ പിടിച്ചു വലിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതിനുള്ള യന്ത്രത്തിൽ വേല ചെയ്യുന്നവൻ, ചക്രം തിരിച്ചപ്പോൾ, മുൻപായ ഭയങ്കരമായി പാശ്ചങ്ങളിൽചെന്നു് അടിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു.

"ഇതുകൊണ്ടൊന്നും കപ്പൽ നില്ക്കയില്ല സാർ." കപ്പിത്താൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. "സ്റ്റിക്കുകൾ എല്ലാം പോകും."

ഹീരലാൽ തന്റെ എണ്ണത്തുണിയുടുപ്പു വലിച്ചിട്ടുംകൊണ്ടു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:—"അവ പോകട്ടേ!"

"നിങ്ങൾ എന്തിനാണു ഭയപ്പെടുന്നതു്?" എന്നു താരാചന്ദു് ചോദിച്ചു.

"എന്തിനാണെന്നു തോന്നുന്നു?" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് അരനിമിഷത്തിനുള്ളിൽ, ഒരു തടിയൻ പാക്കയറിൽ ശരീരത്തെ ബാലൻസു ചെയ്തുകൊണ്ടു് ഒരു അഴിയിൽ കയറി നിന്നു.

"കപ്പലിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തുള്ള ബോട്ടു് ഒന്നിറക്കിയിട്ടു." എന്നു് അദ്ദേഹം താരാചന്ദിനോടു പറഞ്ഞു.

"അതു വെള്ളത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന മാത്രയിൽ മുങ്ങിപ്പോകും. ഈ അവസ്ഥയിൽ കപ്പലിലുള്ള യാരാരും ബോട്ടു വെളിയിൽ ഇറക്കുകയില്ല." എന്നു കപ്പിത്താൻ പറഞ്ഞു.

"എന്റെ കൂട്ടർ ഇറക്കും." എന്നു ഹീരലാൽ മറുപടി പറഞ്ഞു.

"ആരാണു വെള്ളത്തിൽ ചാടുന്നതു്" താരാചന്ദു് ചോദിച്ചു.

"രണ്ടു." എന്നു പറഞ്ഞതും അദ്ദേഹം വെള്ളത്തിലേക്കു കുതിച്ചൊരു ചാട്ടംകൊടുത്തു. കപ്പലിന്റെ രണ്ടു പ്രൊപ്പല്ലറുകളുടെ ഇടയിൽ പെടാതിരിപ്പാനായി അദ്ദേഹം സർവ്വശക്തികളും പ്രയോഗിച്ചു നീന്തി. യന്ത്രങ്ങൾ നിൽക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും, കാൻവാസു് കപ്പലിനെ മുന്നോട്ടു മുന്നോട്ടു് അതിവേഗത്തിൽ വലിച്ചുകൊണ്ടു പോയി.

ഒരു വലിയ തിരയെ അതിക്രമിച്ചു ഹീരലാൽ അല്പം മുന്നോട്ടു പോയപ്പോൾ ലൈഫ്ബോയിയുടെ വെളിച്ചംകണ്ടു. ഇരുട്ടിൽ നിന്നു പൊങ്ങിയ ഒരു മരുധ്വനി കേട്ടിട്ടു് അദ്ദേഹം അതിക്കിലേക്കു നീന്തി.

ഇതിനിടയ്ക്കു് താരാചന്ദു് കപ്പൽ നിർത്താൻ ആജ്ഞാപിച്ചു:—അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു—

"മി. ഹീരലാൽ ആ ആളിനേത്തേടി വെള്ളത്തിൽ ചാടിയിരിക്കുന്നു. വേഗം ബോട്ടിറക്കുവാൻ ആരുണ്ടു്? ബോട്ടു മുങ്ങിപ്പോകുമെന്നു കപ്പിത്താൻ പറയുന്നു?"

"ഞാനുണ്ടുസാർ." എന്നു ഫാർഡൻ മുന്നോട്ടു വന്നു. അതു കേട്ടു വേറെയും രണ്ടു പേർ തയ്യാറായി.

"നാലുപേർ പോകട്ടെ. ബാക്കിയുള്ളവർ കാൻവാസു് വലിച്ചിടാൻ നോക്കുവിൻ." എന്നു കപ്പിത്താൻ ആജ്ഞാപിച്ചു.

നാലുപേർആരായിരിക്കണമെന്നതിനെപ്പറ്റി ആളുകളുടെ ഇടയ്ക്കു മത്സരമായി. അദ്ധ്യമായിബോട്ടിൽ ഇറങ്ങിയതു് താരാചന്ദു് ആയിരുന്നു. അതുകണ്ടു ഫാർഡൻ പറഞ്ഞു:—

"ഇക്കാര്യം ഞങ്ങൾക്കായി വിടുക."

"സാധ്യമല്ല. എനിക്കു കപ്പലോട്ടത്തിൽ പരിചയമില്ലെന്നിരുന്നാലും തുഴയാനെനിക്കറിയാം."

"ബോട്ടവിടുക." എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഒരാൾ അമരത്തിറങ്ങി. ബോട്ടു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ വിട്ടു; അമരക്കാരന്റെ സാമർത്ഥ്യത്താൽ മാത്രമായിരുന്നു അതു മുങ്ങാതെയിരുന്നതു്. തന്റെ ജോലി എന്തെന്നു് അറിയാവുന്നയാളെത്തന്നെയാണു ഹീരലാൽ തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നതെന്നു വ്യക്തമായി അല്ലെങ്കിൽ ഈ കടൽക്ഷോഭത്തിൽ ആ ബോട്ടു് ഒരു ഞൊടിക്കുള്ളിൽ സമുദ്രത്തിനു് ഇരയായിപ്പോകുമായിരുന്നു.

ഇതിനിടയ്ക്കു കപ്പൽ നിൽക്കപ്പെട്ടു. അതിൽ നിന്നു് ആരോ ഉപയോഗിക്കാതെ ഇട്ടിരുന്ന ഒരു സച്ച്ലൈറ്റു് എടുത്തു കടലിലേക്കു നീട്ടി. അതു് അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും തിരിഞ്ഞു് ഒരു സ്ഥാനത്തെത്തിയപ്പോൾ,

"പോട്ടു് ബൊവിൽ നിന്നു രണ്ടു പോയിന്റകലെ." എന്നൊരു ശബ്ദം മെഗാഫോണിലൂടെ പുറപ്പെട്ടു—

"സച്ച്ലൈറ്റിനെ പിന്തുടരുക."

പിശാചബാധിതരെപ്പോലെ ബോട്ടിലുള്ളവർ വണിയെടുത്തു തുഴയുന്ന ജോലി എന്താണെന്നു താരാചന്ദിനിപ്പോളാണു മനസ്സിലായതു്. അവയ്ക്കെല്ലാവക്കും നിമിഷങ്ങളിലോരോന്നും ആഴ്ചകളേപ്പോലെ തോന്നി. ചുക്കാൻ പിടിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ആളിന്റെ സാമർത്ഥ്യം ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, അവരെല്ലാം ഇതിനുള്ളിൽ പലതവണമുങ്ങിച്ചാവുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ ആ മനുഷ്യനിൽ നിന്നു 'ഞാൻ അവരെ കണ്ടു. അങ്ങോട്ടു്! അങ്ങോട്ടു്" എന്നൊരു സന്തോഷധ്വനിപൊങ്ങി.

പക്ഷേ ബോട്ടിലുള്ളവരെല്ലാം ക്ഷീണപരവശരായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആക്കൂട്ടർ അനങ്ങാൻ പോലും വയ്യാതായി. താരാചന്ദു് അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

"നിങ്ങളും ക്ഷീണത്തിനുകീഴടങ്ങരുതു്. അവരെ ജീവനോടെ കൊണ്ടുവരുന്നവർക്കു് ആളൊന്നിനു അഞ്ചൂറു രൂപ്പികവീതം."

ചുക്കാൻ പിടിക്കുന്നവൻ പറഞ്ഞു "അവർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു. മി. ഹീരലാൽ മറേറ ആളിനെ മുതുകിൽ ഏറ്റിയിരിക്കുന്നു. ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ നമുക്കു് അവിടെ എത്താം. ഉത്സാഹമായിരിപ്പിൻ."

ബോട്ടിനെ അവർ സർവ്വശക്തികളും പ്രയോഗിച്ചു നടത്തി. അതിന്റെ തലയിൽ തട്ടി, ഹീരലാലിന്റെ തല തകരാതിരുന്നതു ഭാഗ്യമെന്നേ പറയേണ്ടു?

"ആദ്യം രഘുവിനെ കയറ്റുവിൻ—എനിക്കു തരക്കേടൊന്നും പറ്റിയിട്ടില്ല. രഘുവിന്റെ സ്ഥിതി അതല്ല." എന്നു ഹീരലാൽ ആജ്ഞാപിച്ചു.

അര ഡസൻ കൈകളും രഘുവിന്റെ അല്പജീവമായ ശരീരത്തെ ഹീരലാലിന്റെപുറത്തുനിന്നും കപ്പലിലേക്കു വലിച്ചിട്ടു. ഒരു നിമിഷത്തിനു ശേഷം, ഹീരലാൽ ബോട്ടിന്റെ പിൻവശത്തേക്കു നീന്തിച്ചെന്നിട്ടു്, അതിൽ പിടിച്ചു അകത്തുകയറി.

"അങ്ങനെയാണതു്—ഈ കടലിൽ ബോട്ടിറക്കിയതിനു നിങ്ങൾക്കു നന്ദി." എന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

ഒരു മനുഷ്യൻ ഒരു ആത്മനാഥത്തോടുകൂടി ബോധരഹിതനായി നിലംപതിച്ചു.

"പാവം! അയാളുടെ ജീവശക്തി മുഴുവൻ പോയിരിക്കുന്നു. അയാളുടെ തുഴ ഞാനെടുക്കാം." എന്നു ഹീരലാൽ പറഞ്ഞു.

അവർ പണിപ്പെട്ടു ഒരു വിധം ബോട്ടിനെ കപ്പലിന്റെ പാർശ്വത്തിൽ എത്തിച്ചു. ആരും ഒരക്ഷരം മിണ്ടിയില്ല. കയറേണി ഇറക്കപ്പെട്ടു. രഘുവിന്റെ ബോധശൂന്യമായ ശരീരം ആദ്യമായി കപ്പലിൽ ഏറ്റി. അനന്തരം മറ്റുള്ളവരും കയറി.

"ബോട്ടുകപ്പലിലേറ്റി കൊളുത്തിലിടുക അതിനുശേഷം ബോട്ടിലെ ആളുകൾ ഓരോ ഗ്ലാസ്സു് പാനീയത്തിനായി കപ്പലിന്റെ പിൻഭാഗത്തുകൂടുക." എന്നു കപ്പിത്താൻ ആജ്ഞാപിച്ചു.

താരാചന്ദു് പറഞ്ഞു:—ബോട്ടിലെ ആളുകൾ മാത്രമെന്തിനു്! ഈ കപ്പലിലെ എല്ലാവരും സ്ഥലമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ബോട്ടിൽ കയറുമായിരുന്നു. എല്ലാവരും വരട്ടെ."

ഹീരലാൽ നേരേ സലൂണിലേക്കു പാഞ്ഞു. കപ്പലിന്റെ പാർശ്വികദ്വാരത്തിലെ പടികൾക്കുതാഴേ കാറുകൊണ്ടുവിറയ്ക്കുന്ന ഒരു ശരീര

കവിത.

എന്തിന്?

തകഴി പരമേശ്വരൻപിള്ള.

എന്തിനു വാനിൽ തിങ്കളുദിച്ചീ-
ച്ചന്ദ്രിക പാരിലൊഴുക്കുന്നു?
എന്തിനു കുമുദം മോഹാവേശാൽ
അന്തിയിലെന്നും വിടരുന്നു?
കടലിൽപ്പൂത്തുപൂത്തു കല്ലോലങ്ങൾ
തുടരെച്ചുംബനമെന്തിനു താൻ?
ഉദ്യാനത്തിൽ മധുമലർ നിരകൾ
വിദ്യോതിക്കുവതെന്തിന്നോ?
അളികുലമെന്തിനു വന്നീ മലരിൽ
തെളിവായെന്നും മൂളുന്നു?
ഈ മലരെന്തിനു ഗന്ധനിറത്താൽ
നിറവേകുന്നെന്നുള്ളത്തിൽ?
വാനംപാടികളെന്തിനു രാവിൽ
ദീനനിനാദമുതിർക്കുന്നു?
പ്രാതഃകാലേ പൈങ്കിളി പതിവായ്
ഗീതമിതെന്തിനു പാടുന്നു?
എന്തിനിതെല്ലാം മാമകഹൃത്തിൽ
ചെന്തീയായിപ്പടരുന്നു?
കാണുന്നിവകയെല്ലാമെന്നോ-
ക്കാതരഹൃത്തായ് മാറുന്നു?
ശിഞ്ജിതഭൂഷണഗാത്രീ! നിന്നൊളി
മഞ്ജിതമോഹനരൂപത്താൽ
മായികമാമീ മറിമായത്തിൽ
മാഴ്കുന്നെന്തിനു ഞാനിന്നും?
സുഭഗേ! യെന്തിനു നീയെന്മതിയിൽ
സുരുചിരമോഹമിരേറുന്നു?
എന്തിനു നീയെന്നേകാന്തതയിൽ
പുഞ്ചിരിതൂകിയടുക്കുന്നു?
ഇല്ല; നിനക്കിതു പാർക്കാനാമോ?
നല്ലോളേ! ധനവതിയാം നീ.
നല്ലധനേശ്വരരെത്ര കൊതിപ്പൂ
മല്ലാക്ഷീ! നിൻപതിയാവാൻ.
ഏഴയിവന്നൊരു ഗതിയെന്തിവിടെ
ക്കേഴുകയെന്നേ, ചൊല്ലുകനീ.
ജീവിതനാഴികയോരോന്നും ഞാ-
നീവിധമശ്രുപൊഴിച്ചോളാം.
എന്തിനു ജീവിതമീജ്വലനാഭയിൽ
നൊന്തുപിടഞ്ഞാൽനേടാനോ?
എങ്കിലുമമലേ! നിന്മെയ്യെന്നും
തങ്കക്കനവിൽ പുൽകും ഞാൻ.

ത്തിൽ അല്പോഹംക്കട്ടിമുട്ടി. തദ്വാരത്തിലൂടെ നിറ്റുമിച്ച വെളിച്ചത്തിൽ, അയ്യ കാശ്രുത്തരാണെന്നല്പോഹത്തിനു മനസ്സിലായി. എവിടെനിന്നോ പറക്കിയെടുത്ത ഒരു ഓവർക്കോട്ടുകൊണ്ടു പുതച്ചുമൂടി നിന്നിരുന്ന അയാളെക്കണ്ടിട്ട് "അല്ല! കാശ്രുത്തരോ? ഈ കാറ്റിലും തണുപ്പിലും നിങ്ങൾ എന്തിനിറങ്ങി? വേഗം മുറിയിലേക്കു പോകൂ. തണുപ്പുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ ചത്തുപോകില്ലേ." എന്നുപറഞ്ഞു.

രോഗി പറഞ്ഞു—അരോ വെള്ളത്തിൽ വീണു എന്നു വിളിക്കേട്ടു വന്നതാണ്. അബദ്ധത്തിനിടയിൽ എനിക്ക് അവിടെ ഇരി

റഷ്യയിലെ നവീന വിദ്യാഭ്യാസം

കെ. പി. നായർ. ഏറുമാന്നൂർ.

കഴിഞ്ഞ രണ്ടു വർഷക്കാലമായി മറ്റു ശാഖകളിലെന്നതുപോലെ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിലും റഷ്യയിൽ അനേകപരിവർത്തനങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഓരോ റഷ്യൻ ബാലനേയും യഥാർത്ഥ പൌരനാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനുള്ള പ്രയത്നം അവിടെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ സിദ്ധാന്തം എല്ലാ ബാലന്മാരേയും ഫീസുകൂടാതെ നിർബന്ധവിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുകയെന്നുള്ളതാകുന്നു. പട്ടണത്തിലും ഗ്രാമത്തിലും എന്നു വേണ്ട, എല്ലാ സ്ഥലത്തും നിർബന്ധസംപൂർവ്വഷീയ പദ്ധതി ഏർപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു. പട്ടണങ്ങളിൽ ദശവർഷിയ പദ്ധതി ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്.

റഷ്യാക്കാരനായ ബാലൻ എട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ സ്കൂളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. അതിനു മുൻപേ തന്നെ എഴുത്തും വായനയും കിൻഡർഗാർട്ടൻ വഴിയായി അവൻ അഭ്യസിക്കുന്നു. ഇക്കാലത്തു കുട്ടികളുടെ ശാരീരികസ്ഥിതിയിലാണു് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധചെലുത്തപ്പെടുന്നതു്. മൂന്നു വയസ്സുമുതൽ ഏഴുവയസ്സുവരെയുള്ള കുട്ടികളുടെ ഭാരവാഹിത്വം ഗവർമ്മെൻറു തന്നെ ഏറ്റെടുക്കുന്നു. വിദ്യാലയങ്ങൾ കൂടാതെ വിശ്രമഭവനങ്ങളും പ്രത്യേകം ഇതിലേക്കു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ കുട്ടികളെ ശൈശവത്തിൽ തന്നെ സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള 113 സ്ഥാപനങ്ങൾ ഇതിനകം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. സാധരണപാഠശാലകളുടെഎണ്ണം രണ്ടു ലക്ഷവും അതിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം മുപ്പതുലക്ഷത്തിലധികവുമാണു്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ സമത്വത്തിനു കൂടുതൽ സ്ഥാനം നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയും ഒന്നാം ക്ലാസ്സുമുതൽ ഏഴാംക്ലാസ്സുവരെ പഠിക്കുവാൻനിർബന്ധിതരാണു്. പിന്നീടുള്ള പത്തു വർഷത്തെ പാഠ്യപദ്ധതിയും നിർബന്ധിതമാകുന്നു. മോസ്കോയിൽ ഈ പദ്ധതി ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രസ്തുത ഉദ്ദേശത്തെ സഫലമാകുന്നതിനു് 500 പുതിയ സ്കൂളുകൾ തുറന്നിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ ഓരോന്നിലും ഉദ്ദേശം അയിരം വിദ്യാർത്ഥികൾ വീതം പഠിക്കുന്നു.

റഷ്യയിൽ മൂന്നു തരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ

ക്കാൻ തോന്നിയില്ല. അപ്പോൾ കേട്ടു നിങ്ങൾ വെള്ളത്തിലേക്കു ചാടിയെന്നു്. പിന്നെ എങ്ങനെ അവിടെ ഇരിക്കും? അങ്ങനെ വെളിയിൽ വന്നതാണു്.?"

"എനിക്കു തരക്കേടൊന്നും പറഞ്ഞിയില്ലെന്നു കണ്ടല്ലോ. ഇനി മുറിയിലേക്കു പോവുക. കുടിപ്പാനീയം വല്ലതുംകൊണ്ടുവന്നു തരാൻ സ്റ്റീവാർസിനോടു ഞാൻപറയാം. വേഗംപോവുക."

"വെള്ളത്തിൽ വീണ ആൾക്കു് അബദ്ധം വല്ലതും പറ്റിയോ?" കാര്യസ്ഥർ ചോദിച്ചു.

"രംഭവിനോ? ഇല്ല. അയാൾ സുഖപ്പെട്ടു. അല്പംബോധക്ഷയം മാത്രം."

"രംഭയായിരുന്നോ രംഭ! അതേ രംഭതന്നെ." അയാളുടെ സ്വരത്തിൽ എന്തോ ഒരു അസ്വാഭാവികത കലർന്നിരുന്നു. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ, അയാൾ മുറിയുള്ളിൽ കടന്നു; വാതിലും കുറ്റിയിട്ടു.

(തുടരും)

സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ടല്ലൊ. 1. പ്രാരംഭികവിദ്യാഭ്യാസം (ചതുർവർഷീയം). 2. അപ്പർ സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസം(സപ്തവർഷീയം). 3. സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസം (ദശവർഷീയം), അന്ധന്മാക്കും ബധിരന്മാക്കും ഇതിനു പുറമേ വിദ്യാലയങ്ങളുമുണ്ട്.

റഷ്യയിലെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ബാലന്മാരുടെ സർവ്വപ്രകാരേണയുമുള്ള ഉന്നതിക്കുവേണ്ടി യഥാശക്തി പരിശ്രമം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. വിഷയങ്ങളെ സൌകര്യത്തിനുവേണ്ടി നാലുതരത്തിൽ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിട്ടിണ്ട്. (1) ഭൌതികശാസ്ത്രം, രസായനശാസ്ത്രം, ഗണിതം. (2) പ്രാണിശാസ്ത്രം, ഭൂഗർഭശാസ്ത്രം, സസ്യശാസ്ത്രം, ജ്യോതിഷം (3) ചരിത്രം, സാഹിത്യം, വിദേശഭാഷകൾ,

പദ്മസുന്ദരൻ.

(അതിമനോഹരമായ ഡിറ്റക്ടീവ് നോവൽ)

തമിഴിൽ 80-ൽപരം നോവലുകൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള ശ്രീ. എം. കോതനായകിഅമ്മാളുടെ കൃതികളിൽ ഒന്നാണ് "പദ്മസുന്ദരൻ." ഈ അനഘമായ സാഹിത്യസമ്പത്തിൻെറ വൈഭവം മലയാളികൾക്കുകൂടി ആസ്വദിക്കണമെന്നുകരുതി, ഞങ്ങൾ അതു തർജ്ജിമചെയ്തു ഇതാ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

രണ്ടു വലിയഭാഗങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു ഒന്നാന്തരം നോവൽ. ഓരോ ഭാഗത്തിനും വില രൂപാ 2.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്-തിരുവനന്തപുരം.

ഭൂമിശാസ്ത്രം. (4) മനോവിജ്ഞാനം, വേദാന്തം. ഈ വിഷയങ്ങളോടൊന്നിച്ച് നൃത്തം, സംഗീതം തുടങ്ങിയ ലളിതകലകൾ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടിണ്ട്.

പ്രാരംഭികവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ എല്ലാ വിഷയങ്ങളും പഠിക്കേണ്ടതു് നിർബന്ധമാണു്. ഉയർന്ന ക്ലാസ്സുകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയം യഥേഷ്ടം പഠിച്ചാൽമതിയാകും. വിദ്യാഭ്യാസമെല്ലാം മാതൃഭാഷയിൽത്തന്നെയാണു്. റഷ്യൻ ഭാഷ എല്ലാസ്കൂളുകളിലും നിർബന്ധമായിപഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളുടെ സംഖ്യ ഈ വർഷത്തിൽ 800—ം അവിടെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം 6,70,000—ം ആണു്.

ഓരോ സ്കൂളിലും സിനിമായും ദൃശ്യാചിത്രങ്ങളും പ്രദർശിപ്പിക്കത്തക്ക ഏർപ്പാടുകൾ നടപ്പിലാക്കിയിട്ടിണ്ട്. വിഷയങ്ങളെ കൂടുതൽ സ്പഷ്ടമായി പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഇവ സഹായിക്കുന്നു. ഓരോ സ്കൂളിലും പ്രത്യേകം ശ്രവണശാലകളുണ്ട്.

വിദ്യാലയങ്ങളിൽ വിനോദങ്ങൾക്കും കളികൾക്കുമായി ധാരാളം സൌകര്യങ്ങൾ നൽകപ്പെട്ടിട്ടിണ്ട്. എല്ലായ്പോഴും ഏതെങ്കിലും ഒരു വിനോദത്തിലോ കളിയിലോ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഒഴിവുകാലങ്ങളിൽ ദേശപര്യടനത്തിനുള്ള വ്യവസ്ഥകളും ഇവിടെ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

റഷ്യയിലെ പരീക്ഷാസമ്പ്രദായം നമ്മുടെ ദേശത്തിൽനിന്നും ഭിന്നമാണു്. അവിടെ ഇവിടത്തേപ്പോലെപരീക്ഷകൾ നടക്കുന്നില്ല. കേവലം ഒരു പരിശോധനമാത്രം. നാലാംക്ലാസ്സുമുതൽ മാത്രമേ ഈ പരിശോധനയുമുള്ളൂ. പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലുംഭാഗം തീരാതെ വന്നാൽ ആ ഭാഗത്തുനിന്നും ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതല്ല. ക്ലാസ്സിലെ രീതിയും പരീക്ഷയുടെ ഉത്തരവും നോക്കിയാണു് വിജയം തീരുമാനിക്കുന്നതു്. വിജയികളെ മൂന്നായി തരാതിരിക്കപ്പെടുന്നു. ഒന്നു്, എക്സലൻറു്. രണ്ടു്, ഗുഡു്. മൂന്നു് ഫെയർ.

ഇതാ ഇപ്പോൾ

പുതിയ കുപ്പിയിൽ

സ്വസ്തിക് സുഗന്ധ ആവണക്കെണ്ണ
(വലിയ കുപ്പിയിലും) ഇതാ ഒരു പുതിയ
കുപ്പിയിൽ നിങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നു.

★ ഉറപ്പിച്ചു പിടിക്കാവുന്ന വിധത്തിലും,
★ തൈലധാര നിയന്ത്രിക്കാവുന്ന വിധത്തിലും,
★ എണ്ണ ഒട്ടും പാഴായിപ്പോകാത്ത വിധത്തിലും

പുതിയ രീതിയിലും ആകൃതിയിലും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട കുപ്പിയിൽ

സ്വസ്തിക് സുഗന്ധിതമായ ആവണക്കെണ്ണ.

സ്വസ്തിക് സാമഗ്രികളിൽ
ഉൾപ്പെടുന്നവ.

കാന്തിസോപ്പ്
മായാബ്യൂട്ടിസോപ്പ്
777 വാഷിംഗ് സോപ്പ്
സ്വസ്തിക് ഔഷധ ആവണക്കെണ്ണ
ഗോവാലിൻ ബ്രാൻഡ് വനസ്പതി

സ്വസ്തിക് ആയിൽ മിൽസ് (ക്ലിപ്തം), വഡാല, ബാംബേ,

അന്നത്തെ രാത്രി

4519

ശ്രീയിക്കാട്ട് നീലാംബരൻ

അന്നത്തെ രാവെന്റെ ജീവിതം സസ്പൃഹ-
മെന്നേ കൊതിച്ചതു നേടി,
എത്രയോനാൾകൊണ്ടു സങ്കല്പസീമയിൽ
മാത്രം കിടന്നതു കൂടി,
എന്തെല്ലാമെന്തെല്ലാം വേണ്ടിവന്നായതു
സ്വന്തമായ്തീരുവാൻവേണ്ടി.
എല്ലാം ക്ഷമിച്ചു സഹിച്ചു കൊടുംവിന-
യെല്ലാമഹോ! എത്തിത്തിട്ടം.
അന്നത്തെരാവിലാ—ണന്നത്തെരാവിലാ-
ണൊന്നിച്ചതെൻ ഭാഗ്യമെല്ലാം.
എന്നെത്തഴുകുവാൻ വന്നതുമന്നുതാൻ
പൊന്നിൽകുഴഞ്ഞ കിനാക്കളും.
ചിന്തയിലാവൂ! കുരുങ്ങിനില്ക്കുന്നിതാ!
യെന്തിനോവേണ്ടിയതിന്നും.
ശ്വാസനിശ്വാസങ്ങൾപോലുമതിൻഹൃദ്യ-
വാസനയിന്നും വഹിപ്പൂ.
ഇന്നുമെൻനെഞ്ഞിടിപ്പോരോന്നുമൊന്നുപോ-
ലന്നത്തേറുപാടുന്നു.
കിക്കിളിയിട്ടുപോകുന്നിതാ! മാത്രക-
ളൊക്കെയുമോത്തിട്ടുതോറും.
വിസ്മരിച്ചീടുവാനാകാത്തമട്ടതെ-
ന്നസ്ഥിരക്ഷാദിയിൽചേർന്ന-
ഒട്ടിനില്പും ഉഡു, മാസ്വഛസ്വപ്നമെൻ-
പട്ടടച്ചുമ്പലിൽപോലും.
അത്രമേലെന്നെക്കവർന്നുകളഞ്ഞതു-
മാത്രകൊണ്ടാപ്രേമരംഗം.
വിണ്ണിലെത്താരവും, വാർമതിക്കീറുമ-
തൊന്നൊഴിയാതഹോ! കണ്ടു.
എന്നിട്ടുമൊന്നുംപറഞ്ഞില്ലയക്കൊച്ചു-
തെന്നലിൻ ചാരത്തുപോലും.
ആമോദപൂവ്കം പൊട്ടിച്ചിരിച്ചവ-
രാമധുരോത്സവം കാണെ,
എന്തൊരാകർഷകരംഗ,മതായിരു-
ന്നെന്തൊരുന്മേഷതരംഗം!
പാരിൻപുറക്കുണർത്തിയാ സൌന്ദര്യ-
ധാരയെക്കാട്ടുവാൻ തോന്നി.
പിന്നൊരുനാളുംവരില്ലതുകാണുവാൻ-
മന്നിന്നിടം കിട്ടുകില്ല.

4519

* * *

എല്ലാം പ്രശാന്തമാ,യക്കൊച്ചുകായലിൽ-
കല്ലോലവുമനങ്ങീല.
മഞ്ഞിൽതണുത്തുതണുത്തനങ്ങാതങ്ങു-
നിന്നുപോയ് പച്ചിലപോലും,
ഓടിക്കിതച്ചൊരുവെള്ളിമേഘം, മതി-
യോടടുത്തെന്തിനോ നിന്നു,
അന്നേരമെൻ കളിവഞ്ചിയിലേറിഞാ-
നന്നാദീതീരത്തിറങ്ങി.
അപ്പുഴക്കിലയളൊരു മൂകലയാ-
മപ്സരസ്സീപോലെ മിന്നി.
നീലാളകങ്ങൾമിനിരന്നവാർനെറ്റിയിൽ
മാലപോൽ വേപ്പുകൾചിന്നി.
കെട്ടഴിഞ്ഞങ്ങിങ്ങുലഞ്ഞിടും പൂങ്കുഴൽ-
ക്കാറനിതംബത്തിൽനിന്നു,
സസ്നേഹംവെണ്ണിലാവുമ്മയാൽ മൂടിണ-
വിദ്രുമഖണ്ഡമായ്മാറി,

നീലനീരാളസമാവൃതമെങ്കിലും
ലോലാംഗമൊട്ടൊട്ടികാണാം.
യാർമുലക്കച്ചയിൽപൊട്ടിവീഴ്ത്തിട്ടിടം
പോർമുലരണ്ടിന്നിടയ്ക്കായ്-
വെൺമുത്തുഹാരം ഞെരുങ്ങിയമന്നോരു-
വെള്ളിവരയാലകറ്റി
മാർദ്ദവമർത്ഥാലയനിയിൽവന്നൊരു-
സപത്നീയദേവതപോലെ,
ആ പ്രേമവിഗ്രഹം നിശ്ചലം നില്പായാ-
ണപ്പൊഴമപ്പുഴയ്ക്കരികിൽ.
മന്ദമുപാന്തമണഞ്ഞതിൻമുൻപിലായ്
നിന്നുപോയ് ഞാൻ നിന്നിമേഷം.
അപ്രതിരോധ്യവികാരവശഗനായ്
അപ്പുരുഷലാംഗം തഴുകി.
"വേണ്ടങ്ങുമാറിനില്ക്കാം" മണിയൊച്ചയാ-
യിണ്ടലത്തിലല ചെയ്തു.
"എന്തപരാധമാണെന്നിലെന്നോമനെ!
എന്തു ഞാൻ ചെയ്തു? പറയൂ!
യിത്രമർത്ഥാലെന്റെ നായനങ്ങീല പി,-
ന്നപ്പോഴേ ഞാൻ താണിരുന്നു;
തീച്ചൂളപോലെയായെൻ ശിരോഗഹ്വരം,
വേച്ചുപോകുന്നതായ് തോന്നി.
അച്ചുതണ്ടിൽ നിന്നടർന്ന ഭ്രമണ്ഡല-
മുച്ചിയിൽ യീണ കറങ്ങി.
അന്ധകാരത്തിൻ നടുവി,ലെൻമുൻപിലാ-
ബ്ബന്ധുരാസ്യം മാത്രമായി.
നൂറുനൂറായിരം തൽപ്രതീക്ഷക-
ളൂറിക്കിടന്നൊരെൻ ചിത്തം-
നീറി നീറിത്താണുപോയ്, അപ്രതീക്ഷിത-
മായൊരാസംഭവത്താലെ.
ദുർബ്ബലൻ മാത്രമാണെന്നറിഞ്ഞന്നു ഞാ-
നാപ്രേമസമ്പത്തിൻ മുമ്പിൽ.
ദുഷ്പ്രേമനിരാശാവശഗനാ-
യെങ്ങോട്ടോ മന്ദം നടന്നു.
"കോപിച്ചുപോകയോ? ആ തളിർകൈകളെൻ-
മാവിടം മുറിയമന്നു,

മന്ദം മുഖാഭിമുഖമായി നിന്നയാൾ
മന്ദസ്മിതത്തോടുരച്ചു:—
"എത്ര നേരം കൊണ്ടിരുന്നു മുഷിഞ്ഞു ഞാ-
നിത്തടാകത്തിന്റെ യക്കിൽ.
അങ്ങങ്ങകലെനിഴലൊന്നു കാണുകി-
ലങ്ങെന്നുറച്ചു ഞാൻ നില്ക്കും
അവൂ! മദീയാഭിലാഷങ്ങളും നിമ്മിച്ചു-
ഭാവങ്ങളായിരുന്നെല്ലാം.
അല്ലെങ്കി, ലാപ്പുഴയിങ്കൽ ചരിച്ച കേ-
യഞ്ചികളായിരുന്നെല്ലാം.
ആശയുമയ്യോ! നിരാശയും കൊണ്ടു ഹൃത്-
കോശം ദ്രവിക്കുമാറായി.
നാഴികയങ്ങനെ പോയിട്ടും തോഴനെൻ-
തൊഴനെപ്പറ്റിയായ് ചിന്ത.
നിശ്ചിതവേളയതിക്രമിച്ചീടവേ
ദുശ്ചിന്തയാലെ ഞാൻ നീറി.
പക്ഷെ, ഭവത് കളിയോടം പുഴയ്ക്കൊരു-
നിക്ഷേപമായ് പോയതാമോ!
നിന്നീലയിടെയെൻ ചിന്ത, അണയിട-
പിൻ തിരിയാതങ്ങുപോയി.
എന്തൊക്കെയോത്തു പോയ,യ്യോ! നടുങ്ങുന്നി-
തെൻ തനുവിപ്പൊഴം നാഥ!
എന്തിത്ര താമസി,ച്ചെന്നിങ്ങുനോക്കിയേ!
എന്തി,പ്പൊഴം കോപമാണോ?"
ഓമനപ്പെൺ മണിക്കുമ്പെൻ കപോലത്തി-
ലാമോദമൊന്നു ചുംബിച്ചു.
അമ്മധുരാനനസ്പർശനമേകുകയാ-
ലെന്മനമുന്മേഷമാർന്നു.
കോപിമയിരാമുടമ്പാകെത്തിരിച്ചു ഞാൻ
പ്രേമധനധന്യനായി.
ആയേശുപൂവ്കം വാരിയെടുത്തു ഞാ-
നായിശ്വര്യരൂപത്തെ.
നൂറുനൂറായിരമോമനച്ചുംബന-
ത്തായുകംകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞു.
യിപ്പുമുട്ടീടും വരെയ്ക്കു ഞാനാപ്രേമ-
വാഴ്ചിനെ കെട്ടിപ്പുണർന്നു.

സാഹിത്യവും പ്രണയവ്യാപാരവും.

എ. അംബുജാക്ഷൻ, തേവര.

സാഹിത്യത്തിൽ യഥാതഥാ പ്രസ്ഥാനം ആവിർഭവിച്ചതോടുകൂടി പല തല മുറകളായി അനുവർത്തിച്ചു പോരുന്ന പ്രണയവ്യാപാരത്തിനു നവീനമായ ഒരു വ്യതിയാനം സംഭവിച്ചിട്ടില്ലെയെന്നു പലരും സംശയിച്ചു തുടങ്ങിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കുറച്ചു ജാഗ്രതയോടുകൂടി ചിന്തിച്ചാൽ പഴയതിൽ നിന്നും ഒരു തരത്തിലുള്ള മാറ്റവും സാഹിത്യത്തിലെ പ്രണയവ്യാപാരത്തിനു് ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. പഴയവീഞ്ഞു പുതിയ കുപ്പിയിൽ എന്നപോലെ മുരടിച്ചു റൊമാൻറിസം (Romantism.)തന്നെ രൂപഭദ്രതയ്ക്കുമാറ്റം വരുത്തിട്ടുള്ളതാണു യഥാതഥാ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ള പ്രണയസൃഷ്ടികൾ. ദുഷ്യന്തനേറെയും ശകുന്തളയുടേയും സ്ഥാനത്തു മാധവമേനോനും ഇന്ദുലേഖയും സ്ഥലം പിടിച്ചു. ഇപ്പോൾ ആ സ്ഥാനത്തു കോരനും ചക്കിയും പുരോഗമനത്തിൻെറയെന്നിക്കൊടിയായി പരിലസിക്കുന്നു. എന്നാൽ പ്രണയവ്യാപാരത്തിനു മൌലികമായി ഒരു തരത്തിലുള്ള വ്യതിയാനവും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഉറച്ചു പറയാം. പ്രേമത്തെപ്പറ്റി മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പു ഷെയ്ക്സ്പിയർ. മഹാകവി പാടിയ—"The course of true love did never run smooth—" എന്ന പല്ലവി തന്നെ ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ആ സ്ഥാനകവിയും

"ഇടവന്നു വായ്മനമറിയാഗനടിക്കുവിഷ്ടം
കുടവത്തൊഴുക്കനെവടിക്കുകയില്ല ദൈവം."

എന്നു ഏറ്റുപാടി.

പ്രണയം ജീവിതത്തിൻെറ ഒരു വിഭാഗമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് എല്ലാ കലാസൃഷ്ടികളിലും സുപ്രധാനമായൊരു പങ്കു് അതിനു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്; ലഭിക്കുന്നുമുണ്ടു്. കല ജീവിതവുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുതന്നെ കാരണത്തിൽ പ്രണയത്തെ വ്യാപരിപ്പിക്കുന്നതിൽ സാഹിത്യകാരന്മാർ വളരെയധികം ജാഗ്രതകാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ മൺമറഞ്ഞ സാഹിത്യകാരന്മാരെക്കാൾ കൂടുതൽ പുരോഗമനോന്മുഖമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടു് ഇന്നത്തെ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കുണ്ടാകണം. പതിനഞ്ചു വയസ്സു കഴിഞ്ഞ ആൺകുട്ടിയും പതിനെട്ടു വയസ്സു കഴിഞ്ഞപെൺകുട്ടിയും ഇന്നു പ്രേമത്തെപ്പറ്റി പറയാറുണ്ടു്. പ്രേമം അഭിനയിക്കുന്നതായിട്ടും അറിയാം. ഈ അവസരത്തിൽ തന്നെ ലൈംഗിക (sex) വികാരങ്ങളും ഹൃദയത്തിൽ ആവിർഭവിക്കുന്നതുമാണു്

എത്രയോ നാളുകൾ കാത്തു കാത്തീയൊരു-
മാത്രയ്ക്കുവേണ്ടിക്കൊതിച്ചു,
നീറിനീറിപ്പിടിച്ചിട്ടും നിരാശയാൽ
നൂറുനൂറായ് ഞാൻ നുറുങ്ങി.
ജീവനം യിത്രയും സൌന്ദര്യഭോഗവു-
മായിയായ് ചിന്തയും തീയിൽ.
കൈവന്നൊരാസന്മുഹൂർത്തത്തിലായഴൽ-
കൈവിട്ടു സംപൂജിയാനും.
ഉർവിയിൽ മറ്റൊരു ജീവിയും നേടാത്ത-
സാഭിലാഷവും നേടി.
യിസ്മയം! യിസ്മയം! ഞാൻ ഭൂതയാതനാ-
യിസ്മൃതിയാലെയുണർന്നു.
പ്രേമാർച്ചനകളാൽ സംപ്രീതയായൊരെൻ-
ദേവി, എൻമാറിലമർന്നു.

ലൈംഗികമായ പ്രേരണയാണു പ്രേമത്തിലേക്കു ഹൃദയങ്ങളെ അടുപ്പിക്കുന്നതു്. പക്ഷെ, പ്രകൃതി പ്രദാനംചെയ്തിട്ടുള്ള വാസനകളെ നിയന്ത്രിച്ചു കൊണ്ടു പോകേണ്ടതു ബുദ്ധിജീവിയായ മനുഷ്യന്റെ കർത്തവ്യമാണു്. വാസനകളെ നിയന്ത്രിച്ചില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യനും മൃഗവും സമമാണു്. അപ്പോൾ ലൈംഗികാസക്തിയിൽ നിന്നും ശുദ്ധമുലമാകുന്ന പ്രേമത്തെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടു പോകേണ്ടതു് ഒരു കർത്തവ്യമാണു്. ഈ വസ്തുത സാഹിത്യകാരന്മാർ വിസ്മരിക്കരുതു്. സാഹിത്യസൃഷ്ടിക്കു് മാനസിക വ്യാപാരത്തെ നിയന്ത്രിക്കുവാനുള്ള കഴിവു് അത്യന്ത മഹത്താണു്. കൌമാരദശയെ ഏതാണ്ടു പിന്നീടു യൌവനത്തിലേക്കു കാലൂന്നുന്ന ഹൃദയങ്ങളിൽ അങ്കുരിക്കുന്ന ലൈംഗികാസക്തിയെ അമർത്തുന്നതിനുപകരം അവയെ കത്തിജ്ജ്വലിപ്പിക്കുവാൻ ഉപയുക്തമാക്കുന്ന ചില കലാസൃഷ്ടികൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ സുലഭമാണു്. ഈ സാഹിത്യസൃഷ്ടികൾ ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തിക നിയമങ്ങളെ പുരോഗതിയുടെ പേരിൽ വെടുക്കുന്നവകളുമായിരിക്കും. അവ 'കാമ' സമ്പൃത്തിക്കുവേണ്ടി എന്തു ചെയ്യുവാനും വിരോധമില്ലെന്നു് ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നവകളുമാണു്. ലൈംഗികവികാരങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഉടലെടുക്കുന്ന പ്രേമത്തെ പരിശുദ്ധവും നിസ്വാർത്ഥവുമായ സമുന്നത ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു വ്യാപരിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം കാമസമ്പൃത്തിക്കുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യുവാൻ ഉപദേശിക്കുന്ന ഇത്തരം സാഹിത്യസൃഷ്ടികളാണു വാസ്തവത്തിൽ യുവലോകത്തെ നിരാശയിലേക്കു് അടിച്ചുതാഴ്ത്തി ആത്മഹത്യയിലേക്കും മറും വലിച്ചിഴക്കുന്നതു്.

'കാമ'ത്തെ മുൻനിറുത്തിക്കൊണ്ടു പ്രേമിക്കുമ്പോൾ പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ സമ്മർദ്ദനം കൊണ്ടോ മറേറാ സ്വാർത്ഥാദ്ദേശം സാധിക്കാതെവരുന്നു. അപ്പോൾ പ്രണയനൈരാശ്യവാന്മാരായി (Love failures)ത്തീരുന്നു. നിരാശയ്ക്കു് അടിപ്പെടുമ്പോൾ ജീവിതം ഭാരമാകുന്നു. പല അനിഷ്ടസംഭവങ്ങൾക്കും അതു വഴിതെളിക്കുന്നു. പ്രേമത്തിൽ സ്വാർത്ഥം ചെലുത്തുന്നതു അപരാധമാണു്. പരിശുദ്ധമായ പ്രേമം ദൈവികമാണു്. അതിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു തരത്തിലുള്ള വിഷമതകളും സ്വാർത്ഥവും ഇല്ല. രണ്ടുഹൃദയങ്ങളും തമ്മിൽ ആകസ്മികമായി ഉണ്ടാകുന്ന ആ അവസ്ഥാവിശേഷത്തിൽ വിവാഹം തുടങ്ങിയ സ്വാർത്ഥാദ്ദേശങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടുത്തുന്നതു കാലം നൈരാശ്യത്തിനു സ്ഥാനമില്ല. ആ പ്രേമബന്ധത്തിൽ വിവാഹം ഒരു പ്രശ്നവുമല്ല. പ്രേമസംബന്ധരാൽ അന്യോന്യമുള്ള ക്ഷേമവും സുഖവും ആയിരിക്കണം ഏവരുടേയും ലക്ഷ്യം തന്റെ പ്രേമസ്വപ്നം ഒരു പക്ഷെ പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ ഞെരുക്കം കൊണ്ടു് അന്യന്നു് അടിമയായി ജീവിക്കേണ്ടിവന്നാലും അവളെ കുറ്റപ്പെടുത്തുവാനും മറും മുതിരാതെ അവർക്കു യാതൊരു തരത്തിലുള്ള ക്ലേശങ്ങൾക്കും ഇടനൽകാതെ നോക്കേണ്ടുന്ന കടമ സ്നേഹസ്നിഗ്ദ്ധമായ ഹൃദയങ്ങൾക്കുണ്ടു്. അതാണു 'സ്നേഹിക്കുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം സ്നേഹിക്കുക' എന്നു പല മഹാന്മാരും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. അത്തരത്തിലുള്ള പ്രണയവേഴ്ചകളിൽ അപകടമില്ല. നന്മകളാണുള്ളതു്. മറു തരത്തിലുള്ള പ്രണയവ്യാപാരങ്ങൾ അപരാധമാണു്. അതിൽ നിന്നും പിന്മാറേണ്ടതു യുവാക്കളുടെ കർത്തവ്യമാണു്. പ്രേമക്കുടുക്കിലകപ്പെട്ട ജീവിതം തുലച്ചുകളയുന്ന യുവാക്കൾ ഇക്കാര്യം അവധാനപൂർവം ചിന്തിക്കണം. അനേകം വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ തലയുയർത്തി നില്ക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണു നാം ജീവിക്കുന്നതു്. സാമ്പത്തികസമത്വം ഏതുതരത്തിലുള്ള ബന്ധത്തെയും വെല്ലുവിളിച്ചു കൊണ്ടാണു നില്ക്കുന്നതു്.

അതുകൊണ്ടു് ഏതു പ്രശ്നത്തേയും നിസ്വാർത്ഥമായി നേരിടുവാൻ സന്നദ്ധരാകണം അതാണു ലൈംഗികാസക്തിയെ നിയന്ത്രിച്ചു പ്രേമത്തെ പരിശുദ്ധവും ദൈവികവുമായ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു നയിക്കണമെന്നു പ്രസ്താവിച്ചതു്. ഈ വിഷയത്തിൽ യുവാക്കൾക്കു് ഉത്തേജനം

യാചകൻമാർ

എൻ. ശേഷയ്യർ ബി. ഏ.

ഞന്യൂർ പണിപ്പെട്ടു നേടിയ നെല്ലു
തിന്നാൻ കൊതിക്കുന്ന യാചകവൃന്ദം
നാണമില്ലാതൊരു കമ്പിളി നീട്ടി
നായിനെപ്പോലെ തുടരുന്ന പിന്നിൽ.

നന്നായ് പ്പണിയാമിവക്കിരുകയും
മെയ്യും തടിച്ചു കൊഴുത്തിരിക്കുന്നു;
എന്നാലവക്കുമടി പണിചെയ്യാ-
നെന്നുമാ യാചനവാസനതന്നെ.

എല്ലാവരുമിതുപോലെ തുടർന്നാ-
ലല്ലൽ പെരുകുമുലകത്തിലെല്ലാം;
തണ്ടുമുറിയെപ്പണിചെയ്യുവന്നാൽ
തണ്ടാർമകൾ നൃത്തരംഗമാം ലോകം.

കൈയു നീട്ടിയ യാചകന്മാക്കൊരു
പൈയുപോലും കൊടുപ്പതു പാതകം;
കൈയുതല്ലിയെടിക്കുകിൽ പുണ്യവും
കൈവല്യവും കിടയ്ക്കുമേ നിശ്ചയം!

നായുപോലുമിവരെപ്പുണിക്കുകിൽ
മാന്യമെന്നു പറഞ്ഞിടാം വാസ്തവം:
തിന്നചോറു ദഹിക്കുന്നതിനുള്ളിൽ
നന്ദികേടു ജനകനും തോന്നില്ല.

എത്ര താഴ്ന്ന ജനനമെടുത്തപേ-
രെത്രപരോ പെറുന്നു മഹോന്നതി.
സ്ഥൈര്യമോടെ പണിയുന്ന മാനുഷൻ
കാര്യമെല്ലാം ജയിക്കുന്നു ഭൂതലേ:

കുറവുമോതാം പലതും പലവിധം
തെറ്റുചൊല്ലാം വിധിയെപ്പഴിച്ചിടാം;
കാര്യമെന്തു? പുരോഗതി തേടുവാൻ
സ്ഥൈര്യമോടെ പ്രവർത്തിപ്പതേ ശരി.

മന്നിടത്തിൽ ജനനം പലവിധ-
മുന്നതിക്കു വഴിയും ബഹുവിധം.
മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും നിനയ്ക്കാതെ
ചുറ്റിടുന്നു മടിയരായ് യാചകർ.

അങ്ങുമിങ്ങും നടക്കും വഴികളി-
ലൊന്നുകണ്ടാലിവർ പിടിക്കുടിട്ടും,
എന്നതോർത്തു ഭയപ്പെട്ടു ധർമ്മനാം
മന്നനോടിയൊളിച്ചു നടക്കുന്നു!

ലോകത്തിന്നു പ്രയോജനമില്ലാതെ
ലോകത്തിന്നു മഹാ ശല്യമേകിയും
ലോകത്തിങ്കലുഴലുന്നിതു പര-
ലോകത്തിന്നുമാവശ്യമില്ലാതെപോൽ

ഒന്നുകിൽ സ്വയം സ്വാശ്രയശീലരായ്
തീർന്നു വേഗം മഹോന്നതി തേടട്ടെ;
അല്ലെന്നാകിലൊരു ഗതിയില്ലാതെ
'ഇല്ല' കേട്ടു വലയട്ടെ യാചകർ

നല്ലമാർഗ്ഗം മരണം നിവാരണം
അല്ലലോടൊരുതി മഹാരണം!

നല്ല കവിതകൾ ഉപകരിക്കുന്ന സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളാണുണ്ടാകേണ്ടതു്. മനുഷ്യവർഗ്ഗനന്മയാണു് സാഹിത്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലെ പ്രണയവ്യാപാരം ഈ നിലയിലേക്കു തിരിച്ചു വിടണം.

ഇരുട്ടടി.

ആർ. എം. കോനാട്ട്.

പട്ടണത്തിൽ ജനിച്ചു പട്ടണത്തിൽ പഠിച്ചു പട്ടണത്തിൽ വളർന്നവളാണ് രാജമ്മ. നാട്ടിൻ പുറത്തെക്കുറിച്ചോ, അവിടുത്തെനിവാസികളെ കുറിച്ചോ, അവർക്കൊന്നുമറിഞ്ഞുകൂടാ. ക്ഷപമണ്ഡൂകംപോലെ,ആ വിശാലസുന്ദരമായനഗരം പോലെയാണ ലോകമാകമാനം എന്നവൾ വിശ്വസിച്ചു. വെനേയ്ക്കിടമെകുന്ന യാതൊരു സംഭവവും അവളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു നിറഞ്ഞ പ്രൈകുടുംബത്തിലെ ഒരേ ഒരു പെൺകുഞ്ഞു്. അഴകുള്ളൊരരിപ്രാവു്.

പക്ഷെ, മിസ്റ്റർ മെനോൻ അങ്ങനെയല്ല. ഉൾനാട്ടിലെ ഉൾക്കളിരേകുന്നചുറുപാടുകളിലാണ് അയാൾ വളർന്നതു്. വിദ്യാഭ്യാസകാലമത്രയും പട്ടണത്തിന്റെ കൃത്രിമപ്പകിട്ടിൽ മതിമയങ്ങി കഴിഞ്ഞു കൂടിയെങ്കിലും, അതിനുശേഷം ജീവിതത്തിന്റെ അധികഭാഗവും പരിഷ്കൃതപട്ടണങ്ങളിലാണ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതെങ്കിലും, ഇന്നുംഉൾനാട്ടിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആനന്ദചിന്ത അയാളിൽ നിന്നും മറിഞ്ഞുമാഞ്ഞിട്ടില്ല.

ആയിരമായിരം നാഴികടുരത്തെവിടെയൊ ആരോ ആലപിക്കുന്ന പാട്ടിന്റെ പ്രതിധ്വനി പൊട്ടിയും ചീറിയും റേഡിയോയിൽ നിന്നുമിക്കുന്നതു കേട്ടു് ആ വിശാലസുന്ദരമായ മൈതാനത്തിൽ തടിച്ചു കൂടിയ ജനക്കൂട്ടം തലയാട്ടിരസിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ മിസ്റ്റർ മെനോൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോകും. തന്റെ കുഗ്രാമത്തിലെ ഓരോ വീടുകളിലും നിയന്ത്രണമില്ലാതെ പ്രകൃതിസമ്മാനിച്ചിട്ടുള്ള വിദഗ്ധഗായകന്മാരായ വിഹഗസമൂഹത്തിന്റെ സംഗീതനിർഝരിയോടുതാരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ ആ കൃത്രിമസംഗീതധ്വനിയിൽഅയാളെങ്ങനെ ചിരിക്കാതിരിക്കും? തലയാട്ടിരസിക്കും? ഉദയാസ്തമയങ്ങളുടെ രണ്ടു വിധത്തിലുള്ള ചന്തംഉൾനാട്ടിലെതന്റെ നെൽപ്പാടത്തിന്റെ വരമ്പത്തുനിന്നും കണ്ടു രസിക്കാറുള്ള അയാൾ ആ പട്ടണത്തിലെ വിദ്യുദ്ദീപസമുച്ചയത്തിന്റെ കൃത്രിമകാന്തിയിൽ കൺമഞ്ഞളിച്ചുയനാകുന്നതെങ്ങനെ?

മിസ്റ്റർമെനനും രാജമ്മയും ഒന്നു മുതൽ പത്തുവരെ ഒരേസ്ക്കൂളിൽ പഠിച്ചു. പക്ഷെ സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞയാതൊരു സ്നേഹവും അവർ തമ്മിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ലാ. ഒരു സഹപാഠി എന്ന നിലക്കുമാത്രം മേനോൻ രാജമ്മയെയും, രാജമ്മ മേനോനെയും അന്നു സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ ആ സ്നേഹം അനുരാഗമായി പരിണമിക്കുമെന്നു് അവരിരുവരും ചിന്തിച്ചതെയില്ല. യാദൃച്ഛികമായിസംഭവിച്ചതതാണ്.

രാജമ്മയുടെ പിതാവായ വക്കീൽ ദാമോദരൻനായരുടെ കക്ഷികളിൽ മുൻഗണനനൽകപ്പെട്ട ഒരാളാണ മിസ്റ്റർ കെ. വി. കെ. മേനോന്റെ പിതാവു. അച്ഛന്റെ നിർദ്ദേശാനുസരണം മിസ്റ്റർ മേനോൻ പഠിക്കുന്ന കാലത്തും സ്കൂൾവിട്ടതിനുശേഷവും വക്കീലിന്റെ അടുക്കൽ അടിക്കടി ചെല്ലുക പതിവായിരുന്നു. പക്ഷെ ആ വക അവസരങ്ങളിലൊന്നും രാജമ്മയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തപോലും മേനോനിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

സ്കൂൾവിട്ട ഉടൻ മിസ്റ്റർ മേനോൻ നാഷണൽ മെഡിസിൻസ് കമ്പനിക്കാരുടെ ഒരു ട്രാവലിംഗ് ഏജൻറായി നിയമിതനായി. നല്ല വരുമാനമുള്ള ഒരു ഉദ്യോഗം. ഏറ്റു നേര

വും സക്കീട്ടതന്നെ. പല വലിയ വലിയ ഡാക്ടർമാരും മെഡിക്കൽ ഷോപ്പുകാരുമായി പരിചയംസമ്പാദിക്കാനും, പല പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലും കമ്പനിച്ചിലവിൽ യാത്രചെയ്യാനും ഈ ഉദ്യോഗം മേന്നു് അവസരം നല്കി.

അങ്ങനെയിരിക്കെയാണു വക്കീലും മെനോന്റെ പിതാവും കൂടി രാജമ്മയുടേയും മേനോന്റെയും വിവാഹകാര്യം തീച്ചെയ്തതു്.

സ്വതന്ത്രമായ സഞ്ചാരത്തിനു കൂടുതലായി ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന മേന്നാകട്ടെ ഈ വിവാഹത്തിനു മാനസം തീരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. പ്രത്യക്ഷ അയാൾക്കതിൽ വെറുപ്പു തോന്നി. എങ്കിലും പിതാവിന്റെ തീരുമാനത്തിനു മുമ്പിൽ തല കുനിക്കുകയെന്നേ അയാൾക്കു മറ്റൊന്നും സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല.

അങ്ങനെ അവർ വിവാഹിതരായി. മധുവിധുവിന്റെ മാദകലഹരിയിൽ മതിമയങ്ങി ദിവസങ്ങളെ വിനോദികകളാക്കി മുന്നോട്ടിന്നി.

മിസ്റ്റർ മേനോന്റെ പിതാവു മരിച്ചു. വീട്ടിൽ അവശേഷിച്ചിരുന്നതു്. അമ്മമാത്രം. ഒട്ടേറെ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളും. അവയെല്ലാം നോക്കിരക്ഷിക്കാനും അമ്മയ്ക്കു് അന്തിത്തുണയ്ക്കും മേനോൻമാത്രമാണു് അവലംബം. മേന്നാകാട്ടെ മാസത്തിൽ മുപ്പതുദിവസമുണ്ടെങ്കിൽ ആ ദിവസമത്രയും സക്കീട്ടു പരിപാടിയുമുണ്ടായിരിക്കും.

രാജമ്മയെ ഉടനാട്ടിലുള്ള തന്റെ ഭംഗി കറഞ്ഞഭവനത്തിലെക്കു കൊണ്ടുവന്നാക്കുവാൻ മേനോൻ നിർബ്ബന്ധിതനായി.

മൈസൂർതലസ്ഥാനമായ പട്ടണത്തിലെ പകിട്ടൊത്ത മാളികയിലെ തുക്കുമഞ്ചത്തിൽ സോല്ലാസം പരിലസിച്ച രാജമ്മയ്ക്കാകട്ടെ ഈ ഗൃഹം ഒരു നരകംപോലെതോന്നിയെങ്കിൽ— അതിൽ അതിശയിക്കാനില്ല. ഗ്രാമീണജീവിതം. അതുവരെ പരിചയിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നെ തന്റെ കൂട്ടിനു കിട്ടിയിട്ടുള്ളതൊ തൊണ്ണൂറും കഴിഞ്ഞു് തൊണ്ണൂറിലേക്കു കാലുനീട്ടിയിരിക്കുന്ന ഒരു കിഴവിയും.

ദിവസങ്ങളങ്ങനെ ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങി. കയിലുകൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി പ്രഭാതത്തിലും പ്രദോഷത്തിലും മധുരസംഗീതങ്ങൾ പൊഴിക്കും. പച്ചനീരാളം പുതച്ചുറങ്ങുന്നപരിസരപ്രപാടത്തിൽ നിന്നും ഇളമരുത്തു സദാ അവളെ വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അക്ഷരവ്യക്തിയും രാഗനിബന്ധനയുമില്ലാത്ത മേച്ചിൽ ബാലന്മാരുടെ സുന്ദരഗീതങ്ങൾ പരിസരമെങ്ങും മുഖരിതമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും. പക്ഷെ അവൾക്കു വെറുത്തു. കൂട്ടിലടച്ച കിളിയെപ്പോലെ അവൾ ദൈനംദിനം വാടിവിളർത്തു. മിസ്റ്റർ മേനോൻ സദാ അവളോടു കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവൾക്കല്പം ആശ്വാസപ്രദമാകുമായിരുന്നു. അതുമില്ല. മാസക്കണക്കിന്നുപോലും മേനോൻ വീട്ടിൽ വരാതിരിക്കുക ഒരു സാധാരണസംഭവമായി തീന്നു.

രാജമ്മയുടെ ഇഷ്ടത്തിനൊത്തു് എന്തും ചെയ്യുവാൻ തക്ക സ്വാതന്ത്ര്യം ആ വീട്ടിലുണ്ടു്. അവളുടെ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയേയും ചോദ്യം ചെയ്യുവാൻ ആരുമില്ല. അവിടെ ആ മാതാവു പായം. മകനെറ, ഒരേ ഒരു മകനെറ, ഭാര്യ. തന്റെ മകനും രാജ്ഞി എന്നു് അവർ എത്ര ദയാശീതളമായ സ്വരത്തിലാണവിളിക്കുക! പക്ഷെ അതിലൊന്നും രാജമ്മയ്ക്കു് ഒരു മനശ്ശാന്തിയുമാജ്ജിക്കാനായില്ല.

രണ്ടു തവണ വന്ന ആ യുവാവു രാജമ്മയുടെ ഗൃഹത്തിൽ— മിസ്റ്റർ മേനോനെ കാണാൻ രണ്ടു തവണയും മേന്നെ കാണാതെമടങ്ങി. ഒരു മുരുന്നു ഷാപ്പിലെ മാനേജരാണയാൾ. സുന്ദരനായ ഒരു യുവാവു്. അയാൾ രണ്ടുതവണ വന്നപ്പോഴും രാജമ്മയുടെ നിരലസമായ ആ നീലലോചനങ്ങൾ അയാളുടെ സുന്ദരകളേബരത്തെ എന്തിനൊ ചിക്കിച്ചികിഞ്ഞു. അവളിൽ മങ്ങിമയങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന വികാരങ്ങൾ എന്തിനെന്നില്ലാതെ തലപൊക്കി.

ആ സൈക്കളിന്റെ മണിനാദം കേട്ടു് അവളോടിപടിപ്പുരയിലെത്തി. അതെ. ആ യുവാവു തന്നെ.

"എന്തെ?" അവളൊരു നേർത്ത പുഞ്ചിരിയോടെ അയാളോടാരാഞ്ഞു.

"ഇന്നും മിസ്റ്റർ മേനോൻ സക്കീട്ടിലാണോ?" അയാൾ തിരക്കി.

"ഹോ! ഇങ്ങനെ ഒരു മേനോൻ അളേഹത്തിന്റെ സക്കീട്ടും. കുരിങ്കല്ലിലും കാഠിന്യമേറിയതാണു പുരുഷന്മാരുടെ ഹൃദയം." അവൾ പറഞ്ഞു.

"അങ്ങനെ പുരുഷന്മാരെ ഒന്നാടക്കം കുറ്റം പറയല്ലെ. ചില പെൺ പിറന്നവരുടെ കൊടില ഹൃദയങ്ങളോട് താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ പുരുഷഹൃദയത്തിനു കാഠിന്യം തന്നെയില്ല. വിഷം പകരുന്ന കനകചഷകംപോലെയുള്ള എത്ര സ്ത്രീകളുണ്ട്? പുഞ്ചിരിയാകുന്ന പെൺപട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞ കനൽക്കട്ടകളെ അനവരതം വഷ്ടിച്ചു പുരുഷന്മാരെ ജീവനോടെ ചുട്ടു ചാമ്പലാക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ എത്രയുണ്ട്?" ഉണർന്നെഴുനേറ്റ പുരുഷതത്ത്വത്തിന്റെ ധീരതയോടെ അയാൾ അവളുടെ സ്ത്രീതത്ത്വത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചു.

അവളൊന്നു കുണുങ്ങി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു വാതലിനു പിന്നിലേക്കു തല വലിച്ചു.

"നല്ല വാചാലത! സ്ത്രീ പുരുഷന്മാരുടെ സ്വഭാവതാരതമ്യത്തിനൊന്നും നമ്മളില്ലപ്പാ." അവൾ 'ചുളുവിൽ' ഒഴിഞ്ഞു മാറി "അപ്പോൾ മിസ്റ്റർ മേനോൻ ഇനിയുംവന്നില്ല അല്ലേ?" യുവാവു് അയാളുടെ ആഗമനോദ്ദേശം ആവർത്തിച്ചു. "ഇല്ല. ഒരു പക്ഷെ ഇന്നോ നാളെയൊ വരുമായിരിക്കാം. എപ്പോഴെങ്കിലും വരട്ടെ." അവൾ ഒരു വീക്ഷണവീചി സൈക്കളിൽചാരി നിന്ന യുവകോമളനിലേക്കെറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് അലസഭാവത്തിൽ മുഖപടിനൽകി.

അവളുടെ വലതു പാദം നിലത്തു എന്തോ ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

"ശരി. എന്നാൽ ഞാൻ ഇനിഒരവസരത്തിൽ വരാം. മിസ്റ്റർ മേനോൻ വന്നാൽ ഞാൻ അന്വേഷിച്ചതായി പ്രത്യേകം പറയണം" അയാൾ വണ്ടി തിരിച്ചു മെല്ലെ നടന്നു.

"നില്ല്. നില്ല്. ആരു വന്നു എന്നാണു പറയേണ്ടതു്. ധൃതിയില്ലെങ്കിൽവരൂ. വീട്ടിൽ അളേഹത്തിന്റെ അമ്മയുണ്ടു്. സംസാരിച്ചുപോകാം. ഞാൻ ചിലപ്പോൾ മറന്നേക്കും." അയാളുടെ പ്രയാണത്തിനു മുമ്പിൽ ഒരു ഡേയിഞ്ചർലൈറ്റും സ്റ്റാപ്പുബോഡുമായി അവളുടെ ക്ഷണം നിലകൊണ്ടു.

"വേണ്ട. ഷോപ്പിൽ ഒരു കൊച്ചുനെ ഇരുത്തീട്ടാണു ഞാൻ പോകുന്നതു്." അയാൾ നിരസിച്ചു.

"അല്ലാ. മിസ്റ്റർ മെനോന്റെ കാറു് നിങ്ങൾക്കും അടിക്കടി ഏല്പിച്ചുണ്ടി വരാറുണ്ടാകുമല്ലോ? അളേഹം ഇങ്ങനെ തന്നെയാണു്. ഇന്നു പോകേണ്ട. രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു കൽക്കട്ടക്കു പോയാൽ മതി എന്നെങ്ങാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ അപ്പോൾ തുടങ്ങും. രാജ്മഹൽ കായ്യ വിവരം തീരെയില്ല. ഞാൻ നിന്നു പോയില്ലെങ്കിൽ മെഡിക്കൽ കമ്പനി പൊളിഞ്ഞുപോകും. മാനംതന്നെ ചിലപ്പോൾ ഇടിഞ്ഞുവീഴും. അങ്ങനെ ഒരായിരം മുട്ടുയുക്തികൾ." അണ മുറിഞ്ഞ ജലപ്രവാഹംപോലെ മടിയിട്ടൊഴുകി അവളുടെ വാക്സരണി.

"അങ്ങനെ പുരുഷന്മാർ ഒരിടത്തേക്കു പുറപ്പെടുമ്പോൾ സ്ത്രീകൾ തടയുന്നതു ന്യായീകരിക്കത്തക്കതാണോ? അല്ലെന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം." പുരുഷന്മാരുടെ ഔദ്ധത്യത്തിനു കോട്ടം തട്ടാത്തവിധത്തിൽ അയാൾ മുഖപടി പറഞ്ഞു.

"വരൂ. ഈ പടിക്കൽ നിന്നിങ്ങനെ സംസാരിക്കുന്നതു ആരെങ്കിലും കണ്ടാൽ കഴിഞ്ഞു കഥ. അക്ഷരജ്ഞാനമോ ജനസമ്പർക്കമോ ഇല്ലാത്ത മനുഷ്യരും മാടുകളുമേയുള്ളു ചുറ്റുപാടും. പട്ടണത്തിലാണെങ്കിൽ നാം പരസ്പരം കൈകോർത്തു നടന്നാൽ പോലും ആരുമൊന്നും സംശയിക്കുകയില്ല. ആരും ചോദ്യം ചെയ്യില്ല." അവൾ നയത്തിൽ അയാളെ അകത്തേക്കു 'എഴുന്നള്ളിച്ചു.'

ഗിരി. അതായിരുന്നു ആ യുവാവിന്റെ പേരു്. സുന്ദരനും പരിഷ്കാരസമ്പന്നനുമായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ. അയാൾ മിസ്റ്റർ മേനോന്റെ വീട്ടിൽ ഒരു നിത്യനായിത്തീർന്നു. മേനോൻ ഉള്ളപ്പോഴും ഇല്ലാത്തപ്പോഴും അയാൾക്കു സ്വതന്ത്രവിഹാരം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഋജുഹൃദയനായ മേനോൻകുട്ടി രാജമ്മയുടെ ചാരിത്രത്തെ കുറിച്ചു് അല്പവും സംശയിച്ചിരുന്നുമില്ല. ചിരകാലപരിചിതനും അന്നാട്ടുകാരനുമായ ഗിരിയെ മേനോൻ സ്വന്തം അനുജനെപ്പോലെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു.

പരിജ്ഞാനിയുടെ മലർമുറ്റത്തു പരിമളം തൂകിപരലസിച്ചിരുന്ന അഴകുള്ള പനിനീരലർ വീണടിഞ്ഞു പടിപടിയായി നരകത്തിന്റെ അഗാധതയിലേക്കു ഉരുണ്ടുരുണ്ടു താഴുകയാണു്. വികാരങ്ങൾ അവളെ വീഴ്ത്തുമുട്ടിച്ച അവസരത്തിൽ അവൾക്കു സഹായഹസ്തം നീട്ടിയെഗ്രിയെ അവൾ കണക്കു വിട്ടു സ്നേഹിച്ചു. സദാ സഞ്ചാരപരിപാടിയുമായി നാടോടി നടക്കുന്ന അവളുടെ വരണമാല്യമണിഞ്ഞ വരനെ അവൾ അഗണ്യകോടിയിൽ തള്ളി.

ആ മേനോന്റെ പ്രായം ചെന്ന അമ്മ ഒരു നാൾ രാജമ്മയോടു പറഞ്ഞു. "മകളെ രാജം! ചാരിത്രമാണു സ്ത്രീകൾക്കഴകു്. ഈ ലോകത്തിൽ അവരുടെ മൂലധനം. ഭർത്താവാണു് സ്ത്രീയുടെ ദൈവം!" അങ്ങനെപലതും. അരുന്ധതിയുടേയും അനസൂയയുടേയും അങ്ങനെ ഒരു നൂറുചാരിത്രവതികളുടെ കഥകൾ അവർ ഉദാഹരണമായി പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. ഈ യുവാവുമായുള്ളബന്ധത്തെ കുറിച്ചു് അറിഞ്ഞിട്ടൊന്നുമല്ല. വെറുമൊരു ചരടുപദേശം മാത്രം.

ആ ഉപദേശങ്ങളൊന്നും അവളുടെ ഹൃദയകാഠിന്യത്തെ ശമിപ്പിച്ചില്ല. യുവരസികനായ നവകാമുകനുമൊരുമിച്ചു കൂരിരുട്ടിന്റെ മുന്നോടി മാത്രമായ ആ അല്പപ്രകാശത്തിൽ രാജമ്മ രത്നക്കല്ലിച്ചു. തിയ്യിന്നരികിൽ ഇയ്യൽപോലെ.

അന്നവൾ പട്ടണത്തിലുള്ള സ്വഗൃഹത്തിൽ പോയിമടങ്ങുകയായിരുന്നു. ഏകാകിനിയായി. അവൾ സ്വതന്ത്രയല്ലെ!

ബസ്സിൽ അവൾക്കെതിരെ ഇരുന്ന സുഗോത്രനും ദൃഢശരീരനുമായ ഒരു യുവാവു് അവളെ ഉറ്റു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കളക്കടവിലെ പൊൻമാന്റെ ഉൽകണ്ഠയോടെ.

അവൾ മേനോന്റെ വീട്ടിലേക്കു തിരിയുന്ന സ്ഥലത്തിറങ്ങി. ഒരു റയിൻ ബൂട്ടും തൂക്കിപ്പിടിച്ചാട്ടികൊണ്ടു ദ്രുതഗതിയിൽ നടന്നു. സമയം ഇരുട്ടാനധികനേരമില്ല.

"എന്താ രാജമ്മേ! ഇത്ര ധൃതി? കുട്ടിന്നാരേങ്കിലോ?" പുറകിൽ നിന്നൊരു ചോദ്യം. അവൾ ഒരു ഞെട്ടലോടെ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ബസ്സിലിരുന്ന ആ യുവാവു തന്നെ.

"എനിക്കു് നിങ്ങളെ മനസ്സിലായില്ലല്ലോ?" അവൾ ആ അപരിചിതനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയിട്ടു പറഞ്ഞു.

"എങ്ങനെ മനസ്സിലാകും? ആരുകൊല്ലം. അതെ. അരവ്യാഴവട്ടമായി നാം തമ്മിൽകണ്ടിട്ടു്. അന്നു "റോബസ്സ്" ഹൈസ്കൂളിലെ പത്താം ക്ലാസ്സിലെ മോണിറ്ററുടെ ഛായ ആലോചിച്ചാൽ കിട്ടുമോ?" അയാൾ ചോദിച്ചു.

"ഏസെസ്സ്. എക്സ്ക്യൂസ്മീ മിസ്റ്റർ രഘു." അവൾ കയ്യിരൽ കടിച്ചു കടഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ ബോമ്പെയിലുംപേഷ്വയിലുമൊക്കെയായിരുന്നു. അവധിക്കുനാട്ടിൽ വന്നതാണു്. ഈ കുഗ്രാമത്തിലാണു വീടു്." രഘു പറഞ്ഞു.

അവർ ഓരോന്നു പറഞ്ഞു് ഒരു കണ്ടൻ ഒറ്റടിപ്പാതയിലെത്തി. മൂന്നു നാലു ക്വാറൻ പോത്തുകളേയുമോട്ടിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു കൂട്ടം മേച്ചിൽബാലന്മാർ അവർക്കെതിരെ വരികയാൽ അവർക്കു വരും വേലിമാടത്തിമേൽ മുറിഉരുമി ഒതുങ്ങിനിന്നു.

"ഞാനും രാജമ്മയുടെയീട്ടിലേക്കുവന്നാലോ?" ഒരു ചോദ്യചിഹ്നം പിന്നിൽ നിന്നാരഹ്ല രാജമ്മക്കെറിഞ്ഞുകൊടുത്തു.

"എന്റെ വീട്ടിലേക്കോ? അതിനിനി പട്ടണത്തിലേക്കു തന്നെ തിരിച്ചു പോകണ്ടേ?" അയ്യം ചിരിച്ചു കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"ഓ തെറ്റിപ്പോയി ഭവതിയുടെ ഭർതൃഗൃഹത്തിലേക്ക് എന്നു തിരുത്തിയായിക്കാനപേക്ഷ." അയ്യാം തെറ്റു തിരുത്തി.

"അവിടേക്കുവരാൻ എന്റെ അനുവാദം വേണ്ടല്ലോ." രാജമ്മ പറഞ്ഞു.

"രാജമ്മ വല്ലതുംതരുമോഎന്നറിയാനാണ്." രഹ്ലകുറേക്കൂടി അടുത്തു നടന്നു.

"എന്തേ സംശയം? ഒരതിഥി. അതും ഒരു സഹപാഠി. തീച്ചയായും ആതിഥ്യം നൽകാതിരിക്കയില്ല." അയ്യം ഉറപ്പുകൊടുത്തു.

"ഊണ്, ചായ, മുക്കാൻ. അല്ലെ?" രഹ്ല സംശയസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു. അയ്യാംതുടർന്നു," ബോബെ റേഷനരിയുടെ വയറുമുരുങ്ങിയ എനിക്കു വീട്ടിലെ അരറേഷന്റെ ചോറുതന്നെ ഉണ്ണാൻ കഴിയുന്നില്ല. ചായയുംകാപ്പിയും കഴിച്ചു കഴിച്ചു വായ് മരവിച്ചിരിക്കയാണ്. ഞാൻ മുക്കുകയില്ല താനും." അയ്യാം അത്ഗർഭമായി രാജമ്മയെ ഒന്നു നോക്കി.

രാജമ്മയുടെ മുഖഭാവം മാറി," രഹ്ല, ടുഡേ ഈ പരമാണു താങ്കളുടെ ഈ പിൻയുടരലെങ്കിൽ മയമായി താങ്കൾ എന്നെ പിൻതുടരരുത്." അയ്യം നടപ്പിനു ധൃതി കൂട്ടി.

"എന്നു പറഞ്ഞാൽ.....?" രഹ്ല ശാന്തനായി ചോദിച്ചു. അയ്യം മൌനം പൂണ്ടു നടന്നതേയുള്ളൂ.

'രാജമ്മേ! എനിക്കു വെണ്ടയ രാജമ്മയേയാണ്." രഹ്ല കാര്യം തുറന്നു പറഞ്ഞു.

"എന്തു പറഞ്ഞു? ഞാനൊരഭിസാരികയല്ല. മര്യാദതിരുത്തണ ഞാൻ. നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം ശ്യത്തിനു വേറെ സ്ഥലം നോക്കൂ." അയ്യം ഔദ്യോഗസ്വരത്തിൽ തിരുത്തു പറഞ്ഞു.

"ഓഹൊ ഹൊ. അതൊക്കെ എനിക്കും അറിയാം. പക്ഷെ അതുക്കു പാതിവൃത്യം ഭവതിയിലുണ്ടോ? ഇല്ലെന്നാ എന്റെ അറിവ്. അതു ഞാൻ മെന്നെയും അറിയിക്കാം." അയ്യാം ചെറിയൊരസ്ത്രം തൊടുത്തു.

രാജമ്മ ഞെട്ടി. തന്റെ ജീവിതകഥകളെല്ലാം വായിച്ചിട്ടാണു രഹ്ല തന്നെ സമീപിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു അയ്യാംക്കു തോന്നി.

"രഹ്ല! അഭ്യൂഹമെങ്ങാൻഅറിഞ്ഞാൽ....." അയ്യാം കണ്ണു ചേലത്തുമ്പുകൊണ്ടു തുടച്ചു.

"പിന്നല്ലെ! ഈ വകയൊക്കെമെന്നെ അറിയിച്ചിട്ടല്ലെ ചെയ്യുന്നതു? ഒന്നുമില്ല രാജമ്മേ." അയ്യാം രാജമ്മയുടെ തോളിൽ തൊട്ടുകൊണ്ടു സംസ്കരിച്ചു.

അങ്ങനെ ഒന്നൊന്നായി പലരും അയ്യരുടെ ചാരിത്രത്തിൽ കൈവച്ചു.

അന്നു പൂനിലാവുള്ള ആ രാത്രിയിൽ രാജമ്മയുടെ ശയനമുറക്കരികിൽ ഒരാൾ വന്നു നിന്നു.

"മിസ്റ്റർ മേനോനുണ്ടോ ഇവിടെ?' അയ്യാം ആരോടെന്നുമില്ലാതെ ചോദിച്ചു.

"മേനോനുമില്ല. നായരുമില്ല. പിന്നെ പാതിരയ്ക്കല്ലെ മേനോം നായരുമൊക്കെ." അകത്തു നിന്നു മറുപടി കിട്ടി.

"എന്തു! രാജമ്മേ ഞാനാണ്." അയ്യാം പറഞ്ഞു.

"ഞാണായാലും വില്ലായാലും നാളെ വെളുത്തുകാണാം."

'ചൂട്' മറുപടി.

"രാജമ്മയിൽ നീന്നൊ ഈ മറുപടി? ഇല്ലാ, ആരോ പ്രേരണയുണ്ട്. ഏതായാലും ഒരു കൈനോക്കിയേ പോകൂ. അയ്യാം സ്വയംചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് അവിടത്തന്നെ നിലകൊണ്ടു.

നിലാവസ്തമിച്ചു. അടുത്തവീട്ടിലെ രണ്ടു നായ്കൾ വീട്ടി 'ഓളിയിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. അയ്യ

പ്പിന്റെ തെക്കുകിഴക്കെ കോണിലുള്ള ഒരുമുത്ത പ്പനാഞ്ഞലിയിലിരുന്ന രണ്ടു മുങ്കകൾ കൂകി മത്സരിച്ചു. ഭയങ്കരമായ കൂരിരുട്ട് അയാളെ പൊതിഞ്ഞു.

യാതലിന്റെ സാക്ഷ തുറന്നു. ഒരു പുതിയ കാമുകൻ! തല ഒരു ഘനത്തടൊവ്വൽകൊണ്ടുമൂടി പുറത്തേക്കു വന്ന അയാളുടെ നേർക്കു ഒരു കത്തിയുമായി അയാൾ പാഞ്ഞടുന്നതും അപരൻ കാൽ പൊക്കി ഒരു ചവിട്ടുകൊടുത്തതും ഒരു ടീനമായ നിലവിളിയുടെ എതിരാളി നിലംപതിച്ചതും എല്ലാം ഒരു ഞൊടിക്കുള്ളിൽ കഴിഞ്ഞു.

രാജമ്മ പുറത്തു വന്നു. ടോർച്ചു ലൈറ്റടിച്ചു നോക്കി.

"അയ്യോ! അവൾ ഇടിവെട്ടേറ്റപോലെ പിന്നോക്കം മാറി.

"രാജം വിളക്കൊന്നുതെളിക്കൂ." അടുത്തുനിന്ന കാമുകൻ പതുക്കെ പറഞ്ഞു.

അവൾ വീണ്ടും വിളക്കു തെളിച്ചു.

"അയ്യോ! ഗിരി! എന്റെ സഹോദരൻ!!" രണ്ടു വാവിട്ടു നിലയിളിച്ചു.

കിഴക്കെ ചക്രവാളത്തിൽ നിന്നും ഒന്നു രണ്ടു നക്ഷത്രങ്ങൾ കണ്ടു കണ്ണടച്ചു. മുറ്റത്തെ കുഴമ്പ തലപ്പിലിരുന്ന രണ്ടു ഞാറപ്പക്ഷികൾ ചിലച്ചു കൊണ്ടു ചിറകടിച്ചു ഉത്തരദിക്കു നോക്കി പറന്നു പോയി.

ഗിരി മരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അയാളുടെകൈയിലുണ്ടായിരുന്ന നിഷത്തിയകത്തി രണ്ടു വലിച്ചെടുത്തു. അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ അതയാൾ രാജമ്മയുടെ മിടിക്കുന്ന ഹൃദയത്തിൽകുത്തിയിറക്കി.

"ഘാതകി! നീയാണെന്റെ സഹോദരനെ നശിപ്പിച്ചതു്. നീയും മരിക്കു്." അയാളൊരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ കൈ നിറച്ചു ചോരയുമായി വെളിയിലെക്കോടി.

ശ്രീ. കോവൂരിന്റെ സാഹിത്യശക്തികളുടെ
വെന്നിക്കൊടിക്കൂറ.

കൊലച്ചോറു്.

180 പുറമുള്ള ഈ വലിയ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചിരിപ്പിക്കയും, ചിന്തിപ്പിക്കയും, നിങ്ങളുടെ സുരണയിൽ എന്നും തിളങ്ങി നിൽക്കയും ചെയ്യുന്ന 18 ചെറു കഥകളാണുള്ളതു്.

'ഗോറവേയിൽ വച്ചു്" ഇതിലാണു്. ബോംബെ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ കോളിളക്കമുണ്ടാക്കിയ 'ബോംബായ്വാലാ' ഇതിലാണു്.

'തിരണ്ടിവാലും' 'വെടിക്കെട്ടും' ഇതിലുണ്ടു്.

വില രൂപാ 1. അണ 8.

ഡെയ്ലിപ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

നിത്യകന്യക.

സാഹിത്യവിശാരദ്, കെ. കെ. ഗോപാലൻനായർ, ആറന്മുള.

ഹൃദയേശ്വരനാണു,
സുഖിനെന്നിരിക്കിലു-
മരികിലണഞ്ഞപ്പോ-
ളീഷ്യ കാട്ടിയിട്ടില്ല,
മറഞ്ഞു ദേഹനെന്നു
മുറയിട്ടിടുന്നിപ്പോഴും
ചകിതഹൃദയയായ്
വാരുണി കിളിരവാൽ.

പ്രകൃതീശ്വരി തന്റെ
സൌന്ദര്യ്യ സാരമെല്ലാം-
മൊരുമിച്ചൊരേടത്തു
ചേന്നൊരു ഗ്രാമത്തിലേ
വിജനസ്ഥലത്തൊരു
മാമരച്ചോട്ടിലിപ്പോ-
ളുരുണ്ടതെതൊരു
ത്രിദിവസ്വരാംഗിയാം!
പ്രകൃതീശ്വരിതന്റെ
നിത്യമംഗളമായ
സുഷമാപൂരത്തെയോർത്തെത്തി-
യോളല്ലിന്നിവിടം.
തൻപ്രേമനൈരാശ്യത്തിൻ
തീജ്ജ്വാല,യനന്ത മായ്
മിന്നുമീയനന്തയിൽ
ചേക്കുവാൻ പോന്നോളിവിടം.
പാലൊളി ചിതറിന
ചന്ദ്രികാ ജലധിയിൽ
പാൽക്കടൽ വനിതയ്ക്കു
തുല്യയാണിവൾ പക്ഷെ,
നൈരാശ്യക്കാർമേഘത്തി-
ന്നകാല പ്രവേശത്താൽ
തന്വി തന്നാസ്യേന്ദു ശ്രീ-;
യൊട്ടൊട്ടു പൊലിഞ്ഞുപോയ്

മൂകയായിരിപ്പാണു,
താപത്തിൻ തികവാലേ,
മാധുര്യ്യമേറീടുന്ന
സുവർണ്ണപ്രതിമപോൽ.
"ആരു നീ സഹോദരീ—!
യെന്തിനീ വിജനത്തിൽ.
യാണിടുന്നെന്നു" കള-
മമ്മര നിനദത്താൽ,
ചോദിച്ചു,— സ്നേഹാർദ്രം
വല്ലരീ കദംബങ്ങളും,
പൂവണി മണിച്ചില്ല-
ക്കയ്കളാൽ തലോടുന്നു.
പെട്ടെന്നു ശിരസ്സൊട്ടു;-
ങ്ങുയർത്തി മനോജ്ഞാംഗി
പൊട്ടിയോ മൌനസേയു
ചിന്തപാഞ്ഞാലിച്ചില്ലേം;
"നാകമെൻ മുന്നിലീശൻ
തുറന്നു കാട്ടിയെന്നാ-
ലായോശ്രൽ നരകത്തി-
ലേക്കു; ഞാനോടിപ്പോന്നു.
അന്ധകാരാവിഷ്കൃമാ-
മെൻ മാഗ്ഗനിരകളിൽ
ബന്ധുര കിരണങ്ങളും
തുകിയ നക്ഷത്രത്തെ
പൊരുഷേതരഭണി-
താഗ്നിയിൽ ഹോമിച്ചിട്ട
രോദനം യുടരുന്നു
മാഗ്ഗഭിന്നയായ് കഷ്ടം!!
ബാഹ്യമാണെന്നാകിലു-
മെന്നു ഞാൻ ഭയാനോടെ
കാണിച്ച വിരസത-
യ്ക്കേകി മേ ഫലം ദൈവം.

ലോകത്തെ ഭയന്നു ഞാൻ
വിപ്രിയം കാണിച്ചെന്നാ-
ലേറിയെൻ ഹൃദയത്തിൽ
സൌഹൃദം നാളിൽ നാളിൽ.
ഭാവനക്കുഴലിൽ നി-
ന്നുദ്ഗളിച്ചീടുമഞ്ജ-
പ്രേമസംഗീതകമെൻ
ഹൃദയാന്തരീക്ഷത്തിൽ.
നൂതനാമോദഭംഗ
നിരതൻ ഭംഗി ചിന്നി
ഞാനെന്നാലയ പുറ-
ത്തൊട്ടുമേ കാട്ടീലല്ലാ.
എന്റെ വാക്കു;-ല്ലായെന്റെ
ഭാവഭേദങ്ങളും ഭയാ-
നല്ലലോറിയിട്ടുണ്ടെ-
ന്നുള്ളൊരു വിചാരത്താൽ,
ശുദ്ധമാമിരുമൂടി-
ക്കാൺമൂ ഞാനുലകെല്ലാം.
ശുദ്ധി തന്നൊരു കരി-
രെങ്ങുമേ കാണുന്നീല.
ചിന്തയെൻ ഹൃദയത്തിൽ
പൊള്ളുന്ന പൊലിയുന്നി-
തന്തരാത്മാവിന്നൊരു
സാന്ത്വനമരുളാതെ.
താരകാനികരങ്ങ,-
ളെൻ മൌഢ്യസ്ഥിതിയോർത്തു
ഹാഹന്ത ഹസിക്കയാ-
മന്യോന്യം നോക്കീട്ടെന്നെ.
വിവിധഭാവഭേദ-
പ്രൌഢി തിങ്ങിടുമെത്ര-
ശ്രുക്കളെൻ മുന്നിൽക്കൂ-
ടങ്ങനെ കടന്നുപോയ്!

അവയൊക്കയുമെന്നാ-
ലേതോ ദുഃഖപ്പുത്തിന്റെ
ശകലങ്ങൾ പോൽ വന്ന
തെളിഞ്ഞു മറഞ്ഞുപോയ്.
അഴലിലുഴലുന്നാ-
രെൻ മുന്നിൽ വന്നിട്ടിതാ-
നിരന്ന ഭൂതകാല
സൌഭൃത്തിൻ പ്രതീതികൾ.
'നീയന്നു പൂച്ചിച്ചിട്ടില്ല
ഞങ്ങളെ'യെന്നല്ലല്ലീ!
ചോദിപ്പൂ പ്രതികാര
ചിന്തകരാസൌഭൃങ്ങൾ
മാമക ജീവിതപ്പൂ-
ന്തോപ്പിൽ നീയാകുമൊരു
മാധുര്യമേറീടുന്ന
പുഷ്പമവിരിഞ്ഞൊള്ളൂ.
വിധിവൈപരീത്യത്താൽ
നഷ്ടമായെനിക്കയ്യോ;
വിരിയുകില്ലിനിയു-
മൊക്കയും സമാപ്തമായ്.
എന്തിനാണിതവിധം
വനരോദനമീ ഞാൻ
സന്തതം നിവർത്തിപ്പൂ!
മൌഢ്യംതാൻ മഹാമൌഢ്യം
ദാമ്പത്യരാമത്തിലെൻ
കുയിലെയിണയൊത്തു
നീനവ പഞ്ചമങ്ങൾ
പാടി വാഴുക നീണാൾ
'നിത്യകന്യക'യാകു-
മിവൾ നിൻ ഭൃത്തിനായ്
നിത്യവും കൂപ്പീടുന്നു;
ദൈവത്തിൻ തിരുമുമ്പിൽ.

ലീല.

ശ്രീനിവാസപുരം ജനാർദ്ദനൻ, വക്കീൽ.

വിജയനും ലീലയും ഇൻറർമീഡിയറു വിദ്യാർത്ഥികളാണു്. ലീല കൊല്ലം നഗരിയിലെ ഒരു സാധുകുടുംബത്തിൻെറ ഏക സന്താനം. എങ്കിലും ഭാഗ്യവതിയാണു്. അവളെ വല്ലവിധേനയും സ്കൂൾഫൈനൽ പാസാക്കിയെടുത്തപ്പോഴേക്കും കൊല്ലത്തൊരു കാളേജും തുറന്നു. അവളുടെ ദരിദ്രരായ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കൊരാഗ്രഹം അവളെ ഒന്നു പഠിപ്പിക്കാൻ. പക്ഷെ വിധി അതിനെതിരും. എങ്കിലും അവർ അവളെ കാളേജിലേക്കയച്ചു. അങ്ങനെ ആ ലാവണ്യത്തിടമ്പു് ഒരു കാളേജുകുമാരിയും ആയി.

സുപോളജിപ്രാക്ററിക്കൽ ക്ലാസ്സിൽ തവളയുടെ ഹൃദയമാണു് പരീക്ഷണവിഷയം. കാളേജൂടുങ്ങി ആദ്യത്തെ പ്രാക്ററിക്കലാണു് അന്നു നടക്കുന്നതു്. വിദ്യാർത്ഥികളും വിദ്യാർത്ഥിനികളും എല്ലാം അവരവരുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു. ലക്ചറർ ഒരു പ്രസംഗം നടത്തി. എല്ലാപേക്കും റൈറ്റപ്പുചെയ്ത പ്രൊസീഡിംഗ്സും നല്കി. ഇതിനകം അററൻറർ തവളയും ഡിസക്ഷൻ ഉപകരണങ്ങളും നിരത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അങ്ങനെ ലീലയ്ക്കും ഒരു തവളകിട്ടി. പരീക്ഷണത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കയാണെല്ലാപേരും വിജയൻ ഒന്നരമണിക്കൂറിനുള്ളിൽ തൻെറ പരീക്ഷണം ഭംഗിയായി പൂർത്തിയാക്കി. ഇനി അരമണിക്കൂറെ ഉള്ളു. രണ്ടുമണിക്കൂറിനുള്ളിൽ പരീക്ഷണം പൂർത്തിയായില്ലെങ്കിൽ ലക്ചറർ അവരെ ഫൈൻചെയ്യും. എന്നാൽ ലീല അപ്പോഴും നിശ്ശബ്ദമായി അതിനെ പരിശോധിക്കുകയാണു്. ലക്ചററുടെ ചെരിപ്പടി അടുത്തുവരുമ്പോൾ അയാൾ ഗൌരവത്തിൽ പരീക്ഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുന്ന ഭാവമായി. അയാൾ അവിടെനിന്നും നടന്നു മാഞ്ഞുപോൾ ആ കത്രിക മേൽമേൽ വയ്ക്കും. ഇങ്ങനെ മിന്നിട്ടുകൾ അവളെ തള്ളിമാററിക്കൊണ്ടു കടന്നുപോവുകയാണു്. കരുണ നിറഞ്ഞ അവളുടെ പിഞ്ചുഹൃദയം ജീവനില്ലാത്തതാണെങ്കിലും ആ ചെറു ജന്തുവിനെ ഇഞ്ചിഞ്ചായി വെട്ടിമാററാനുള്ള തൻെറ കടമയിൽ വിറകൊള്ളുകയാണു്. അവളുടെ കൈകൾ പതറുന്നു. സമയമോ ഇനി കുറച്ചുമാത്രം. ഏതായാലും പരീക്ഷണം ആരംഭിക്കാൻ തന്നെ അവൾ ഉറച്ചു. ഡിസക്ഷൻപ്രൊസീഡിംഗ്സ് മുന്നിൽ നിവർത്തിവച്ചു. അതിൽ വ്യക്തമായി എഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യമായി തവളയെ മലർത്തിക്കിടത്തി അതിൻെറ കാലുകളും കൈകളും നിവർത്തു പിൻതറയ്ക്കുക; എന്നിട്ടു വയറിൻെറ അടിഭാഗത്തുനിന്നും കഴുത്തിൻെറയുവരെ തൊലി ഉരിക്കണം കടലുകൾക്കു യാതൊരു കേടും തട്ടാത്തവണ്ണം ചെറിയ കത്രികകൊണ്ടു് വീണ്ടും കഴുത്തുവരെ മാംസപേശികൾ കീറിമാറുക. പിന്നീടു ഓരോ അവയവങ്ങളും വ്യക്തിയാക്കണം. കൊഴുപ്പുകൾ മുതലായവ മാറുകയും വേണം. പ്രൊസീഡിംഗ് അനുസരിച്ചു ലീല പരീക്ഷണം ആരംഭിച്ചു. കത്രിക എവിടെയോ അല്പം താഴ്ന്നു. ഏതോ ഒരു രക്തനാഡി പൊട്ടി. രക്തം പ്രവഹിക്കുന്നുണ്ടു്. അവളുടെ കൈകൾ കഴഞ്ഞു. കത്രിക താഴേക്കു വച്ചു. പക്ഷെ തനിക്കഭിമുഖമായിരിക്കുന്ന വിജയനു ലീലയുടെ ഹൃദയസ്പന്ദനം കേൾക്കാമായിരുന്നു. ഫൈസ്സ്കോപ്പുതൊട്ടു തന്നോടൊത്തു പഠിച്ചുവന്ന ലീലയെ സഹായിക്കണമെന്നയാൾക്കുതോന്നി.

അവൻ അവളുടെ മുഖത്തുതന്നെ നോക്കിയിരുന്നു. ലക്ചറർ മാറുമ്പോൾ അവൻ ചെറുതായൊന്നു ശബ്ദമുണ്ടാക്കും. അങ്ങനെ അവളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു് ഡിസക്ഷൻ വച്ചുനീട്ടും ഡിസക്ഷൻ വാങ്ങിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു ലീലയ്ക്കുമുണ്ടു്. ആദ്യത്തെ ക്ലാസ്സിൽ തന്നെ അദ്ധ്യാപകനു് ഒരു ചീത്ത അഭിപ്രായമുണ്ടായാൽ അതു അതിലും വിഷമം. എങ്ങനെയും ഡിസക്ഷൻ ശരിയായാൽ അവൾ ജയിച്ചു. പക്ഷെ എങ്ങനെ വാങ്ങും? ഒരു സങ്കോചം. ഇതുവരെ മറ്റൊരുവന്റെ ഔദാര്യത്തെ അവൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങനെ അവൾ വിഷമിക്കുകയാണു്. ഒടുവിൽ അവർ ഡിസക്ഷൻ അന്യോന്യം കൈമാറി. അടുത്തിരുന്ന കൂട്ടുകാരിയുടെ ചിരിച്ചു. ലക്ചറർ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോഴേയ്ക്കും ആ ബഹളം അവസാനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനുമറിയാം അതൊരു കാളേജ്ക്ലാസ്സാണെന്നു്. അങ്ങനെ ആദ്യമായി അവൾ ഒരുത്തന്റെ കാരുണ്യം സ്വീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

സമയം അവസാനിച്ചു. മറ്റു കൂട്ടുകാരോടൊപ്പം ലീലയും ഡിസക്ഷൻ ഭംഗിയാക്കി വച്ചിട്ടു ഹാപ്പിയിട്ടു.

അന്നു വൈകുന്നേരം വീട്ടിലേക്കു പോകുമ്പോൾ വിജയനും ലീലയെ പിന്തുടർന്നു. മനോസാമ്രാജ്യത്തിലെ പൂങ്കാവിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന വിജയൻ ആശയുടെ പാരമ്യത്തിൽ ചോദിച്ചു.

"എന്താ ലീലേ ഡിസക്ഷൻ എങ്ങനെയിരുന്നു?"

"കളിയാക്കണ്ട" ലീല പ്രതിവചിച്ചു. അങ്ങനെ കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുകയാണു് വിജയൻ.

പിന്നെ പല ദിവസവും അവൻ ലീലയെ പ്രതീക്ഷിച്ചു ആ വഴിവക്കിൽ കാത്തുനിന്നിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നിലും ശ്രദ്ധവയ്ക്കാതെ വിദൂരതയിലേയ്ക്കു നോക്കി പ്രതീക്ഷയിൽ മുഴുകി നിൽക്കുന്ന വിജയൻ അങ്ങകലെ കവലയിലൂടെ കടയും കക്ഷത്തിടുക്കി മന്ദം മന്ദം നടന്നു വരുന്ന ആ കോമളാംഗിയുടെ ആകാരസുഷമയിൽ ലീനനാകും. അവനങ്ങനെ നിമിഷസുഖങ്ങൾ അനുഭവിക്കാറുണ്ടു്.

ആദ്യമൊക്കെ ലീലയ്ക്കിതൊരു വിഷമമായി. കാലാന്തരത്തിൽ വിജയൻ തന്നെ ജയിച്ചു. അയാൾ അവളുടെ ഹൃദയക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതനായി. ആഴ്ചകളും മാസങ്ങളും അങ്ങനെ കടന്നുപോയി. അവർരണ്ടുപേരും ഇന്റർപരീക്ഷയും പാസ്സായി.

അടുത്ത സ്സ്വവർഷത്തിലും കൊല്ലം കാളേജിൽ തന്നെ അവർ സമ്മേളിച്ചു. കെമിസ്ട്രിമെയിൻ എടുത്തു BSc യ്ക്കു ചേർന്നിരിക്കുകയാണു്. നശിച്ച സുവോളജിയിൽനിന്നും കരകയറിയപ്പോൾ ലീലയ്ക്കും ഒരുത്സാഹം.

ഈ അവസരത്തിലാണു് ലീലയുടെ ഓമനമാതാവു പരലോകപ്രാപ്തയായതു്. പകലന്തിയോളം തന്റെ ഭർത്താവിനൊത്തു പണിയെടുത്തു മകളെ കാളേജിലയയ്ക്കാൻ പണമുണ്ടാക്കുന്ന ജോലി അവർ എന്നേയ്ക്കുമായി നിറുത്തിയതു് അന്നാണു്. കാളമേഘങ്ങളുടെ ഘോരിരുട്ടിൽ ആ മാതാവു് മറഞ്ഞുപോയതു് ഒരു പാതിരാത്രിയായിരുന്നു. ആശാകേന്ദ്രമായ ആ ഓമനപുത്രിയുടെ നാമം ചൊല്ലിയാണു് അവർ യാത്രയായതു്. അവളുടെ കായ്മല്ലാതെ ആ തൊഴിലാളികുടുംബത്തിനു മറ്റു കായ്മില്ല. പട്ടിണികിടന്നും അവളെ പഠിപ്പിക്കണം. യത്നിക്കണം. അതിൽ അവർ ആനന്ദം കണ്ടു. രാത്രിയുടെ യാമങ്ങളിൽ ലീലയുടെ ഭാവിയെ ഓർത്തു് അവർ സുന്ദരസ്വപ്നങ്ങൾ ദർശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ ആ വൻപിച്ച ഭാരം വലിച്ചുകൊണ്ടുപോയ ആ മാതാവും ഒടുവിൽ സകലതും തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ ചുമലിലിട്ടുംകൊണ്ടു കടന്നുകളഞ്ഞു.

ഈ ദുഃസ്ഥിതിക്കുശേഷവും ലീല കാളേജിൽ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. വിജയനുവേണ്ടിയും ലീലയു

ൊയും പ്രണയവും നാൾക്കുനാൾ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു.

വർഷങ്ങൾ രണ്ടു പിന്നെയും കടന്നുപോയി. വിജയൻ ലീലയുടെ വീട്ടിൽ ദിവസവും ഹാജരാകും. വളരെനേരം ലീലയോടും അവളുടെ ഒമനപ്പിതാവിനോടും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. എന്നിട്ട് അയാൾ മടങ്ങിപ്പോകും. ആദ്യമൊക്കെ അച്ഛൻ അതു തടഞ്ഞു. എന്തെന്നാൽ അത്രയും നിലയും വിലയുമുള്ള ഒരാളെ ആ സാധുവിനു തന്റെ മകൾക്കായി സ്വപ്നം കാണാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. അഭിജാത്യത്തിലും പാരമ്പര്യത്തിലും പണത്തിലും വിജയന്റെ കുടുംബം കൊല്ലം നഗരത്തിലെ ഒന്നാംകിട ഭവനമായിരുന്നു. ഒടുവിൽ അയാളും അതനുവദിച്ചു.

* * *

പ്രശാന്തസുന്ദരമായ ഒരു സായംസന്ധ്യയിൽ അവർ രണ്ടുപേരും കായൽക്കരയിലെ പച്ചപ്പുൽത്തകിടിയിൽ ഇരുന്നു വിശ്രമിക്കുകയാണ്. കേരവൃക്ഷങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ അങ്ങു പടിഞ്ഞാറു ആ ചക്രവാളസീമയിൽ അതുവരെ പ്രഭ പരത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ ചെങ്കനൽക്കട്ട ഇടിഞ്ഞുതാഴുന്നു. കിഴക്കൻ കുന്നുകളുടെ മുകളിൽ പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഇന്നവർക്കു ചിലതൊക്കെ പറയുവാനുണ്ട്. അവരുടെ ഭാവി രൂപംകൊള്ളാൻ പോകുന്നു. അവർ ഭാവനചെയ്തിരുന്ന ആ മുഹൂർത്തം അടുത്തു വരികയാണ്. ലീല നിശ്ചലമായി അനന്തമായി തന്റെ മുമ്പിൽ പരന്നുകിടന്ന ആ വെള്ളത്തിൽ നോക്കിയിരുന്നു. വിജയൻ അടുത്തു. നക്ഷത്രങ്ങൾ കണ്ണു ചിമ്മി. ആത്മാർത്ഥതയിൽ ആ രണ്ടു ഹൃദയങ്ങൾ ചേർന്നിണങ്ങി. അന്യോന്യം കൈവലയത്തിനുള്ളിൽ അവർ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടു. ചുറ്റും നിന്ന മരങ്ങൾ പനിനീർപ്പൂ പൊഴിച്ചു ആനന്ദബാഷ്പമോ തപ്തബാഷ്പമോ? ആർക്കറിയാം? അകലെയിരുന്ന മൂങ്ങകൾ നീട്ടിമൂളി ആകാശത്തുനിന്നും ഒരു യക്ഷനും എതിരെത്തടങ്ങി. ചില രാക്ഷസിയിലുകൾ ചിറകടിച്ചു പറന്നുപോയി. കുന്നിൻചരിവിലുള്ള കറാക്കാടുകളിൽ ഇരുന്നു കുറുക്കൻ ഓരിയിട്ടു. ആ ദമ്പതിമാർ ഉണർന്നു. അപ്പോഴേക്കും നേരം വളരെ അതിക്രമിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ അവർ പിരിഞ്ഞു.

ലീലയുടെയും വിജയന്റെയും പ്രണയം അപ്രതിരോധ്യമായിരുന്നു. വിജയന്റെ അച്ഛൻ അവനെ ശകാരിച്ചു. അവനവിടെ ചോറില്ല. ഇനി ആ തെണ്ടിയുടെ വീട്ടിൽ കയറിയാൽ അവനെ ചട്ടിയിൽ വെള്ളംപോലും കൊടുക്കുകയില്ലെന്നു അയാൾ പറഞ്ഞു. കുടുംബപാരമ്പര്യത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന കുലദ്രോഹിയെ മകനായിരുന്നാൽക്കൂടിയും അറിഞ്ഞുവീട്ടീമെന്നയാൾ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. മംഗലാംകുന്നിലെ വല്ലേച്ചിറകുടുംബം കൊല്ലം രാജാവിനെപോലും വീട്ടിൽ വരുത്തിയിട്ടുള്ളതാണെന്നും അന്നു ദേശിങ്ങനാട്ടിന്റെ വീരനേതാക്കൾ തന്റെ മുൻഗാമികളായിരുന്നുവെന്നും അങ്ങനെയുള്ള തന്റെ പാവനകുടുംബത്തെ യാതൊരുവിധത്തിലും മലീമസമാക്കുവാൻ താൻ തയാറില്ലെന്നും അയാൾ തീർത്തു പറഞ്ഞു.

വിജയൻ ആകെ കഴപ്പത്തിലായി. മൂന്നാലുദിവസത്തേയ്ക്കു വീടിന്റെ മുൻഭാഗത്തേയ്ക്കാനും ദർശിക്കാൻപോലും അവനു കഴിഞ്ഞില്ല. ഭംഗിയായി മുറുക്കി, വീശറിയുമായിരിക്കുന്ന പ്രഭുവിന്റെ നിലയ്ക്കു യാതൊരു മാറ്റവും വന്നില്ല.

ഏതായാലും അയാൾ വിജയനെ ഒന്നുകൂടി പരീക്ഷിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. അവനെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു "എടാ ആ മേലേത്തെക്കതിലെശാരദയെ നിനക്കായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുകയാണ്. നിനക്കു സമ്മതം ആണോ? അല്ലയോ?

അവൻ നിശ്ശബ്ദനായി നിലകൊണ്ടു. ഒടുവിൽ ആ പ്രഭു പറഞ്ഞു. "ഈ സൌന്ദര്യം ഒക്കെ കുറെ ദിവസത്തേക്കു മാത്രം. പണവും പദവിയും—അതൊന്നുമുക്കവേണ്ടയ്യോ?"

ശാരദ, അവന്റെ അമ്മാവന്റെ മകളാണല്ലോ പഠിപ്പിലും പാരമ്പര്യത്തിലും തന്റെ കുടുംബത്തിൽനിന്നും ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ല.

ആ പിതാവിന്റെ ആഗ്രഹത്തിനൊത്തു അവൻ സമ്മതം മൂളി. ഒരു സാധുബാലികയുടെ ജീവിതം തകരുന്നതിൽ ആ കുടുംബത്തിനോ കുടുംബദേവതയ്ക്കോ ഖേദമുണ്ടോ? സകലതും അവൻ മറന്നു. വിവാഹദിവസം തീച്ചപ്പെടുത്തി പത്രങ്ങൾക്കു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു ക്ഷണക്കത്തുമയച്ചു.

പിറേദിവസം മലയാളരാജ്യം നിവർത്തിയപ്പോൾ ലീല കണ്ടതു ഈ ക്ഷണക്കത്തായിരുന്നു. അവൾക്കതു വിശ്വസിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. ഒന്നുകൂടി വായിച്ചു. വഷ്ണ്ടലായി! കെട്ടിപ്പൊക്കിയിരുന്ന മനസ്സാമ്രാജ്യത്തിലെ ആനന്ദസൗധം ഇടിഞ്ഞു നിലംപതിച്ചു. താൻ സ്വന്തമാക്കിയിരുന്നതു് തന്റെ ജീവസർവ്വസ്വമായിരുന്നതു് ഇപ്പോൾ അപരയുടെതു്. തന്റെ പ്രാണനെക്കാളും കൂടുതൽ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ആ പ്രാണപ്രിയന്റെ ആത്മാർത്ഥത അവൾ വ്യക്തമായിക്കണ്ടു. ജന്മനാ അബലയെങ്കിലും ഇന്നവൾ ശക്തയാണു്. നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ അവൾ തന്റെ കാമുകനു വിവാഹസന്ദേശം എഴുതി.

കൊല്ലം.
26—1—57

പ്രിയപ്പെട്ട ജ്യേഷ്ഠാ,

ജീവിതം തന്നെ വളരെ നിസ്സാരമാണു്. പാടുന്ന കുയിലും, സുരഭിലസുമവും നിമിഷങ്ങളിൽമാത്രം. സകലതും ക്ഷണപ്രഭയും. എന്നാൽ ഒന്നും വാസ്തവത്തിൽ ഇല്ല. ലോകം വിശാലവും പരന്നതും ആണല്ലോ? നാശത്തിന്റെയും തകർച്ചയുടേയും സങ്കേതംഎങ്കിലും ശൂന്യതയിലും ലീല ജീവിക്കുന്നു. ഞാൻ ജീവിക്കുന്നതിൽ അങ്ങു യഥാർത്ഥമായി അതിശയിക്കുന്നെങ്കിലും ഇതാ എന്റെയും ആശംസകൾ അങ്ങയുടെ വിവാഹത്തിനു എന്റെ തകർച്ച നിങ്ങളെ മാതൃകാപരമായ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കട്ടെ. എന്റെ വാക്കുകൾ നിറുത്തട്ടെ. എന്നെന്നേക്കുമായി അങ്ങയുടെ,

സ്വന്തം ലീല."

കത്തു അഞ്ചലാഫീസിലേയ്ക്കു കൊടുത്തയച്ചു ഇനി രണ്ടുദിവസമേയുള്ളു തന്റെ കാമുകന്റെ കണ്ണത്തിൽ ആ വള്ളി വീഴാൻ. അവൾക്കതു സഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിയില്ല. അവൾ പായ്നിവർത്തു കിടപ്പായി. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ അന്നവൾ ഉറങ്ങിയില്ല.

പിറേന്നു രാത്രി ഏതാണ്ടു പത്തുമണിയാകും. അവൾ വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങി. രാജവീഥിയിലൂടെ നടന്നുപോവുകയാണു്. ഏകാകിനിയായിപോകുന്ന അവൾ എന്തോ ഒന്നു ഉറച്ചിരിക്കയാണു്. അവൾ ആ കുടൽക്കരയിലെത്തി. തന്റെ മുന്നിൽ അലച്ചു മറിയുന്ന കടലിനെനോക്കി അവൾ നിലകൊണ്ടു. വഞ്ചനയും കാപട്യവും നിറഞ്ഞ ഈ ലോകത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ അവൾ ആ അലയാഴിയെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുകയാണു്. ഉയർന്നു മറിയുന്ന തിരമാലകൾ ഈ അനീതിയെ എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി അവസാനിക്കുമെന്നവൾകരുതി. പക്ഷേ അതിനു യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ല. നിത്യസത്യങ്ങളെന്നോണം അവ അതാവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തന്റെ ജീവിതാഭിലാഷമായ വിവാഹത്തിനു അവൾ ഒരുങ്ങി. പക്ഷേ അവിടെയും അവൾക്കു സമാധാനമില്ല. ശാന്തിയില്ല. ചുറ്റിലും ഒന്നു നോക്കി. ഏതിടെയും സാധുക്കൾക്കു രക്ഷയില്ല. വാപൊളിച്ചു മേഘങ്ങൾ അവളെ അടുക്കുന്നു. അതും കറുത്ത മേഘങ്ങൾ അവളുടെ ഒരുമനുഷ്യാവിനെ സർവ്വശക്തനായ ഈശ്വരനെ ഏല്പിച്ചു. അവൾ കടലിനോടടുത്തു. അതാ ആ ചക്രവാളസീമയ്ക്കും അപ്പുറത്തു് ശാന്തിയുടെ ലോകമതു്—അതാണവളുടെ ലക്ഷ്യം. മുട്ടിനൊപ്പം വെള്ളത്തിലായി. പിന്നെയും അവൾ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ കണ്ണുകളിൽനിന്നും കണ്ണുനീർ ചൊരിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ അവൾ അപ്രത്യക്ഷയായി. അവളുടെ

പതിരുകൾ

കവിയൂർ എം. ജി.

I

അയലത്തെ കൊച്ചമ്പ്രാൻ പുഴവക്കിൽവരുമ-
ളവളൊരു മേനകപോലെയെത്തും. [പ്പോ
അതുകണ്ടു പലമട്ടിലവളോടുപലവട്ട-
മതുപന്തിയല്ലെന്നുരച്ചുതള്ളു.
അടിയാളർ തമ്പ്രാനും നിലവിട്ടാലടിതെറ്റി-
യടിയുന്നതവശ്യമാടിയാംതന്നെ.
പണമുള്ളതമ്പുരാൻ, നിലയുള്ളതമ്പുരാൻ-
പരിഹാസം നമ്മൾക്കു പറ്റിപ്പോമേ!
അപവാദം പറയുവോ, രയല്ലാളർനമ്മളെ-
പ്പ്രതിതരെന്നൊരുമുദ്രചാർത്തിമാറും.
പണമുള്ളോർചെയ്യുന്ന പിഴയൊന്നുമൊരുനാളും
പകലിൻവെളിച്ചത്തിൽ കാണുകില്ല.

അവളുമമ്പ്രാനുമൊരുപള്ളിക്കൂടത്തി-
ലൊരുക്ലാസ്സിലൊരുപോൽ പഠിച്ചുവന്നു.
നിയമവും നീതിയും പലതോതിയവളുന്ന-
നിലവിട്ടുനേരറവലയിൽപ്പെട്ടു.
സമുദായനീതികൾതകരും, തകർക്കുമെ-
ന്നുരുവിട്ടുപെണ്ണിനുഭ്രാന്തുമൂത്തു.
ഇരവും പകലുമിരമ്പുന്നചൂളപോ-
ലവളോരോവാർത്തകളോതിയോതി.
അവിടെയുമിവിടെയുമോടിനടക്കുമ്പോ-
ളയലത്തെപ്പെണ്ണങ്ങൾ ശ്രോഷ്ടികാട്ടി.
മുറയിട്ടതമ്പുരാൻ, മറയറുതമ്പുരാൻ-
മടിയിട്ടുമാടത്തിൽ കൂട്ടിനെത്തി.
പുലയക്കിടാത്തിക്കു തോഴനോതമ്പുരാൻ!
കലികാലവൈഭവമെന്നേവേണ്ടൂ!

ഒരുജാതി, യൊരുമതമൊരുദൈവമെന്നെല്ലാം-
മൊരുവായിലായിരം തവണചൊല്ലി.
അറിവുള്ളോർ നാട്ടിലെ നെറികെട്ടനീതിക്കു
കുറവോതി, ജാതിതൻ മറതകയ്ക്കു.

കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ മാത്രം ആ വക്കലക്കടലിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നിട്ടുണ്ടാവും. മൂകമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ കൊള്ളിമീൻ പല്ലിളിച്ചു പരിഹസിച്ചു. പിറേറന്നു ഉറക്കമെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ മകളെ കാണുന്നില്ല. അമ്മ പിതാവു അവളെ വിളിക്കുകയാണു്. "മോളേ ലീലേ.....അമ്മ വിളികൾ തുടർന്നു. ചക്രവാളസീമയ്ക്കപ്പുറത്തിരുന്നു കൊണ്ടവൾ വിളികേട്ടു. പക്ഷേ അമ്മ പിതാവുടെ കേട്ടില്ല. അയാൾ പിന്നെയും വിളിക്കുകയാണു്. ഒടുവിൽ റോഡിലേയ്ക്കിറങ്ങി. അയൽക്കൂടിനില്ക്കുകയാണു് ഒരുകൂട്ടം ആളുകൾ. അയാൾ അവിടെ എത്തി അവർ വായിച്ചു.

"ഇന്നലെ രാത്രി പന്ത്രണ്ടുമണിയോടുകൂടി ഒരു പ്രേതം കടൽക്കരയിൽ അടിച്ചുകയറിയിരിക്കുന്നു. അന്വേഷിച്ചതിൽ ലീലയെന്നുപേരുള്ള ഒരു സാധുബാലികയാണെന്നാണു് അറിവു്. കാരണങ്ങൾ ഇനിയും അജ്ഞാതമാണു്. പോലീസിന്റെ സത്വരനടപടികൾ മുറയ്ക്കു നടന്നുവരുന്നു.

അയാൾ അവിടെനിന്നും നടന്നു. അപ്പോഴും മകളെ വിളിക്കുകയാണു്. ഇന്നും ആ പട്ടണനടുവിലൂടെ ആ അസ്ഥിമാടം കടന്നുപോകും. വടിയുമേന്തി ചൂടുകാട്ടിൽനിന്നും ഇളകിപ്പോകുന്നപോലെ ഒരു അസ്ഥിക്കൂട്ടു്. ഇതു കാണുമ്പോൾ ആ പട്ടണവാസികൾ ഇത്രമാത്രം പറയും. "ദൈയമേ പെൺപിള്ളാരു പഠിച്ചാലും പാടുതന്നെ"

മറയോന്നും പറയുന്നമൊരുമിച്ചുകൈകോത്തു-
മടിവിട്ടുമേളിച്ചുസല്ലപിച്ചു.
സമരായിസർവ്വരും സമമായിസർവ്വവും-
സമരമായ്സമ്പത്തിൻ നീതിപ്പോററാൻ.
യലിയോരും ചെറിയോരുമില്ലെന്നുചൊല്ലുന-
യലയീശിപ്പെണ്ണിനെപ്പാട്ടിലാക്കി.
അകതാർനട്ടങ്ങിയിയത്തുവിറച്ചൊട്ട
പരിഭവംപൂണ്ടുകിതച്ചുതള്ള-
ഒരുദിനംതമ്പ്രാനോടോതിനാഠം "കൊച്ചിന്നു-
വ്യകതിരിയില്ലിതു മാനക്കേടാം"
അവരതുകേട്ടൊന്നു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചേയ
മലസരായ്പായത്തെപ്പരിഹസിച്ചു.

II

കരിതേച്ചുവിണ്ണിൻ മുഖത്തുനിശീഥിനി-
കതിരവൻതലചുററിക്കടലിൽവീണ.
പകലിൻെറ മുട്ടനെടുവീപ്പിൽപൊന്തിയ-
പുകകൊണ്ടുദിക്കിൻെറ കണ്ണുമൂടി.
പരിഹസിച്ചൊട്ടുചിരിച്ചുകുമുദങ്ങളം-
പനിമതിമന്ദമൊന്നെത്തിനോക്കി.
നിമിഷങ്ങളൊട്ടു യിരിഞ്ഞും കൊഴിഞ്ഞുമ-
ന്നിയമംപോൽ കാലംകഴിച്ചുപാഞ്ഞു.
പുതുമതൻനാമ്പുകരംവാടിക്കരിഞ്ഞന്നും
പതറിപ്പകച്ചുയിതുമ്പിനിന്നു.
പഴമകരം—പുത്തൻപരിഷ്കാരം പഴിചൊല്ലും-
പഴമകരംവീണ്ടും തലയുയർത്തി.
മലയസമീരണൻ കിക്കിളിക്കൂട്ടയേ-
പുലയക്കുടിലന്നുതെട്ടിപ്പോയി.

നിയമത്തിന്നാഘാതമേററന്നുസ്സബ്ധമായ്-
നിയതിതൻശാപംപോൽ ക്രൂരമായി.
നിലകൊണ്ടു പുൽമാട, മന്ധകാരംമുള-
ച്ചുയിടാത്തുപൊന്തിയകന്നുപോലെ.
പുലയിപിഴച്ചെന്നുകേട്ടൊരായത്സ്യാൻ-
കലിതുള്ളി—പായങ്ങരംസംഭ്രമിച്ചു.
അടിയാൻെറപുൽമാടം തട്ടിനിരത്തുവാ-
നടനാജ്ഞനൽകുമോ യത്സ്യതന്വാൻ?
എരിയും കരളുമായ് കുടിലിൻെറ മൂലയിൽ-
കുരുതിക്കുഴിഞ്ഞൊരുകോഴിപോലെ.
പ്രേയിൻെറപൊന്മകൻ കൊച്ചുമ്പ്രാനേകിയ-
പ്രണയസമ്മാനത്താൽ വീർപ്പുമുട്ടി.
പരവശഭാവത്തിൽ, പരിതാപഭീതിയിൽ
പതിതമായ് പാരം വലഞ്ഞു പാവം.
അമ്പിരളംതമ്പുരാനരുളിയവാഗ്ദാന-
മഴലിന്നലയടിച്ചുത്തിരമ്പി.
അയലത്തെക്കൊച്ചുമ്പ്രാനഭിമാനസമ്പത്തി-
ന്നരിയവിശ്വാസപ്രദീപമന്നും
ഇതുതന്നെ സംസ്കാര, മിതുതന്നെയാദർശ
മിതുതന്നെ സമ്പത്തിൻ പ്രേമശ്രുധി!!
ച പലതേ, നീയെന്നു മധികാരഗർവ്വോത്തീ-
യവശരെഞെക്കിഞെരിച്ചിടുന്നു!

അറിവും പ്രതാപവുമടിമയ്ക്കുവിനയേറാ-
നണിയിട്ടിയരുംപരിഷ്കാരങ്ങരം.
കപടതയ്ക്കണിനിരത്തരംഗത്തിൽ, സാധുവിൻ-
കരളിൽ കഠാര തറച്ചുവല്ലോ!
പുലയയനിത—പുരോഗമനോന്മുഖ-
സ്ഥലരൊളിയേറുവിടർന്ന സൂനം.
കുടിലതതൻതാപക്കെട്ടതിയിലൊളിഞ്ഞി-
പ്പട്ടുകുണ്ടിൽവാടിക്കരിഞ്ഞുവീണ.
അടിമകളവശർക്കുസമുദായമുച്ചിതൻ-
പിടിയിട്ടിയരുവാൻ മോഹമേറും.
കളവിൻെറവൈശാചവേഷമതിനൊത്തു-
കളമൊരുക്കീടുകിൽ കഷ്ടമത്രേ!
പണിചെയ്യുംപാവങ്ങളിരുളിൻെറപാടത്തിൽ-
പതിരുകഠം കൊയ്യുന്നു—ശാന്തം പാപം!!

വയോജന വിദ്യാഭ്യാസം
(സാമൂഹ്യ വിദ്യാഭ്യാസം).

എ. ഡി. രാജഗോപാൽ.

ലോകം ജനകീയയുഗത്തിലേക്ക് ഇഴഞ്ഞു മാറി. പലതും തകരുകയും തളിർക്കയും ചെയ്തു. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കഴിവുകൾ അതിന്റെ പാരമ്യത്തിലേക്കു കുതിച്ചുപാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. പുതിയ പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ മനുഷ്യനാശത്തിനോ ലോകത്തിൽ പൊടിച്ചുയർന്നിട്ടുണ്ട്. ഉയരുന്നുമുണ്ട് എന്നാൽ ഇവയ്ക്കൊന്നിനും തന്നെ ലോകത്തിനു ശാശ്വതമായ ഒരു സംതൃപ്തിയോ സമാധാനമോ നല്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു ലജ്ജയോടെ സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു ഈ അസംതൃപ്തിക്കും അസമാധാനത്തിനും കാരണം വളരെ ദൂരെ അന്വേഷിച്ചുപോകണമെന്നില്ല. യഥാർത്ഥവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റേയും തജ്ജന്യമായ സംസ്കാരത്തിന്റേയും അഭാവമാണു മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾക്കു നിദാനമായി നിലകൊള്ളുന്നതു്. സാക്ഷരതയുടെ പുരോഗമിക്കുന്ന നാടുകളിൽ മാത്രമേ 'ജനകീയഭരണം' വിജയിക്കുകയുള്ളൂ.

ഒരു പുലരിയിൽ അർദ്ധരാത്രിയിലകപ്പെട്ടുകിടന്നിരുന്ന ഭാരതം സ്വതന്ത്രമായി. പക്ഷെ, ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ പേക്കിനാവിനെ ഒട്ടൊരു ശമനമുണ്ടാക്കുവാൻപോലും ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയ സ്ഥിതിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് ഒരു പരമസത്യം മാത്രം. അതിനെ ദൂരീകരിക്കുവാൻ പല പ്രായോഗികപദ്ധതികളും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർമുഖേന ആസൂത്രണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്; ചെയ്തുവരുന്നുമുണ്ട്. എന്നാൽ നിരക്ഷരതയുടെ ഉന്മൂലനം ചെയ്തു്, സാക്ഷരതയെ ഉയർത്തുവാനുള്ള പ്രത്യക്ഷ പരിപാടികളിലേക്കു നമ്മുടെ ജനകീയ ഗവണ്മെന്റിന്റെ കണ്ണുകൾ തുറന്നു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു ശുഭോദർക്കമെന്നേയാണു്

ഇതരരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഭാരതാംബയ്ക്കു് സാക്ഷരതയുടെ പരീക്ഷാവേളയിൽ ലജ്ജാവനതമുഖിയായിനിൽക്കുവാനേ ഇപ്പോൾകഴിയുകയുള്ളൂ ലോകത്തിൽ ആകെയുള്ള 2/3% നിരക്ഷരന്മാരിൽ 1/3 ഭാഗവും അധിവസിക്കുന്നതു് ഇൻഡ്യയിലാണെന്നുള്ളതു് നമുക്കൊരു ഭൂഷണമല്ല. 1941 ലെ സെൻസസ്സും പ്രകാരം, ബിഹാറിലും ഒറീസായിലും ഏതാണ്ടു 8%—ം, യു. പി യിൽ '9' ശതമാനവും, പഞ്ചാബിൽ '10' ശതമാനവും, മദ്രാസിൽ 13 ശതമാനവും, ബംഗാളിൽ 14 ശതമാനവും, ബോമ്പെയിൽ 19 ശതമാനവും, ബറോഡായിൽ ഏകദേശം 40 ശതമാനവും, തിരു: കൊച്ചീസംസ്ഥാനത്തിൽ 47 ശതമാനവും സാക്ഷരന്മാരാണുള്ളതെന്നു കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. അജ്ഞതമായ ഒരു ജനസമുദായത്തിന്റെ മുമ്പിൽ എത്രമാത്രം പുരോഗമനപരമായ പദ്ധതിയും പരാജയമടയുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

ഉപ്പുരമാത്മാവിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിപ്ലവാത്മകമായ ഒരന്തരീക്ഷം ഭാരതത്തിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിക്കുന്നതിലും, അജ്ഞതയെ ഒരു കൂട്ടം തല്പരകക്ഷികൾ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിലും നാം അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതില്ല. സാക്ഷരതയിൽ അടിയുറച്ച ഒരു ജനകീയ ഭരണം മാത്രമേ വിജയിക്കയുള്ളൂ

ഇന്നു് അമേരിക്കയും ഡെന്മാർക്കും ഇംഗ്ലണ്ടും സാമ്പത്തികമായി മറ്റു രാഷ്ട്രങ്ങളെപിന്നിട്ട

വാനുള്ള കാരണമെന്തായിരിക്കാം??? ഇന്നീലോകത്തിൽ ജനകീയ ഭരണം വിജയപൂർവ്വം സ്ഥാപിതമായി നടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഡെന്മാർക്കിൽ മാത്രമാണ്.

യൂറോപ്പിലെ 60 ലക്ഷം ജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്ന ഒരു ചെറുരാജ്യമായ ഡെന്മാർക്കിന്റെ ഇത്ര വമ്പിച്ച പുരോഗതിക്കുള്ള മുഖ്യകാരണം വയോജന വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ കൂടിയുള്ള സാക്ഷരതാപ്രചാരം ഒന്നു മാത്രമാണ്. 18-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഈ പദ്ധതി അവിടെ ഉടലെടുത്തു. റവ. ഗ്രാൻഡ്വിഗ്, കോൾഡ് എന്നീ രണ്ടു പേരാണ് ഈ പദ്ധതിയെ ആദ്യമായി നടപ്പിൽ കൊണ്ടു വന്നതു്. ആദ്യമാദ്യം ആളുകളുടെ സഹകരണക്കുറവിന്റെ കയ്പ് അവക്കനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നുവെങ്കിലും അവരുടെ അക്ഷീണയത്നം രാജ്യത്തിന്റെ ശോഭനഭാവിക്കു വേൺപാത വെട്ടിത്തുറക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. കൃഷിക്കാരുടെ വിശ്രമവേളകളിൽ ജനതാവിദ്യാലയങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി അവർ ആളുകളെ സാക്ഷരരാക്കിയത്രേ. ജീവിതസൌഖ്യവും, നാടിന്റെ ശോഭനഭാവിയും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലാണു നിലകൊള്ളുന്നതെന്നു് അവർ ആളുകളെ ധരിപ്പിച്ചു. ക്ലാസ്സുകളെ വിവിധവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വിജ്ഞാനം സാമാന്യജനങ്ങളിൽ അവർ വിതറി. ആ രീതിയിൽ ആ നാട്ടുകാരുടെ വ്യവസായങ്ങളും, മറ്റു ജീവിതവിജയത്തിലേക്കുള്ള പരിപാടികളും സഹകരണസംഘങ്ങളിൽ കൂടി പുരോഗമിച്ചു. നാടു സമൃദ്ധിയുടെ കേളീരംഗമായി. പട്ടിണിയും, അജ്ഞാനവും കണ്ണെത്താദിക്കിലേക്കു കൂപ്പിലായിപ്പോയി. ഇന്നു് ഡെന്മാർക്കിലെ പ്രജകൾ മിക്കവാറും നൂറിനു നൂറും സാക്ഷരന്മാരാണ്.

അടുത്തതായി ഗ്രേറ്റു ബ്രിട്ടനിലേക്കു് ഒന്നു നോക്കുകതന്നെ. ഗ്രേറ്റുബ്രിട്ടനു് ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ എന്തെങ്കിലും സ്ഥാനമോ മേന്മയോ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവയുടെയെല്ലാം അവകാശി വയോജനവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി മാത്രമാണ്. അവിടെ 1737 മുതൽ 1760 വരെ നടന്ന സഞ്ചാരകക്ലാസ്സുകളിൽ നിന്നും ഒന്നര ലക്ഷത്തിൽ കൂടുതൽ ജനങ്ങൾ സാക്ഷരന്മാരായി പുറത്തുവന്നു. കൂടാതെ പള്ളികളിൽ നടന്ന ക്ലാസ്സുകളിൽ 6 മുതൽ 60 വരെ വയസ്സുള്ള ആളുകൾ വിദ്യാർത്ഥികളായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. നാടിന്റെ എല്ലാ മൂലകളിലും വയോജനവിദ്യാഭ്യാസക്ലാസ്സുകൾ ഇടതടവില്ലാതെ നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. ഇന്നത്തെ ജയിലുകളിൽപോലും ഇത്തരം വിദ്യാഭ്യാസരീതിക്കു ഗവണ്മെന്റു പ്രോത്സാഹനം നൽകിയിരുന്നു. സാക്ഷരരാകുക, ബൈബിൾ വായിക്കുക, സമൂഹത്തിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കുക എന്നീ മൂന്നു കാര്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയെ ഈ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ആകർഷിച്ചു. ചലച്ചിത്രക്ലാസ്സുകൾ അവിടെ ഉണ്ടായ സാക്ഷരതാപുരോഗമനത്തിനു വിപുലമായ പങ്കുകൾ വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1816-ൽ പാർലമെന്റു തന്നെ ഇതിന്റെ പ്രവർത്തനരീതികളെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചു റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിക്കുവാൻ ഒരു കമ്മറ്റിയെ നിയമിച്ചു. ആ കമ്മറ്റി ഈ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയുടെ ഒഴിച്ചു കൂടായ്കയെ അവരുടെ റിപ്പോർട്ടിൽ ബലമായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു. അതോടുകൂടി 1836-ൽ സ്കൂൾകമ്മിറ്റിക്കായിട്ടുള്ള ഒരു സൊസൈറ്റി ലണ്ടനിൽ സ്ഥാപിതമായി. ഇവിടെ നടന്നു വന്ന ക്ലാസ്സുകളിൽ അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കു ഉപജീവനമായ ഒരു വേതനം ഗവണ്മെന്റിൽ നിന്നും കൊടുത്തിരുന്നു. കൂടാതെ പട്ടാളക്കാരുടെ ഇടയിൽ അവരുടെ ആത്മവീര്യം, സ്വദേശസ്നേഹം എന്നീ ഗുണങ്ങളെ തട്ടിയുണർത്തുന്നതിനും വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും പ്രത്യേകപദ്ധതികളായ ക്ലാസ്സുകളും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അതോടുകൂടിത്തന്നെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരവും, സാമ്പത്തികവുമായ ഒരറിവു് അവർക്കുണ്ടാകുവാനുള്ള ശാസ്ത്രീയങ്ങളായ സകല സാഹചര്യങ്ങളും അവർക്കു സൃഷ്ടിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുമുണ്ടായിരുന്നു.

ചുരുങ്ങിയ കാലപരിധിക്കുള്ളിൽ അജ്ഞതാ

യിരുന്ന പട്ടാളക്കാരെ വിജ്ഞരാക്കി ഈ പദ്ധതി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങനെ ഗ്രേറ്റ്ബ്രിട്ടനെ വയോജനവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ഏറ്റവും സമുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിൽ കൊണ്ടെത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു തെറ്റായിവരില്ല. ഇന്നു് അവിടെ സാക്ഷരത്വത്തിന്റെ നിലമിക്കവാറും നൂറിനടുത്തും എന്നരീതിയിലാണു്.

ഇന്നു ലോകത്തിൽ ഏതു രീതിയിലും യൂറോപ്പിനെയേറെ പുരോഗമിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു് അഭിമാനം കൊള്ളുന്ന റഷ്യയിൽപോലും, ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്തു 20% മാത്രമേ സാക്ഷരത്വമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്ന ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. 1918-ൽ ഉണ്ടായ വിപ്ലവത്തിന്റെ ഫലമായി രൂപം കൊണ്ടപ്പോൾ ഷേമിക്കു് ഭരണത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി അവിടെ നിലവിൽ വന്ന ഗവണ്മെന്റു വയോജനവിദ്യാഭ്യാസം നിർബന്ധിതമാക്കിത്തീർത്തു. ആ പദ്ധതി നിരന്തരമായ പ്രയത്നത്താൽ ഇന്നു വിജയം വരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ 100-ൽ 80 പേരും സാക്ഷരന്മാരാണെന്നു് അവർ അഭിമാനം കൊള്ളുന്നു. റഷ്യയുടെ സാക്ഷരത്വനിലയ്യെയിനും, പോട്ടുഗലും അവകാശപ്പെടുന്നുണ്ടു്. നാവേ, സ്വീഡൻ, ഇറാലി എന്നീ രാജ്യങ്ങളും 90—നും 100-നും ഇടയ്ക്കു നിൽക്കുന്നതായിട്ടാണു ചരിത്രം പറയുന്നതു്. ഫിലിപ്പൈൻ ദ്വീപുകളും 60—ം 70—ം ശതമാനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ കൂടി പുരോഗമിക്കുന്നു. ചൈനയും ടർക്കിയും 50—ം 60 —ം ശതമാനത്തിന്റെ ഇടയിൽക്കിടിയും.

ഇതിൽ നിന്നും മറ്റെല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളും താരതമ്യേന സാക്ഷരത്വത്തിൽ മാന്യമായ സ്ഥാനം കൈക്കലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

എന്നാൽ ഇൻഡ്യയുടെ നില ഏറ്റവും പരിതാപകരമായി മാത്രമേ ഇന്നും അവശേഷിക്കുന്നുള്ളു; എന്ന പരമാർത്ഥം സലജ്ജം സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 1941 ലെ സെൻസസ്സംപ്രകാരം ഇൻഡ്യയിലെ സാക്ഷരത്വനിലവെറും 12%മാത്രമാണു്. ഇത്രമാത്രം ഒരധഃപതനംഉണ്ടാകുന്നതിനു മൌലികങ്ങളായ ചില കാരണങ്ങൾഇല്ലാതില്ല. അവയിൽ, വിദേശീയ ഭരണം, വിദ്യാഭ്യാസത്തോടുള്ള ജനങ്ങളുടെ അനാസ്ഥ, സാമ്പത്തികമായ താഴ്ച എന്നിവ പ്രമുഖസ്ഥാനമർഹിക്കുന്നു.

എന്നാൽ തിരു: കൊച്ചി ഐക്യസംസ്ഥാനത്തിന്റെ സാക്ഷരത്വനില, ഭാരതത്തിലെ മറ്റു ദേശങ്ങളുമായി തട്ടിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ കുറെയൊക്കെ അഭിമാനകരമാണെന്ന കാര്യം മറക്കാവുന്നതും, മറയ്ക്കാവുന്നതുമല്ല. എന്നാലും വിദേശങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ നാമും ലജ്ജിക്കേണ്ടതായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ, അജ്ഞതയുടെ കള്ള വീണു നിറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഭാരതക്ഷേത്രത്തിൽ ജനകീയ ഭരണത്തിന്റെ വിത്തു മുളച്ചു സത്ഫലം പൊഴിക്കാത്തതിൽ നാം അദ്ഭുതപ്പെടേണ്ട ആവശ്യമില്ല തന്നെ.

നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസപുരോഗതിയെപ്പറ്റിപ്പറയുന്ന ഒരു റിപ്പോർട്ടിൽ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ പതിയേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. ഒരാണ്ടിൽ 14185 വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ ചേർന്നതായിക്കാണുന്നു. ഇതിലും കൂട്ടികളിൽ നാലാം ക്ലാസ്സിൽ എത്തിയവർ 1043 മാത്രമാണു്. ബാക്കിയുള്ളവർ പഠിത്തം ഉപേക്ഷിച്ചു പോയിരിക്കുന്നതായിക്കണക്കാക്കാം. ഇങ്ങനെ വരുന്ന ചേതവാരം സാക്ഷരത്വാഭിവൃദ്ധിയെ സാരമായി ബാധിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഇത്തരം ചേതവാരത്തിനു് മുഖ്യകാരണങ്ങൾ,മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അനാസ്ഥയും, സ്ഥിരമല്ലാത്ത താമസവും, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മേന്മയെപ്പറ്റിയുള്ള അജ്ഞതയും, സർവോപരി ദാരിദ്ര്യവുമാണു്. പിന്നോക്കസമുദായക്കാരോടുള്ള മനോഭാവവും ഇതിനു ഒരു കാരണത്വം വഹിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്ന നിരക്ഷരത്വത്തിനു് ഏറ്റവും ഉതകുന്നപരിഹാരമാർഗ്ഗമായ വയോജനവിദ്യാഭ്യാസം യു. എൻ. ഓയുടേയും ചച്ചാവിഷയങ്ങളിൽ ഒന്നായിത്തീ

ന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഏറെക്കുറെ ആശ്വാസപ്രദമാണു്.

ഇന്നത്തെ ആളുകൾഅഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടപ്രശ്നങ്ങൾ വളരെ വിപുലങ്ങളാണു്. ജീവിതത്തിൽ, വിജയവും, പൂർണ്ണതയും കൈവരുവാൻ വയോജനവിദ്യാഭ്യാസം അനുപേക്ഷണീയമാണു്. സാധാരണക്കാരന്റെ സങ്കുചിതമായ മനഃസ്ഥിതിയെ തട്ടിയുണർത്തി ജീവിത വിജയത്തിലേക്കു് ഇതു വഴിതെളിക്കുന്നു. ഓരോ പ്രശ്നങ്ങളേയും നേടുന്നതിനും, നേരിടുന്നതിനും, മറ്റുള്ളവരുടെ കളിപ്പാവയാകാതിരിക്കുന്നതിനും തെളിഞ്ഞ ഒരു ബുദ്ധി ഓരോരുത്തർക്കും ആവശ്യമാണു്. The greatest enemy of freedom is ignorance അജ്ഞത സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ശത്രുവാണു് എന്നു പറയുന്നതിന്റെ ഗൗരവം ജനസമുദായം മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചു പോയിരിക്കുന്നു. സാക്ഷരന്മാരായി സ്വയം നന്മതിന്മകളെ ചിന്തിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള വോട്ടന്മാരേ രാജ്യത്തിന്റെ ശോഭനഭാവിയുടെ സൃഷ്ടികർത്താക്കന്മാരാകയുള്ളൂ. അജ്ഞതയിൽ കുരുത്തുയരുന്ന സ്വാർത്ഥത രാജ്യത്തിനു ഒരു മഹാമാരിയാണു്. അതു് ഐക്യബോധത്തിന്റെ കണ്ണത്തിൽ കത്തിയയ്ക്കും. "Adults seem to be the principal trouble-makers of the world" (പ്രായപൂർത്തി യെന്നിട്ടുള്ളവരാണു് ലോകത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഉപദ്രവകാരികളെന്നു തോന്നുന്നു) എന്നു് ഒരു ചിന്തകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവരെ സാക്ഷരരാക്കേണ്ടതു രാജ്യത്തിന്റെ സുസ്ഥിതിയിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തിനു ഒഴിച്ചു കൂടാത്ത ഒരു കാര്യമാണു്.

Adult education should be for life, through life, through out life(ജീവിതത്തിനു്, ജീവിതത്തിൽകൂടി ജീവിതം മുഴവനും വയോജനവിദ്യാഭ്യാസംവേണം) എന്നാണു മഹാത്മജി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഈ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയെ: ഗ്രാമസങ്കേതങ്ങളാണു കൂടുതൽ അവശ്യപ്പെടുന്നതു്. നിരക്ഷരത്വവും, അതിന്റെ അനന്തരങ്ങളായ ദാരിദ്ര്യം, അനാരോഗ്യം, അനൈക്യം ഇവയും ഗ്രാമീണരെയാണു കൂടുതൽ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. നിരക്ഷരന്മാരിൽ ഏറിയകൂറും ഗ്രാമീണരാണു്. അതിലും വിശേഷിച്ചു കൃഷീവലന്മാർ. ഗ്രാമങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥചിത്രം കണ്ടെത്തുന്ന ഒരുവനു വയോജനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രായോഗികാവശ്യത്തെപ്പറ്റി അധികം സംശയം തോന്നാൻ ഇടയില്ല. ഇപ്പ്രമാർത്ഥങ്ങളുടെ ദൂരദർശിനിയിൽകൂടി നോക്കുമ്പോൾ പുരോഗതിക്കുള്ള പുതിയ അദ്ധ്യായം തുറക്കാൻ കാലം വൈകിപ്പോയെന്നു മനസ്സിലാകും. ശീഘ്രതരമായ ഒരു വ്യതിയാനം ഗ്രാമങ്ങളിൽ സംജാതമാക്കുവാനും ഐശ്വര്യം പുനഃസ്ഥാപിക്കുവാനും സ്വയം ഭരണഘടകങ്ങളായ ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകൾ ഉടലെടുത്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരവസരമാണല്ലോ ഇതു്. അതിനു മുമ്പു തന്നെ ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകളുടെ സൌധത്തിനു അടിത്തറയുറപ്പിക്കേണ്ടതു സാക്ഷരത്വം കൊണ്ടാണെന്നു് എല്ലാവരേയും അനുസ്മരിപ്പിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

'വയോജനവിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്നതു വെറും "അക്ഷരജ്ഞാനം ഉണ്ടാക്കുക." എന്നു മാത്രമല്ല. സുഖജീവിതത്തിനു വഴിതെളിക്കുന്ന ഏതും അതിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമാണു്. മാനസികം, രാഷ്ട്രീയം, കായികം, സാമുദായികം, ആത്മീയം, എല്ലാത്തിനും മുകളിലായി സാമ്പത്തികം എന്നീ വിവിധമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി മനുഷ്യജീവിതത്തെ പൂർണ്ണതയിലെത്തിക്കുക എന്നുള്ളതാണു വയോജനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രമുഖോദ്ദേശ്യം.

ഗ്രാമോദ്ധാരണപരിപാടികൾ ഈ പദ്ധതിയുടെ ഘടകങ്ങളായി മാത്രമേതീരുന്നുള്ളൂ.

ഇങ്ങനെ ബഹുമുഖമായി. വികസിച്ചു ഐശ്വര്യത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ എത്തിയ അനേകം സ്വയംഭരണഘടകങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു്, രാജ്യത്തെ ശ്രേയോന്മുഖമാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ,

പൂക്കളുടെ ഭാഷ.

ടി. എൻ. ആർ. ബി, ബനാറീസ്.

കൂട്ടരേ, ഒരു ചോദ്യം; നിങ്ങളാരാനും കൊച്ചു-
പൂക്കളന്യോന്യംചൊല്ലും ഭാഷയെക്കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?
നൽക്കുളിർത്തെന്നൽ വീശെ, ച്ചാഞ്ചാടിപ്പരസ്പരം
വാൽസ്യമ പൊഴിവയുണ്ടോമനക്കുസുമങ്ങൾ;
എങ്കിലും കേൾക്കാറില്ല നാമാരും; അവയൊക്കെ
മാഞ്ഞതായ് വരാം മലമർമ്മരധ്വനികളിൽ!
അത്ര നേരിയതാണോ നാദമാമനോഹര-
വക്ത്രങ്ങൾ കൊഞ്ഞീടുംചിരിയേനാംകാണുള്ളൂ!
കെട്ടിക്കൂടിയ പദപ്പൌഢിയില്ലതിൽ; വെറും
കൊച്ചികൾക്കതിൽത്തങ്ങും നാരാത്ഥംഗ്രഹിച്ചീടാം
അഥവാ കാപട്യത്തിൻ കലുഷം കലരാത്ത
ഹൃദയക്കണ്ണാടിയിലെന്തെന്തു ബിംബിയ്ക്കീല!
ഒരുനാളന്തിത്തെന്നലോരു ഞാൻ പൂവാടിയിൽ
തരുവല്ലികൾക്കിടക്കിടയ്ക്കുടയേ നടക്കുമ്പോൾ,
ഒളിവിൽ കേട്ട രണ്ടു ചെമ്പനീർക്കുസുമങ്ങ-
ളുതിരും മൃദുമന്ദസ്സിദ്ധ്വാമം നമ്മാലാപം.

കാമുകസമാഗമം കാത്തിരിക്കയണേക,
കാമുകപരിത്യക്ത യന്യ— നാളത്തെ ജ്ജഡം!
നിസ്സുലപ്രേമത്തിൻെറ പൊൽത്തിരിക്കൊപ്പം നീറി-
ക്കത്തിടും കരളിൻെറയന്ത്യമാം പ്രഭപോലെ,
അകലത്തന്തിക്കാറിലുലയും വാടിപ്പോയ
കനകച്ചാമ്പേയപ്പൂ തന്നന്ത്യഗാനം പാടി!
പച്ചിലക്കിടക്കമേലന്യോന്യം തലോടിക്കൊ-
ണ്ടച്ഛനാം മരുത്തിൻെറ താഡന ഭയത്തോടെ,
ഒച്ചതഴ്ത്തിയാരോരോകഥകൾ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു
നിദ്രയെത്തഴകാറായഞ്ചാവുമുല്ലപ്പൂക്കൾ!
അഴകും സുഗന്ധവും നാന്മുഖൻനല്കാഞ്ഞ കൊ-
ണ്ടഴലാൽ കരുവാളിച്ചീടിന മുഖംതാഴ്ത്തി,
അരികത്തനുദിനം മനുജൻ രക്ഷിക്കുന്ന
പനിനീർ സുമങ്ങളോടതിയാമസൂയയാൽ
തൃണപുഷ്പങ്ങൾ കണ്ണീർ തൂവിക്കൊണ്ടെന്തൊക്കെയോ
തികയും പരിഭവവാക്കുകൾ കഥിക്കയായ്!

ഇരുളിൻ തിരശ്ശീല
വീഴ്കയാൽ മറയുന്ന
മലർജാലത്തിൻ പുനർ-
ജ്ജന്മംപോലാകാശത്തിൽ
തെളിവായ്ക്കണ്ടു ഞാനൊ-
രായിരം പൊള്ളിത്താരാ-
മണികൾ; എന്തൊക്കെയോ
അവയും ചൊല്ലുന്നുണ്ടാം!

പദ്ധതി ഏതെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു വയോജനവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ഒന്നുമാത്രമാണു്. അതിൻെറ അരുണോദയത്തിനു മാത്രമേ അജ്ഞാതാന്ധകാരത്തെ അകറ്റുവാൻ സാദ്ധ്യമാകൂ.

അടുത്ത കാലത്തു് ഈ പദ്ധതിയുടെ പൊൻകിരണങ്ങൾ ഇവിടെയും വീശിക്കാണുന്നതിൽ അശ്വാസത്തിനവകാശമുണ്ടു്. അതിൻെറ കരുത്തേറിയ കൈകൾ നാടിൻെറ അതിൻെറ ഇന്നത്തെ ശോചനീയമായ നിലയിൽ നിന്നും ഉയർത്തട്ടെ!!

ദുഃഖം

കുഞ്ഞുജി.

ക്യാപ്റ്റൻ പ്രേമചന്ദ്രൻ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു മുഷിഞ്ഞു. അയാൾ മുമ്പുതന്നെ വിചാരിച്ചതാണു് വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങിയാൽ ഒരു കൂലിക്കാരനേയും കിട്ടുകയില്ല എന്നു്. എന്നാൽ അവിടെ ഇറങ്ങാതെ തരമില്ല. അതിർത്തിപ്രദേശങ്ങളിലെ ഹിന്ദു മുസ്ലീം ലഹള ശമിപ്പിക്കാൻ നാട്ടിൽ നിന്നുപോയ വീരയോദ്ധാക്കളുടെ ക്യാപ്റ്റനാണു പ്രേമചന്ദ്രൻ. നാലുവർഷങ്ങളായി അയാൾ നാടുവിട്ടിട്ടു്. തോക്കിന്റെയും ഷെല്ലിന്റെയും ശബ്ദങ്ങൾകൊണ്ടു് കണ്ണുകോരമായ ആ സമരരംഗത്തിൽനിന്നു് അയാൾ അല്പം വിശ്രമംതേടി നാട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തിയിരിക്കയാണു്. നവവധുവായി അവിടെ വിട്ടിട്ടുപോയ തന്റെ പ്രിയപത്നിയുടെ മുഖദർശനാകാംക്ഷ കഴിയുന്നവേഗം വീട്ടിലെത്താൻ അയാളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ആ വണ്ടിയിൽ വരുന്നതുകൊണ്ടു് അർദ്ധരാത്രിസമയം സ്റ്റേഷനിൽ ഇറങ്ങേണ്ടിവരുമെന്നു് അയാൾക്കറിയാം. പക്ഷേ പ്രേമത്തിന്റെ തിരശ്ശീല ആ ചിന്തയെ മൂടിക്കഴിഞ്ഞു.

ഏതായാലും കാൽനടയായി വീട്ടിലേയ്ക്കു പോകാമെന്നു നിനച്ചു സാമാനങ്ങൾ സ്റ്റേഷൻ മാസ്റ്ററെ ഏൽപ്പിച്ചു. നിർജ്ജനമായ ആ പാതയിൽക്കൂടി പ്രേമചന്ദ്രൻ നടന്നുതുടങ്ങി. ഏകാന്തമായ നിശീഥിനി. പാലൊളിപരത്തുന്ന ചന്ദ്രിക. എങ്ങും ഒരു ഭീകരത. ആ വീരയോദ്ധാവു് അതുകൊണ്ടൊന്നും ചകിതനായില്ല. കാശ്മീരിലെ പടക്കളത്തിൽ വെടിയുണ്ടകളുടെ നടുവിൽ എത്ര എത്ര ഭയങ്കര രാത്രികൾ അയാൾ കവച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ടു്. പിന്നെയാണോ ശാന്തമായ ഈ പരിസരത്തെക്കണ്ടു് അയാൾക്കു ചാഞ്ചല്യമുണ്ടാകുന്നതു്? ശാന്തിയുടെ പരമസുന്ദരമായ ഏകാന്തതയെ ഭഞ്ജിക്കാൻ അവിടെ ചീവീടുകളുടെ ശബ്ദംമാത്രമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ പ്രതിച്ഛായയിൽ നിന്നാണു് പ്രേമചന്ദ്രൻ അയാളുടെ ഗതിവേഗംപോലും മനസ്സിലാക്കിയതു്. നാലുവർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു അയാൾ പരിണീതനായിട്ടു്. നവവധുവിനെ നാട്ടിൽ വിട്ടിട്ടു തന്റെ കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിനു് അയാൾക്കു പോകേണ്ടിവന്നു. എങ്കിലും നളിനിയുടെ സ്നിഗ്ദ്ധമധുരമായ പ്രേമത്തിന്റെ മുന്നിൽ പ്രേമചന്ദ്രൻ തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെപ്പോലും അർപ്പിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനായിരുന്നു. ഇന്നു് ആ ആരാധ്യദേവതയുടെ അഭിമുഖദർശനത്തിനു് അയാൾ ഓടിഎത്തിയിരിക്കയാണു്. അയാളെ കാണുമ്പോൾ അവൾക്കുണ്ടാകുന്ന അകമഴിഞ്ഞ ആനന്ദം. അവളുടെ ഭാവഹാവാദികൾ! അതാലോചിച്ചു പ്രേമചന്ദ്രൻ തന്നെത്തന്നെ അങ്ങു മറന്നുപോയി.

അവരുടെ ബംഗ്ലാവിനടുത്തു് ഒരു മനോഹരമായ ഉദ്യാനമുണ്ടു്. ആ പൂന്തോപ്പിലെ പൂച്ചെടികളും വൃക്ഷങ്ങളുമെല്ലാം പ്രേമചന്ദ്രന്റെ കൈകൊണ്ടു നനയ്ക്കപ്പെട്ടവയാണു്. ഉദ്യാനത്തെ സമീപിക്കുന്തോറും സുഗന്ധവാഹിയായകളിർകാറ്റു് അയാളെ കോരിമയിർകൊള്ളിച്ചു. വസന്തകാലം. ചന്ദ്രിക പൂശിയരാത്രി. തണുത്ത കാറ്റു്. മനോഹരമായ മലർവാടി. ചിരകാലമായി വിരഹാഗ്നിയിൽ വെന്തെരിയുന്ന രണ്ടു യുവമിഥുനങ്ങളുടെ കണ്ടുമുട്ടൽ—പക്ഷേ നളിനി ആ ഉദ്യാനത്തിൽ ഉലാത്തുകയായിരിക്കാം—പ്രേമചന്ദ്രന്റെ ഹൃദയം ആനന്ദംകൊണ്ടു തുള്ളിച്ചാടി.

തോട്ടത്തിന്റെ ഒരറ്റത്തു പടർന്നു പന്തലിട്ട ഒരു തേന്മാവുണ്ട്. അതിന്റെ ഛായയിൽ നളിനിയോടൊത്തു കഴിഞ്ഞുകൂടിയ സുന്ദരയാമിനികളുടെ സ്മരണ അയാളെ കോരിത്തരിപ്പിച്ചു. ആ വൃക്ഷശാഖയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടാണു നളിനിയുടെ വദനകാന്തി അയാൾ സലജ്ജം വീക്ഷിച്ചതു്. ആ തേന്മാവിന്റെ പുറകിൽ അവർ ഒളിച്ചുകളിച്ചതു്. നളിനിയുടെ കിലുകിലായുള്ള പൊട്ടിച്ചിരികൾ—പ്രേമചന്ദ്രന്റെ ദൃഷ്ടികൾ പൂവ്സ്മരണയിൽക്കൂടി ആ ദിക്കിലേക്കു പാഞ്ഞു. അയാൾ മുന്നോട്ടു നടന്നുവരുകയാണു്. പെട്ടെന്നൊരു ശബ്ദം ശ്രവണപുടങ്ങളിൽ വന്നലച്ചു. അതോ സംസാരിക്കയാണു്. "എത്ര മനോഹരമായ പ്രകൃതി. ചന്ദ്രൻ ആകാശമദ്ധ്യത്തിൽനിന്നുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഈ മൂർഖതയെ നോക്കി മന്ദഹസിക്കയാവാം. പക്ഷേ ഈ നിഗൂഢരഹസ്യമറിഞ്ഞു് ചന്ദ്രന്റെ ഹൃദയം തുടിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം." ശബ്ദം ക്രമേണ മന്ദമായി. "ഭവതി ആ രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടോ—ഇതാ നോക്കിക്കൊള്ളൂ." അധരങ്ങൾ തമ്മിലമർന്ന ഒരു ലജ്ജിതസ്വരം ആകാശത്തിൽ അടർന്നുവീണു.

ആരാണു് തന്റെ ഉദ്യാനത്തിൽ വച്ചു്—അതും അർദ്ധരാത്രിയിൽ, പ്രണയപ്രാർത്ഥനചെയ്യുന്നതു്. പ്രേമചന്ദ്രൻ ഒളിഞ്ഞു നോക്കി—കമ്പിട്ടിനിന്ന രണ്ടു ശിരസ്സുകൾ—അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ പതിഞ്ഞു. അയാൾ എന്തോ പറയാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ മായിന്റെ തണലിൽനിന്നും വീണ്ടും ഒരു ശബ്ദം പൊന്തിവന്നു.

"അങ്ങേയ്ക്കു് ഇന്നെന്താണു് തലയ്ക്കകത്തു ഭ്രാന്തുകയറി നിറഞ്ഞുപോയോ?" ആ ശബ്ദം—അതെ അതു അയാൾക്കു പരിചയമുള്ളതുതന്നെ. നളിനിയുടെ മണിനാദംപോലുള്ള സ്വരം ആ ചെവികളിൽ മുഴങ്ങി. ഈ രാത്രിയിൽ നളിനി ഇവിടെ എന്തുചെയ്യുകയാണു്—അയാൾ ഒരപരിചിതനോടൊത്തു്.

പ്രേമചന്ദ്രന്റെ തല കറങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. മായിന്റെ കൊമ്പിൽപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ അവിടെ നിന്നു.

"തലയ്ക്കു ഭ്രാന്തോ, ഭവതിയുടെ ചിന്ത ആ തലയ്ക്കകത്തു ചുഴിഞ്ഞു കയറിയിരിക്കയാണു്. അതാണു്....."

"നിറുത്തണം, എപ്പോഴും ഒരു കളി. അതിരിക്കട്ടെ. ഇന്നു കാശ്മീരിൽനിന്നും കമ്പി വന്നിട്ടുണ്ടു്."

"എന്തു്" ആ അജ്ഞാതപുരുഷന്റെ സ്വരം ഉദ്വേഗപൂർണ്ണമായിരുന്നു. "അതിലെന്താണു വിശേഷം?"

"നാളെ വരുമെന്നു്."

"വന്നാൽപ്പിന്നെ"

"വരട്ടെ. വന്നിട്ടല്ലെ മറ്റുകാര്യം ഇപ്പോൾ സമയമായി ശശി; ഞാൻ പോകട്ടെ." പ്രേമചന്ദ്രന്റെ കണ്ണടകളിൽ നളിനിയുടെ സ്വരം തെളിഞ്ഞുകേട്ടു.

"ഭവതിപോവുക, ഞാനല്പം വിശ്രമിക്കട്ടെ."

ശശി അവിടെ ഉലാത്തുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ ചന്ദ്രരശ്മിയിൽ തിളങ്ങിക്കണ്ടു. ആ മുഖത്തിലെ കാന്തിപ്രസരം, യുവരക്തംയുടുന്ന ഗണ്ഡസ്ഥലങ്ങൾ, ആശാപൂരിതമായ ആ കണ്ണുകൾ, കുറച്ചു സമയം കഴിഞ്ഞു ആ രൂപം അദൃശ്യമായി.

"ഇതെല്ലാം സ്വപ്നമാണോ?"

പ്രേമചന്ദ്രന്റെ തലച്ചോറു ചൂടുപിടിച്ചു. ഒരു റോസാച്ചെടിയുടെ മുള്ളു് അയാളുടെ കൈയിരലുകളിൽ തറച്ചു. രക്തം ധാരധാരയായി നിർഗ്ഗളിച്ചു.

"ഹെ ഒരും സ്വപ്നമൊന്നുമല്ല. എല്ലാം പകൽപോലെ തെളിഞ്ഞ പരമാർത്ഥം" പ്രേമചന്ദ്രൻ ഹൃദയവ്യഥയെ തെല്ലൊന്നമർത്താൻ ശ്രമിച്ചു.

അയാൾ കണ്ടതും കേട്ടതും—എല്ലാം സത്യമാണു്. നളിനി അയാളെ വഞ്ചിച്ചു. അവളുടെ

പ്രേമത്തിന്റെ മധുരസ്മരണകളും അയാളുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽക്കൂടി കടന്നുപോയി. സ്വന്തം കണ്ണുകൾകൊണ്ടാണു് അയാൾ കണ്ടതു്; അവൾ—അയാളുടെ പ്രിയപത്നി പരപുരുഷകരങ്ങളിൽ അമർന്നു ലസിക്കുന്നതു്. അവരുടെ പ്രേമാലാപങ്ങളും തന്റെ ചെവികൊണ്ടതന്നെ കേട്ടതാണു്. ആ ചെവികളും തന്നെ ഛേദിച്ചുകയായിരുന്നോ? ഇല്ല. നളിനിയുടെ സ്വരം തന്നെയാണു് അയാൾ കേട്ടതു്.

ഗൃഹത്തിലെ ഒരു മുറിയിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട ദീപപ്രകാശം അയാളെ അവിടേയ്ക്കു സ്വാഗതം ചെയ്തു. അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് ആപത്തിനെ അഭയം പ്രാപിക്കാൻ അയാൾ ആശിച്ചില്ല. പാദങ്ങൾ ഒരു ഭാരമായിത്തോന്നി.

"നളിനിയോടു സകല പരമാർത്ഥവും ചോദിച്ചറിയണം. അവളുടെ നാവിൽനിന്നുതന്നെ ആ ഘോരപാതകത്തിന്റെ വൃത്തകഥ എനിക്കു കേൾക്കണം. പക്ഷേ ക്രോധാവേശനായി താൻ വല്ല കഠോരകൃത്യവും ചെയ്തേക്കുമോ? ഇല്ല. എന്തിനു നിസ്സാരയായ ജീവിയെ തല്ലിക്കൊല്ലണം. അവൾ ആ പാപഭാരം ചുമന്നുകൊണ്ടു് നടക്കണം. ഹാ, ഹാ—ഹാ—" അയാൾ ചിരിക്കാൻയുടങ്ങി—ദുഃഖം നിറഞ്ഞ ഒരു മന്ദഹാസം. "അവളങ്ങനെ ഒരു സ്വപ്നജീവിയായി കഴിയുകയോ? അവളുടെ ശശി—അവൻ മരിക്കണം. അവൾ അങ്ങനെ പ്രേമത്തീയിൽ എരിഞ്ഞമരണം. പ്രേമപൂരിതമായ അവളുടെശൃംഗാരയാനികൾ! അവളുടെ പ്രേമവിലാസങ്ങൾ! ഇവയെല്ലാം തന്റെ ഹൃദയത്തെ കവരുവാൻവേണ്ടിമാത്രം ആയിരുന്നോ? 'അല്ല'. പ്രേമചന്ദ്രന്റെ പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ഹൃദയം ഏതോ പാറക്കെട്ടിൽത്തട്ടി ചിതറിയീണം. ഒരു ദീർഘനിശ്വാസം ആ അന്തരീക്ഷത്തിലുയർന്നുചേർന്നു. 'അതെ' യുവതിയുടെ പ്രേമം—അഭിലാഷങ്ങളുടെ മാറ്റൊലിയാണു്. അതിനു വിഘാതമുണ്ടാകുമ്പോൾ പ്രേമം കരകവിഞ്ഞുപായും. ശശി! അയാൾ സുന്ദരനാണു്! സുഭഗനാണു്; ഏതൊരു കാമുകിയുടെയും കരളിനെ കവരാനുള്ള ആകർഷണീയത അതിനുണ്ടു്. നളിനി അയാളുടെ പ്രേമവലയിൽ കുടുങ്ങിപ്പോയിരിക്കാം. അതു പ്രകൃതിയുടെ നിയമംമാത്രം! അതിൽ അവളെ എന്തിനു പഴിപറയണം. അവരുടെ ആരുടേയും കുറ്റമല്ലതു്. ഞാനെന്തിനു കാശ്മീരിൽപോയി. അല്ലെങ്കിൽ ഇത്തരം ഒരവസ്ഥ വന്നുചേരുമോ?"

അയാളുടെ മനസ്സു് ശാന്തമായി പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ നിഴൽ അവിടെ വ്യാപിച്ചിരുന്നു. ഭാവിയിലേയ്ക്കു് അയാളൊന്നുതിരിഞ്ഞുനോക്കി. വീണ്ടും യുദ്ധരംഗത്തേക്കുതന്നെ മടങ്ങിപ്പോകണം—വൃക്ഷക്കൊമ്പുകൾക്കിടയിൽ നക്ഷത്രങ്ങളെന്നോണം പ്രേമപൂർണ്ണമായ നളിനിയുടെ വദനം—അവിടെ സ്വപ്നലോകത്തിൽ കണ്ടു് ആനന്ദമടയാം.

കാശ്മീരിന്റെ പ്രകൃതിരമണീയത അയാളെ മാടിവിളിച്ചു. അവിടത്തെ കിളികളുടെ കളകൂജനങ്ങളും അയാളുടെ ഹൃദയത്തെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു. ഹൃദയം അതിവേഗം തുടിച്ചു. പ്രേമചന്ദ്രന്റെ കാലുകളും മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു. സ്റ്റേഷനിൽ എത്തി അയാൾ വണ്ടികാത്തിരിപ്പായി. തലേനാളിലെ പ്രത്യാശകളെല്ലാം അസ്തമിച്ചിരുന്നു. 'മേരാസിൽനിന്നും ഇന്നലെയുള്ള വണ്ടിയിൽ കയറേണ്ടിയിരുന്നില്ലായിരുന്നു. നാളെ വരുമെന്നാണല്ലോ കമ്പിയടിച്ചിരുന്നതു്. എന്തിനു്—ഏതായാലും ഈ രഹസ്യങ്ങളെല്ലാം ഒരിക്കൽ വെളിച്ചംകാണും.

ഇന്നു് അതെത്രയും വേഗത്തിലായി എന്നുമാത്രം."

സമയം പ്രഭാതത്തോടടുത്തിരുന്നു.

'ചേട്ടാ' ആ വിളികേട്ടു് അയാൾ ചിന്തയിൽനിന്നും ഉണർന്നു. അയാൾ കണ്ണുചിമ്മിനോക്കി—നളിനിയുടെ കൊച്ചനുജത്തി—ലീല.

"മേരാസ്മെയിൽ ഇതുവരെ വന്നുചേർന്നില്ലല്ലോ. പിന്നെ ചേട്ടനെങ്ങനെ ഇവിടെയെത്തി.

"അതെ; വണ്ടി ഇതുവരെ വന്നുചേർന്നില്ല."

അയാളുടെ മുഖം വിവർണ്ണമായി. നളിനി നടന്നു വരുകയായിരുന്നു

"ഞാൻ ഇന്നലെ വന്നെത്തി.

"പിന്നെ ഇയ്യവരെ ഇവിടെ എന്തുചെയ്യുകയായിരുന്നു." നളിനിയാണ് ഇതു ചോദിച്ചതു്.

"അതെ. വണ്ടി നോക്കി നില്ക്കുകയാണ്" പ്രേമചന്ദ്രന്റെ സ്വരം കർക്കശമായി.

"വല്ല സ്നേഹിതന്മാരും വരുന്നുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽ നമുക്കു പോകാം."

അയാൾ നളിനിയുടെ മുഖത്തു ദൃഷ്ടികൾ പതിപ്പിച്ചു. ശാന്തസുന്ദരമായ ആ മുഖഭാവം! അവളുടെ പ്രേമം തന്നെ ചതിയ്ക്കുകയോ? അല്ല. പക്ഷേ ഇതെല്ലാം വെറും അഭിനയം മാത്രമായിരിക്കാം. ഇതിനൊരു തീരുമാനംഉടൻ ഉണ്ടാക്കണം.

'ഹാ! എത്ര മനോഹരമായ രാത്രിയായിരുന്നു ഇന്നലെ. ചന്ദ്രികാപൂരിതമായ പൂവനം!" അയാൾ അങ്ങനെ മുഖംപൂരയിട്ടു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

"ഇന്നലെ രാത്രി ഞാൻ തോട്ടത്തിലിരുന്നു് അതിന്റെ മനോഹാരിതയെ ആസ്വദിക്കയായിരുന്നു." നളിനി പ്രത്യുത്തരമേകി.

"തനിച്ചാണോ?" പ്രേമചന്ദ്രന്റെ ഉദ്വേഗം വർദ്ധിച്ചു.

നളിനി പ്രേമചന്ദ്രന്റെ കണ്ണുകളിലേയ്ക്കു നോക്കി. അവിടെയുള്ള കഠോരതയുടെ പൊരുൾ അവർക്കജ്ഞാതമായിരുന്നു.

"അല്ല. അങ്ങയച്ച കത്തുകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീടു് എന്തു സംഭവിച്ചു എന്നോ"...

"പ്രേമചന്ദ്രന്റെ ചെവി വട്ടംപിടിച്ചു— ആ ഘോരമായ പാതകത്തിന്റെ ചരിത്രം അവളുടെ നാവുകളിൽനിന്നുതന്നെ കേൾക്കുന്നതിനു്.

"ഞാൻ ബഞ്ചിൽ ഇരിക്കയായിരുന്നു. അങ്ങു് എന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു നിന്നപോലെ തോന്നി. ആ മുഖത്തു് ഒരു ശോകച്ഛായ വ്യാപിച്ചിരുന്നു. അതുകണ്ടു് എന്റെ ഹൃദയം പിടച്ചു. ഞാൻ ചാടി എഴുന്നേറ്റു. ഉടനെ അങ്ങു് മറയുകയും ചെയ്തു. ആ സ്വപ്നം—രാത്രിയിൽ അശേഷം ഉറക്കം വന്നില്ല."

പ്രേമചന്ദ്രനു് എന്തു പറയണമെന്നറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു അയാൾ തന്റെ കണ്ണുകൾകൊണ്ടു് കണ്ടതാണു് നളിനി ശശിയുമായി പ്രേമാലാപം ചെയ്യുന്നതു്. പിന്നെയും പൊളി പറഞ്ഞുതന്നെ മയക്കുവാനുള്ള ഭാവമാണു്. നാരിയുടെ ധിക്കാരം! അതെ! ഇതിന്റെ ഫലം അവർതന്നെ അനുഭവിക്കും

രണ്ടുപേരും മൌനമായി നിന്നു.

'എന്താണു് വലിയ ആലോചന" നളിനി ചോദിച്ചു.

"ഹേ, ഒന്നുമില്ല; ഒരു കഥയെപ്പറ്റി വിചാരിക്കയായിരുന്നു."

"എന്നോടു പറയൂ ഞാൻകൂടി കേൾക്കട്ടെ'

"ശശി; നളിനി ഒരു സ്ത്രീക്കു രണ്ടുപേരെ സ്നേഹിക്കാൻ കഴിയുമോ?

നളിനി പുഞ്ചിരിയിട്ടു, "ഒ ഇത്രതന്നെയോ? ഇതാണോ വലിയ സമസ്യ? അതു പറഞ്ഞുതരാം ഒരു സ്ത്രീഹൃദയത്തിൽ പ്രേമപൂർണ്ണമായ ഒരു ചലനം മാത്രമേ ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. ആ നാടം അതിൽ തന്നെ താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുന്നു. അഥവാവീണ്ടും ഒരു പൊള്ളലുണ്ടായാൽ; ഒരു ചെറിയ മമ്മരകണിതമെങ്കിലും പൊട്ടിവ്വീണുപ്പെട്ടാൽ അതിന്റെ പ്രതിധ്വനി പക്ഷേ ആ ഹൃദയതന്ത്രിയെത്തന്നെ പൊട്ടിച്ചെറികയില്ലെന്നാരുകണ്ടു.

"ഇല്ല. ഒരേ രൂപഗുണമുള്ള പുരുഷന്മാരായാൽ ഒരാളിന്റെ അഭാവത്തിൽ അന്യനെ പ്രേമിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെ?"

"സ്ത്രീയുടെ പ്രേമപൂർണ്ണമായ ഒരു ഹൃദയത്തിനു അമളി പറ്റുകയില്ല. അതിനെ ചതിക്കുവാൻ സാദൃശ്യഗുണങ്ങളുള്ള പുരുഷന്മാർ ലോകത്തിൽ കാണുകയില്ല. അതിന്റെ ദൃഷ്ടികൾ അത്ര കൂർമ്മങ്ങളാണു്"

പ്രേമചന്ദ്രന്റെ ഹൃദയം വീണ്ടും തകർന്നതായി മാറായി. അയാളുടെ ദുഷ്ടമായ അഭിപ്രായത്തിനു

കോട്ടംതട്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ രാത്രിയിലെ ദൃഢനിശ്ചയം തകർന്ന പട്ടുകമണികംപോലെ മുന്നിൽ ചിതറിവീണു കണ്ണഞ്ചിച്ചു.

* * * *

ലീല അതിലേക്കുടി കടന്നുപോയി.

"ലീലെ, എവിടെപോകുന്നു"

"കാളേജിൽ"

"വരുന്ന വഴിക്കു ശശിയെക്കൂടി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരൂ." ലീല വേഗം അവിടെനിന്നും മറഞ്ഞു.

പ്രേമചന്ദ്രൻ കോപാകൊണ്ടു വിറച്ചു. വീണ്ടും തന്റെ മുമ്പിൽവച്ചു് അവളുടെ കാമുകനെ കൂട്ടുപിക്കുവാനുള്ള ശ്രമമാണു്.

'ശശിയോ? അവനാരു്" പ്രേമചന്ദ്രൻ അലറി.

"അതു ലീലയോടുതന്നെ ചോദിക്കു."

അയാളുടെ മാത്രം അവിടെയും തഞ്ഞു.

പ്രേമചന്ദ്രന്റെ കവിൾത്തടങ്ങളിൽ തലോടിക്കൊണ്ടു നളിനി പറഞ്ഞു.

'ഇതാണു് പട്ടാളത്തിലെ ഭ്രാന്തു്. ഇതുവരെ മനസ്സിലായില്ലെ, ശശി, ലീലയുടെ ഭാവിവരൻ."

പ്രേമചന്ദ്രന്റെ മുഖം മങ്ങുളിച്ചു. അയാൾ ചിന്താഗ്രസ്തനായി വിദൂരതയിലേയ്ക്കു ദൃഷ്ടികളെ നയിച്ചു. അയാൾ നളിനിയെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. നളിനിയും ലീലയും—അവർ വേർതിരിച്ചറിയുക്കാൻ കഴിയാത്ത സമാനഗുണങ്ങളുള്ളവരാണു്. ആ രാത്രി അയാൾ ലീലയെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചതേയില്ല. അന്നു കാലത്തും അയാൾ ലീലയുടെ സ്വരത്തെ നളിനിയുടേതെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു.

നളിനി കഥകേട്ടു് കുടുകുടാചിരിച്ചു.

"ഭഗവതി വെള്ളപ്പിനു സ്റ്റേഷനിൽ എത്തിയില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ" പ്രേമചന്ദ്രൻ ആലോചനാമഗ്നനായി പറഞ്ഞു.

അയാളുടെ കരാംഗുലികളെ ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു നളിനി തോട്ടത്തിലേയ്ക്കു നീങ്ങി.

"വന്നിരുന്നില്ലെങ്കിൽ—എന്തു്. ഞാനും അങ്ങയുടെ പുറകേ അങ്ങു് കാശ്മീരിൽ എത്തുമായിരുന്നു."

"നളിനീ, ഞാൻ ഒരു വലിയ കുഴതന്നെ" പ്രേമചന്ദ്രൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടുപറഞ്ഞു.

"അതെ. അങ്ങു് അതു ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കി" നളിനിയുടെ പൊട്ടിച്ചിരി ആ ഉദ്യാനത്തിൽ മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു.

ശിശുഗണിതം

ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഈ കമനീയമായ പുസ്തകം ഒന്നര അണയ്ക്കു്

എല്ലാ പുസ്തകവ്യാപാരികളുടെ പക്കലും കിട്ടുന്നതാണു.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

ബാലഗായകൻ

പുല്ലൂർ എൻ. രാമുണ്ണിനായർ.

[ഒരു ഫ്രഞ്ചു വിപ്ലവ കവിതയുടെ സ്വതന്ത്ര വിവർത്തനം]

അംബരൻസ്വാതന്ത്ര്യപ്പോരിനായ് പ്പോയതാ-
ണബ്ബാലഗായകൻ പോരിടത്തിൽ:
കാണാമപ്പാവത്തെ മാറാർതൻവാളേറു
കീഴെ മരിച്ചുകിടപ്പോർസീമ്നി...!

* * *

താതൻതൻവാളും, തൻപിന്നിലായ് തൂക്കിയ
വീണയുമാണവനേകാലംബം;
ആ രണ്ടും തൊട്ടവനോതി:-നിൻസ്വാതന്ത്ര്യ-
മാരും തുണയ്ക്കുവന്നില്ലെന്നാലും,
ഗാനസാമ്രാജ്യമെ, യേകിക്കുമീവാൾ, വീണാ
ഗാനംചെയ്തീടും നിൻകീർത്തനങ്ങൾ!"

വീഴ്ത്തി... യെന്നാലും കഴിഞ്ഞില്ല മാറാർക്കു
കീഴ്പ്പെട്ടത്താനായ് തൻമായുഭക്തി!
അല്ലെങ്കി,ലാനിഷ്ക്കളങ്കഭക്താത്മാവെ,
യെല്ലുവാനേതു വാൾ ശക്തമാക്കിൽ?

* * *

മൃത്യുവിൻനൻമുഖമായ തന്നുൾത്തട-
ത്തിന്നന്ത്യസ്പന്ദനവേളയിങ്കൽ,
പ്രാണനും മാനവുമായി വർത്തിച്ച തൻ
വീണ മുറിച്ചുദ്ഗമോതി ബാലൻ:-
"എൻമായുത്ഭവമിതൻസ്വാതന്ത്ര്യഗീതങ്ങ-
ളുണ്മയിൽ കീർത്തിച്ചുപോന്ന വീണെ,
ഇല്ല, നീയിന്നിമേലെന്നാളും പാടുന്ന-
തല്ലപ്പരതന്ത്രതയെ വാഴ്ത്തി..."

നിശ്ചലമായിക്കഴിഞ്ഞു ഞൊടിയിട-
യ്ക്കുള്ളിലാ നിർമ്മല ഹൃച്ചലനം...

പ്രതീക്ഷയിൽ.

(ഗീതാഞ്ജലിയിൽ നിന്നു്.)

ഏവൂർ എം. കെ. സുകുമാരൻനായർ.

ഞാൻ വിഭോ! പാടാൻവന്ന ഗീതകമിന്നോളവും
പാടുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെനിക്കെന്നറിഞ്ഞാലും
ഞാനെന്റെ വീണക്കമ്പി കെട്ടിയുമുഴിച്ചുംകൊ-
ണ്ടാണു, നാളുകളെല്ലാം പോക്കിയതിന്നേയരെ.

സത്യത്തിൻ സമയമിങ്ങെത്തിയിട്ടില്ല; നല്ല
വാക്കുകൾ യുക്തിപൂർവ്വം ചേർത്തിണക്കിയുമില്ല.
ആശതൻ, സന്താപമാം ഭാരം മാത്രമേ, മമ
പേശലഹൃദയത്തിലിപ്പോൾ മേവുന്നതുള്ളൂ.

പുഷ്പമോ, വിടർന്നില്ല; ചുറ്റിനും വന്നുനിന്ന
തപ്തനിശ്വാസമുതിർത്തീടുന്നു മന്ദാനിലൻ.

കണ്ടിട്ടില്ല ഞാനങ്ങേത്തിന്റെ മുഖപദ്മം,
കേൾക്കുവാൻകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലിന്നോളമാശബ്ദവും,
എൻഗൃഹത്തിന്റെ പൂരോഭാഗത്തായ്ക്കാണുന്നതാം
പന്ഥാവിലങ്ങേത്തിൻ മാന്യതയിയലുന്ന
പാദവിന്യാസംമാത്രംകേൾക്കുവിൻകഴിഞ്ഞിട്ടു-
ണ്ടാനന്ദമയമല്ലാതൊന്നും ഞാനറിയീല.

തറയിലങ്ങേത്തിന്നിരിപ്പാൻ വിരിപ്പുകൾ
വിരിക്കുന്നതിൽത്തന്നേ കഴിഞ്ഞു ദിവസങ്ങൾ.
വിളക്കുംകൊളുത്തിയി,ല്ലെൻഗൃഹത്തിലേക്കായി
വിളിപ്പാൻ തെല്ലുമെനിക്കില്ലല്ലോ കഴിവുകൾ.
കണ്ടെത്താമങ്ങേത്തെയെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷകൊ-
ണ്ടാണു ഞാൻ ജീവിക്കുന്നതെങ്കിലുമിതേവരെ
ഉണ്ടായില്ലങ്ങേത്തിന്നാഗമം; കണ്ടെത്തുവാൻ
വേണ്ടിഞാൻജീവിക്കുന്നപിന്നെയുമതുപോലെ.

വിധിയല്ലേ?

ഡി. ശ്രീമൻ നമ്പൂതിരി.

അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ഇന്നത്തെ യുവാക്കളുടെ സംഭാഷണം മിക്കവാറും ഭൌതികവാദത്തെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടു മുന്നോട്ടു പോകുന്നതായിട്ടാണു കാണുള്ളു. മാർക്സിന്റെയും ഏൻജൽസിന്റെയും ന്യായവാദങ്ങളെ താലോലിച്ചുകൊണ്ട് അതു് ഈശ്വരനിഷേധത്തിലും വിധിയുടെ നേരെയുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയിലേക്കു കടന്നു ചെല്ലുന്നതും കുറുക്കമല്ല. അവിടെ പിന്നെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കു സ്ഥാനമില്ല; അനാചാരങ്ങൾക്കിടമില്ല; അപ്രതിഹതമായ ന്യായവാദത്തിനു മാത്രമേ അവിടെ സ്ഥാനവുമധികാരവുമുള്ളൂ.

എന്നാൽ അന്നത്തെഞങ്ങളുടെ സമ്മേളനത്തിനു നേരെ വിഭിന്നമായ ഒരു വീക്ഷണഗതിയാണു കൈക്കൊണ്ടതു്. എം. എ. പി. എച്ചു്. ഡി. ബിരുദധാരിയായ ഒരു യുവാവിൽ നിന്നു തനിയാവർത്തനസ്ഥിതികമായ ഒരു വാദം ഉയർന്നു പൊങ്ങുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ അതിശയം തോന്നി. പോരെങ്കിൽ അയാൾ കുറെക്കാലം മുമ്പു മതത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു ഗ്രന്ഥമെഴുതി. പുരോഹിതലോകത്തിന്റെയാകെ എതിർപ്പിനെ നേരിട്ടിട്ടുള്ള ആളുമാണു്.

"ഓഹോ ഹോ, നിങ്ങൾ ഒരൊറ്റക്കുതിക്കു് മുകളിലുചാടിയല്ലോ." ഞങ്ങളുടെ അതിഥിയിൽ വന്ന മാനസാന്തരം മനസ്സിലാക്കി മി. രാമകൃഷ്ണൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

'അല്ല, ഇക്കരെമാത്രമേ വസിക്കാവൂ എന്നു് വല്ല ആലിഖിതനിയമവുമുണ്ടോ? മനുഷ്യൻ മരപ്പാവയല്ല, അന്യൻ അടിച്ചേല്പിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ മാത്രം തള്ളിക്കയറിയ ഒരു തലയിണയല്ല മനുഷ്യൻ. അവനു സ്വന്തമായി ചിന്തിക്കുവാനും ചില നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരുവാനും കഴിവുണ്ടു്." പി. എച്. ഡി ക്കാരൻ പ്രതിവചിച്ചു.

"എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല താങ്കൾ ഏതൊരു കാര്യം സ്ഥാപിക്കുവാനാണു പോകുന്നതെന്നു്. അതറിഞ്ഞാൽ പിന്നെ....." രാമകൃഷ്ണൻ പറയുവാനാരംഭിച്ചു.

മേശപ്പുറത്തിരുന്ന സിഗററ്റുകൂടിൽ നിന്നു് ഒരെണ്ണം വലിച്ചുരിയെടുത്തു കൊളുത്തി ചുണ്ടിന്റെ ഒരറ്റത്തു ഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് അല്പം അവ്യക്തസ്വരത്തിൽ ആ മാന്യൻ പറഞ്ഞു.

'മറ്റൊന്നുമല്ല, നിങ്ങൾ വിധിയെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടും പുരുഷശക്തിയെ തന്നെ സർവ്വോപരിഗണിച്ചുകൊണ്ടും ഒരു കനത്ത പ്രസംഗത്തിനു ഭാവിക്കുകയായിരുന്നുവല്ലോ. എനിക്കു് ആ കാര്യത്തിൽ പ്രബലമായ അഭിപ്രായഭിന്നതയുണ്ടു്....."

രാമകൃഷ്ണൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു 'ലോകത്തിൽ പഠിച്ച വിഡ്ഢികളും പഠിക്കാത്തവിഡ്ഢികളുമുണ്ടു്. ചിലർ എത്ര പഠിച്ചാലും പുറകോട്ടാണു പോകുന്നതെന്നോർക്കുമ്പോൾ എനിക്കു സഹതാപം തോന്നാറുണ്ടു്....."

"അതെ, മിസ്റ്റർ, ഭാവവും അഭാവവും ഒരു പ്രകൃതിയെത്തന്നെ ഒടുവിൽ അവലംബിക്കുന്നു. രണ്ടിനും ഇടയിൽ കിടക്കുന്ന ക്ഷുദ്രവസ്തുക്കൾക്കാണു് അത്മഗത ചില പ്രതിഭാസങ്ങൾ. അവയ്ക്കു പ്രതിഭാസങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളൂ.....ശൂന്യങ്ങളായ പ്രതിഭാസങ്ങൾ!"

"ചിലക്ക് എത്ര വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചാലും ഗുണമില്ല. പട്ടിയുടെ വാലിനെപ്പറ്റി ഒരു പഴയ ചൊല്ലില്ലേ? അതു പോലെ....."

"സർ, അധികം ആക്ഷേപിക്കേണ്ട." കുറച്ചൊന്നു ക്ഷുബ്ധനായി ഞങ്ങളുടെ പി.എച്ച്. ഡി. ക്കാരൻ എഴുന്നേറ്റു. എന്തോ ചിലതു ധരിച്ചുവെയ്ക്കുകയും ചിന്തിക്കുവാനും മനസ്സിലാക്കുവാനും ശക്തിയില്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ അപകടക്കാർ....."

ഞങ്ങൾ തടഞ്ഞു. ആ സമ്മേളനം അസുഖകരമായ ഒരു താഴ്വരയിലേക്കു വീഴാതിരിക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഉല്ലാസകരമായി കഴിച്ചു കൂട്ടേണ്ട ഒരു സുഹൃത്സമ്മേളനം വിവാദത്തിലും കശപിശയിലും ചെന്നവസാനിച്ചാലോ?

ഒടുവിൽ ഞങ്ങളാരും ഒരു അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിനുമുതിർന്നില്ല. ഞങ്ങളുടെ അതിഥികന്റെ അഭിപ്രായം പ്രകടമാക്കിക്കാണുവാൻ ഞങ്ങൾ അനുവദിച്ചു.

അദ്ദേഹം ചുമച്ചു കണ്ണടച്ചിരുത്തി; ഏതോ പൂർവ്വകാലകഥ ഓർമ്മിക്കുന്നതുപോലെ ദൃഷ്ടികൾ കുറെനേരം ആകാശത്തേയ്ക്കു പായിച്ചു. എന്നിട്ടു പറയുവാനാരംഭിച്ചു.

"സർ, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഈ ചിന്തകന്മാരും പറയുന്നതു കേട്ടാലും പരിഭ്രമിയ്ക്കുവാനില്ല. അവരൊന്നും വിധിയുടെ അക്കര കണ്ടവരല്ല. അഗാധഭീകരമായ സമുദ്രത്തിൽ മുട്ടിനു വെള്ളത്തിൽ നാലടിമാത്രം ഇറങ്ങിച്ചെന്നു് ആ ഗഭീരപാരാവാരത്തെപ്പറ്റി നിഷ്കൃഷ്ടഗവേഷണം നടത്തിയെന്നഭിമാനിക്കുന്നവരാണവർ. ഒരു കപ്പിച്ചില്ലിലൂടെ ചിന്തനാതിഗമായ ആകാശത്തിലേക്കു നോക്കിയിട്ട് അവിടെ കാണുന്ന കോടാനുകോടി നക്ഷത്രങ്ങളുടെ എണ്ണവും വണ്ണവും തൂക്കവും എന്തെന്നു പറയാൻ മിനക്കെടുന്ന പടുവിഡ്ഢികളാണവർ. ലോകരഹസ്യത്തിന്റെ കാമ്പറിയുവാൻ ഇന്നുവരെ ഒരാൾക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സകലതും മനുഷ്യപ്രയത്നമാണെന്നും അതിനു സാധിക്കാത്തതായി മറ്റൊന്നില്ലെന്നും പറയുന്നവർക്ക് അവരെക്കാൾ ചിന്താശക്തി കുറഞ്ഞവരുടെ നേതാക്കന്മാരാകുവാൻ സാധിക്കുമായിരിക്കും—അത്രതന്നെ!

സർ, നാം വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു കാര്യവും നടക്കുന്നില്ല. നടക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നതു വെറും പൊങ്ങച്ചമാണ്. നമ്മുടെ ഇച്ഛപോലെ ചിന്തിക്കുവാൻപോലും നമുക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. പിന്നെയല്ലേ പ്രവൃത്തി. ഇല്ലാ ഞാൻ ഒരു വാദം നടത്തുവാനാരംഭിക്കുന്നില്ല. എനിക്കു അതിനൊട്ടു സമയവുമില്ല. പോരെങ്കിൽ ആയിരംശക്തികളെക്കാൾ ഫലം തുങ്ങുന്നതു് ഒരു അനുഭവത്തിനാണെന്നു, വിശ്വസിക്കുന്നവനാണു ഞാൻ.

"എന്താ ശരിയല്ലേ?" എന്നു ചോദിക്കുന്ന ഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹം എന്റെ നേരെ നോക്കി. ഞാൻ അനുകൂലഭാവത്തിൽ ചിരിക്കുക മാത്രം ചെയ്തു.

ആ മാന്യൻ പറയാൻ തുടങ്ങി—'അടുത്ത ദിവസത്തെ ഒരു അനുഭവത്തിൽനിന്നു തുടങ്ങാം—എന്റെ ഒരു ആത്മാർത്ഥസുഹൃത്തിന്റെ അനുഭവം. മനുഷ്യന്റെ ആശയങ്ങളും അഭിലാഷങ്ങളും ദുർനിശ്ചങ്ങളുമെല്ലാം വിധിയുടെ ഒരൊറ്റ തട്ടിൽ തകർത്തെറിപ്പണമാകുമെന്നു അയാളുടെ ഈ അനുഭവം എന്നെ പ്രത്യേകിച്ചും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി സർ, മനുഷ്യന്റെ ശക്തിയിൽ നിന്നതീതമായി പലതുമുണ്ട്.

അയാൾ—ഞാൻ തൽക്കാലം അയാളുടെ പേരുപറയുന്നില്ല—ഒരു യുവതിയെ സ്നേഹിച്ചു. സ്നേഹിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരാ പ്രേമിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരാ—" അയാൾക്ക് ആ യുവതിയിൽ തോന്നിയിരുന്ന വികാരവിശേഷത്തെ വിശദമാക്കത്തക്ക വാക്കുകൾ ഇല്ല. അവർ അയാളെ സ്നേഹിച്ചതും അങ്ങനെ തന്നെയാണ്. വിവാഹകാര്യത്തിൽ അവർ ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ മാതാപിതാക്കളുടെയും ബന്ധുക്കളുടെയുമെല്ലാം ഇംഗിതം നേരെ

മറിച്ചായിരുന്നു. എന്നാൽ യാതൊരു പ്രതിബന്ധങ്ങൾക്കും വിലങ്ങുവെയ്ക്കുവാൻ കഴിയാവുന്നതായിരുന്നില്ല അയാളുടെ അനുരാഗം. അയാൾ ചിലപ്പോൾ എന്നോടു പറയാറുണ്ട്—"എന്റെ സ്നേഹിതാ ഞങ്ങളുടെ ജാതകം തീരെ യോജിച്ചതല്ലെന്നും ഒരു തരത്തിലും ഞങ്ങളുടെ ദാമ്പത്യബന്ധം സുഖകരമാകുകയില്ലെന്നും ജ്യോത്സ്യന്മാർ പറയുന്നു. അതുകേട്ടിട്ടായിരിക്കാം, അച്ഛനും അമ്മയ്ക്കുമൊക്കെ ആ കാര്യത്തിൽ വളരെ വിശ്വാസവുമാണ്. അവർ വിവാഹം നടത്തിത്തരുകയുമില്ല. പക്ഷേ ഒന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞേക്കാം. ഒരു മനുഷ്യജീവിക്കും ഞങ്ങളുടെ ചേർച്ചയെ തടുക്കാൻ സാധ്യമല്ല; പ്രകൃതിയുടെ യാതൊരു വിക്ഷോഭത്തിനും ഞങ്ങളുടെ ആനന്ദത്തെ അടിച്ചമർത്തുക സാധ്യമല്ല. അനശ്വരമായ പ്രേമത്തിന്റെയും ആനന്ദത്തിന്റെയും പൂവുകൾ ഞങ്ങളുടെ പാതയെ സുരഭിലമാക്കുമെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പു പറയുന്നു. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ആരോഗ്യവാന്മാരാണ്. എവിടെച്ചെന്നാലും ജീവിക്കുവാനും ഞങ്ങൾക്കു വിഷമമുണ്ടായിരിക്കയില്ല."

എന്തിനധികം! അവരുടെ വിവാഹം ഒടുവിൽ നടന്നു. ആനന്ദമയമായ ഒരു ജീവിതം അവർ നയിക്കുകയും ചെയ്തു.

അതു് ഒന്നു കൊല്ലം മുമ്പാണ്. കഴിഞ്ഞ ദിവസം ആലപ്പുഴടൗണിൽക്കൂടി അലസനായി ഞാൻ സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു. റോഡിന്റെ ഒരു വശത്തേയ്ക്കു നീങ്ങി ഒരു വില്ലുവെച്ച കാളവണ്ടി പതുക്കെപ്പതുക്കെ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിനോടു തൊട്ടുചെന്നു് ഒരാൾ സൈക്കിളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നുമുണ്ടു്; കാളവണ്ടിയുടെ ഗതിയോടൊത്തോടുന്നുസരിച്ചു തന്നെ നീങ്ങുന്ന സൈക്കിൾകണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ കൗതുകത്തോടെ അതിന്റെ നിയന്ത്രാവിന്റെ നേരെനോക്കി. ആരു്? എനിക്കു് ആളെ തെറ്റിപ്പോയോ?—മറക്കാനുമല്ലാ അതു് എന്റെ അന്നത്തെ പ്രാണസ്നേഹിതൻ തന്നെയായിരുന്നു.

"എന്തു്? ഇതെന്തു സംഗതി?" ഞാൻ ചോദ്യമിട്ടു.

അയാൾ എന്റെ തോളിൽ കൈയിട്ടുകൊണ്ടു പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

തന്റെ ദാമ്പത്യം തികച്ചുമൊരു പരാജയമായിപ്പോയിപ്പോലെന്നു് അയാൾ പറഞ്ഞു. യാതൊരു പ്രത്യേക കാരണവും ഉണ്ടായിട്ടല്ല, അവൾ യാതൊരു രോഗാധീനയായി. ഒരു വർഷം മുഴുവൻ അനക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ അയാൾ കിടപ്പിലാണെന്നും ഒരു പ്രസിദ്ധവിഷഗ്വരന്റെ ചികിത്സയിലിരിക്കുകയാണെന്നും ആറുമാസമായി നിരന്തരമായി ചികിത്സ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും അവൾക്കു് ഒന്നു എഴുന്നേറ്റിരിക്കുവാൻ പോലും സാധ്യമായിട്ടില്ലെന്നും അയാൾ തൊണ്ടയിടറിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

അയാൾ പണിനിറുത്തിച്ചു. ഞാൻ അതിനു കാരണമെന്താണെന്നു നോക്കി. ഒരു ജീവച്ഛവം അതിനകത്തു കിടക്കുന്നു. 22 വയസ്സു തികഞ്ഞവളല്ല അവർ; നല്ല ആരോഗ്യവും ആകർഷണീയതയുമുണ്ടായിരുന്നു—ഫലമെന്തായി?

സ്നേഹിതന്മാരെ, ഇതിൽ നിന്നൊക്കെ മനസ്സിലാക്കാനുള്ളതിതാണ്. മനുഷ്യൻ വിചാരിച്ചു രീതിയിലൊന്നും കാര്യങ്ങൾ മുന്നോട്ടു പോകുകയില്ല. എത്രയെത്ര ദൃഢനിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്താലും എത്ര കർമ്മകുശലതയുണ്ടായിരുന്നാലും വിധിക്കു് ഒരൊറ്റത്തട്ടുമതി, അതൊക്കെ തകിടംമറിഞ്ഞതുതന്നെ. വൃഥാ ധീരയാടങ്ങൾകൊണ്ടെന്തുഫലം?"

രാമകൃഷ്ണന്റെ ഇതുവരെയുള്ള കഥ കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അയാൾ ചോദ്യമിട്ടു:—"ഇതെന്താ, ഒരു പെരും അകസ്മികസംഭവം. ഭാരാമിക്കു സുഖക്കേടു വന്നാലെന്തു ചെയ്യും?" ഇതുവരെയും നേരം പണ്ഡിതനായ ആ മാന്യൻ പറഞ്ഞ ന്യായവാദങ്ങളെല്ലാം തന്റെ അലസമായ ഒരു അഭിപ്രായപ്രകടനത്താൽ തകർത്തതിപ്പിണമായിരിക്കുന്നുവെന്നൊരു ഭാവവും അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ വ്യക്തമായിരുന്നു.

പൂക്കാരി

സുകു.

"മലരുവേണോ; മലരുവേണോ
മണമൊഴുകും മലരുവേണോ...?"
കുത്തിരുണ്ടോരവളെ മാറിൽ
ചിരിച്ചുരുമ്മും പൂക്കാലം കണ്ടാൽ
കുലലകാം പുണരുമന്തി-
ക്കനലൊളിപോൽ തോന്നുമാക്കാം!
അവളെ നോക്കിപ്പുളകമാർന്നാ
മധുമൊഴികാം വിളിക്കുമപ്പോൾ
"...ഇടയബാലേ നടയിലേയ്ക്കാ-
ന്നണയുകനീയിടയബാലേ..."
കരിമിഴിയിൽ, തടില്ലതകാം
വിരിയുമപ്പോളുഷകാംകുമുറും!

കളമൊഴിയാൾ ഹൃദയനാളം
കുളിരുമൊരു ചിരി ചിരിക്കും!!

രണ്ട്

മുരളിയുമായവളെ പിന്നിൽ
തെരുവിലൂടെ യവനണയും!
ഇടയബാലയ്യുടെയൊഴുതിൽ
ഹൃദയനാളം കുളിരുകയായ്!
മലരു വില്പാൻ—മലയിൽനിന്നു
അണയുമോരാണിണകളവർ!!

മൂന്ന്

തെരുവുകളിൽപ്പതിവുപോലെ
മലരു വാങ്ങാൻ കളമൊഴികാം
മിടിയഴകാൽ യുവമനസ്സിൽ
അഴലുചേർക്കും കളമൊഴികാം
അഴകിനോളമൊഴുകിടുമ്പോൾ
വഴിയരുകിൽ നോക്കിനില്പൂ.
കരളുരുകി.....കരളുരുകി
കരയുകയാണൊരു മുരളി
"ഉണരുകില്ലാ—ആ മിഴികാം
തുടിക്കുകില്ലാപ്പൈതൃഹൃദയം...
അവാം മരിച്ചൂ...വൃതിയിൽയെ-
ന്തവാം മരിച്ചൂ...തരുണിമാരേ...
ഇടയബാലേ...എൻ... ഇടയബാലേ!!
ഇരുളിലേയ്ക്കാ—നിലവിളികാം—
ഇഴഞ്ഞുപോയീ...യതിദീനം...

(പകുപ്പുകാശം)

എന്റെ മനസ്സാതിഥി പറഞ്ഞു—അതെ, സർ, ഒരു അപ്രതീക്ഷിതസംഭവം, ആകസ്മിക സംഭവം, മാത്രമാണിതു"—ഞാനതിച്ചു. എവിടെയാ ആകസ്മികസംഭവങ്ങാം പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കാത്ത സംഭവവികാസങ്ങാം ഉണ്ടാകുന്നതെന്നും നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നപോലെ കാര്യങ്ങാം നടക്കുകയില്ലെന്നും നിങ്ങാം അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അത്രമാത്രമേ എനിക്കും പറയുവാനുള്ളു. നിങ്ങാം പറയുന്ന ആ ആകസ്മികതയെത്തന്നെയാണു ഞാൻ വിധി എന്നു പറയുന്നതു്. പേരു രണ്ടു്—കാര്യം ഒന്നു്—അത്രയേയുള്ളു. പുതിയൊരു പദം ഉപയോഗിച്ചുവെന്നുവെച്ചു കാര്യം വല്ലതുമായോ? പദങ്ങളുടെ വാക്യാർത്ഥത്തിലല്ല അതിന്റെ പരിണതാർത്ഥത്തിലാണു നാം ഔത്സുക്യം കൊടുക്കേണ്ടതു്.

ആരും കാണാതെയുള്ള ഒന്നുംമിണ്ടിയില്ല.

മനുഷ്യനോട്.

ചേളായിൽ കുഞ്ഞൻ എഴുതിയത്.

ചിത്തേന ബുദ്ധ്യാ ച മനുഷ്യ, നിത്യം
വൃത്തം തടീയം ഭയനീയമേക്ക
ബദ്ധാവലേപം തമതീവ മൂഢം
ശ്രദ്ധാവിഹീനം വസസീഹ ദീനം.

നിന്നേയും നിന്നെ ചുറ്റിനിൽക്കുന്ന ലോകത്തേയും നീതന്നെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള പരമോന്നതതത്ത്വം ഗ്രഹിക്കുകയും സ്വാനുഭവത്തിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്ത് ഭയാമയനും അഹിംസാവ്രതനിഷ്ഠനും നിത്യസത്യസ്വരൂപനും മറ്റുമായി എല്ലാറ്റിനേയും ഒന്നുപോലെ വീക്ഷിക്കുവാൻ തക്കനില നിനക്കു സ്വാധീനമാകുന്നതുവരെ സകലതും ദൈവം (അഖിലശക്തികേന്ദ്രം) സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുക.

നിന്നിൽനിന്നു വേർപെടാതെയും എന്നാൽ നിനക്കധീനമല്ലാതെയും നില്ക്കുന്ന നിന്റെ തന്നെ ഒരു ശക്തിവിശേഷമാണ് ദൈവമെന്നുള്ളസംഗതിക്കുടി നീ സദാ ഓർമ്മിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ശക്തിയാണ് നീയും നിന്റെ ലോകവുമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ശക്തിയുടെ ഏകകങ്ങളിൽ ഓരോന്നിന്റെയും പ്രകൃതിഭാഗം വ്യക്തിത്വം വിടാതെതന്നെ ഭൌതികലോകരചനയിൽ തൽപ്പരമായി മുന്നോട്ടുനില്ക്കുകയും മറ്റേപ്രകൃതി വ്യക്തിത്വംവിട്ട കൂടിച്ചേർന്ന് ഒന്നായി പ്രശാന്തതയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രശാന്തതയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഈ ഭാഗം മറുഭാഗത്തിലെ ഓരോ വ്യക്തിക്കും പൊതുവിലായിക്കിടക്കുന്ന മഹാധാരമാകുന്നു. ഇതിന്റെ കേന്ദ്രത്തെയാണ് ദൈവമെന്നു പറയുന്നത്.

ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം നിനക്കു ദൈവത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു നിന്റെ സുഖമായി ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. സുഖദാതാവു ദൈവമാണല്ലോ. ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും, ദൈവത്തെ വിശ്വസിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുനടക്കുന്നതിന് ഏതേതു ജീവിതക്രമം സ്വീകരിച്ചു നടക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടോ. അവിധത്തിലുള്ള ജീവിതക്രമം (ദൈവം എന്ന വിചാരത്തെമാത്രം ഒഴിവാക്കിയിട്ട്) സ്വയമേവ സ്വീകരിച്ചു നടക്കുകയാണെങ്കിൽ സുഖമായി ജീവിതംനയിക്കുവാൻ നിനക്കു സാധിക്കുന്നതാണ്. ദൈവക്ഷോഭമുണ്ടാകയുമില്ല. എന്നാൽ നിന്റെ ഗുണത്തിനും ദോഷത്തിനും നീതന്നെ മുമ്പിലധികാരിയായുള്ള മനസ്ഥിതിയോടുകൂടി നീ വർത്തിക്കുന്നതായാൽ നിനക്കു ക്രമേണ ജീവിതം ഭാരമായിത്തോന്നുന്നതിനും സകലകർമ്മസ്വാതന്ത്ര്യമേഖലയിൽ ചെന്നുപെടുന്നതിനും ധർമ്മകർമ്മാദിഭ്രംശംവന്ന് അധമഗതിച്ചു ദുഃഖം ബുദ്ധിയിൽ നിരുജ്ജനംചെയ്തുകിടക്കുന്നതിനും ഇടയുണ്ടാകുന്നതാകുന്നു.

മുമ്പിലധികാരിയായി ദൈവത്തെ നിറുത്തുമ്പോൾ നിനക്കു മനസ്സിനു ലാഘവം സിദ്ധിക്കുകയും ധർമ്മകർമ്മാദിഭ്രംശംവന്ന് അധഃപതിച്ചുപോകാതിരിക്കുവാൻ പ്രാഗല്ഭ്യത്തോടെ വർത്തിക്കുന്നതിനു നിനക്കു ഇടവരികയും ഫലത്തെക്കുറിച്ചു കുലുക്ഷാനേഷണംചെയ്തുകൊണ്ടാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുകയുംചെയ്യും. വരേണ്ടതെല്ലാം വന്നുകൊള്ളുമെന്നും, വരേണ്ടാത്തതൊന്നും വരികയില്ലെന്നും, ഒരുവന്റെ കർമ്മഫലമായിട്ടാണ് ഒരുവനു അന്ന

ധനം സിദ്ധിക്കുന്നതെന്നും, ധനാർത്തനായി മേൽക്കുമേൽ ജീവകർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിച്ചു സകലവും ഈശ്വരങ്കൽ സമർപ്പിച്ചു ഫലാപേക്ഷകൂടാതെ കൈയുംകെട്ടി ഇരിക്കേണ്ട കടമയേ ഒരുത്തനുള്ളു എന്നും വഴിയേതീരുമാനിച്ചു സമാധാന സരണിവിടാതെ സസുഖം ജീവിതയാത്ര തുടരുന്നതുമാണു്.

നിന്റെ ആഗ്രഹം ദൈവത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തി ജീവിക്കുവാനാണെങ്കിൽ പ്രത്യേകിച്ചു നീ ദയാമയനും അഹിംസാകർമ്മനിഷ്ഠനും സത്യസന്ധനുമായി സ്ഥിതിചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. അപ്രകാരം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതിനു ദയയും അഹിംസാകർമ്മവും സത്യവുമായി നിനക്കു നിത്യപരിചയം സമ്പാദിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്.

നീ ധനവാനാണെങ്കിൽ, ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ തിക്തഫലങ്ങളെപ്പറ്റി പരിചിന്തനംചെയ്യുക ദരിദ്രന്റെ ദൈനന്ദിനജീവിതത്തിലെ കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കു സാധിക്കുന്നവിധത്തിലുള്ള പരിഹാരങ്ങളും ചെയ്യുക. നീതിവിടാതെയുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടിമാത്രം ധനസമ്പാദനം ചെയ്യുക. ചില പ്പോഴെല്ലാം ദാരിദ്ര്യജീവിതം മനഃപൂർവ്വമായി കൈക്കൊള്ളുക. വ്രതങ്ങളനുഷ്ഠിക്കുക.

നീ ദരിദ്രനാണെങ്കിൽ, ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നു മോചനം ലഭിക്കുവാൻ ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുക. കൂടുതൽ ദരിദ്രരുള്ളവരെ യഥാശക്തി സഹായിക്കുക ധനം തീരെ ഇല്ലാതിരിക്കയും ധർമ്മാനുഷ്ഠാനോപാധിയായ ധനാർജ്ജനം തീരെ അസാദ്ധ്യമായിരിക്കയും ചെയ്യുന്നവെങ്കിൽ മോഷണം മുതലായ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളിലേക്കു തിരിയാതെ ഭിക്ഷാടനംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞുകൂടുക. എന്നാൽ ദയയുമായുള്ള നിത്യപരിചയം നിനക്കു സിദ്ധിക്കുകയും നീ ദയാമയനായിത്തീരുകയുംചെയ്യും.

അന്യജാതി സകല ജീവജാലങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും അസ്വാസ്ഥ്യജനകങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളൊന്നുംതന്നെ ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതാണു് ശരിയായ അഹിംസ. പരിപൂർണ്ണമായ അഹിംസാവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ വിഷമമുണ്ടെന്നിരിക്കിലും ഒരു വലിയതോതിൽ അതിനെപ്രാവർത്തികമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുവായ ഒരുവനു നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുന്നതാണു്. അഹിംസാവ്രതനിഷ്ഠയിൽ മടികാണിക്കുന്നവനെ ദൈവം സുഖിപ്പിക്കുകയില്ല. ശാരീരകവും മാനസികവുമായ പല അവശതകൾക്കും സദാ പാത്രമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. നേരിട്ടു ഹിംസചെയ്യാതെ പരോക്ഷമായി ഹിംസയ്ക്കു പ്രേരണനൽകുന്നവൻ അഹിംസകവലയത്തിൽ പെടുകയില്ലെന്നുള്ള സംഗതികൂടി ഈ അവസരത്തിൽ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്. ദിവസംതോറും അഹിംസാപരങ്ങളായ പ്രവൃത്തികൾ കൂടുതൽ കൂടുതലായി ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കയും താമസങ്ങളായ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിനു ചൊല്പടിയിൽ നില്ക്കുന്നവരെ ശാസിക്കുകയും അഹിംസയുടെ ഗുണങ്ങളേയും ഹിംസയുടെ ദോഷങ്ങളേയുംകുറിച്ചു പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി ജനങ്ങൾക്കു് അറിവു വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക. എന്നാൽ അഹിംസയുമായുള്ള നിത്യപരിചയം നിനക്കു സിദ്ധിക്കുകയും നീ അഹിംസാകർമ്മനിഷ്ഠനായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

ത്രിവിധകരണങ്ങളേയും ചെയ്യുവരി സത്യത്തെ അവലംബിപ്പിച്ചു നിവൃത്തുക. എന്നാൽ സത്യവുമായുള്ള നിത്യപരിചയം നിനക്കു ലഭിക്കുകയും നീ സത്യസന്ധനായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

ജാതി, മതം, നിറം, സ്ഥാനം മുതലായവ ഒന്നുംതന്നെ ദയയ്ക്കും അഹിംസയ്ക്കും സത്യസന്ധതയ്ക്കും മാർഗ്ഗത്തിൽ തടസ്സങ്ങളായി നിന്നുകൂടാത്തതാകുന്നു. എവിടെയെങ്കിലും അവ തടസ്സമുണ്ടാക്കുന്നവയായി കാണപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ ദയ, അഹിംസ, സത്യസന്ധത എന്നിവയുടെ നിരന്തരാഭ്യാസംമൂലം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതായ ശക്തിക്കു കോട്ടം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള സംഗതി ഉടനെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളണം. മതത്തിന്റെ തണലിൽ കൊലപാതകാദ്യരയുള്ള കടുംകൈകൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ നീ വലപ്പോഴും വ്യാപൃതനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു

ണ്ടു്. അതേസമയത്തുതന്നെ നീ ലജ്ജാവിനമ്രശിരസ്കനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതുമില്ല. ഇഹിലജീവജാലങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുതന്നെ അനിഷ്ടങ്ങളായിത്തീരാവുന്ന ആശയസമൂഹത്തെയോ ആശയസമൂഹങ്ങളടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥത്തെയോ "മതം" "മതഗ്രന്ഥം" എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയുടെ പരിധിയിൽപ്പെടുത്തി നിരുത്തുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. ആത്മജ്ഞാനപോഷണമാണു് മതം കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നതു്. ആത്മജ്ഞാനമുള്ളവൻ അനീതി ചെയ്യുകയോ അനീതിക്കു കൂട്ടുനില്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല. ജനസമുദായത്തിന്റെ സാന്മാർഗ്ഗികോല്ക്കർഷത്തിനു യാനിവരുത്തുന്നതും തദ്വാരാ അയരുടെ ആത്മജ്ഞാനപോഷണത്തിനു വിഘാതമായിനിൽക്കുന്നതുമായ ആശയങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന മതത്തെ തച്ചുടച്ചുകളയേണ്ടതാണു്. അയ്യ മതമേ ആകുന്നതില്ലല്ലോ. തച്ചുടച്ചുകളയേണ്ടുന്ന ഭാരം സംസ്കാരസമ്പന്നരിലും വിജ്ഞാനസമ്പന്നരിലും ഭരണകൂടത്തിലുമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നും ചെയ്യുന്നു.

ലക്ഷണയുക്തമായ ഏതെങ്കിലും ഒരു മതത്തെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരുവൻ ആ മതത്തിലെതന്നെ ഭാഗങ്ങൾക്കെതിരായി പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടു ജീവിതം നയിക്കുന്നുവെന്നുകണ്ടാൽ അവനെ ആ മതത്തിന്റെ അനുയായിയായി കണക്കാക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതും യഥാർത്ഥമതാനുയായികൾ തങ്ങളുടേയും തങ്ങളുടെ ഭാവിതലമുറകളുടേയും ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി ഉടൻ അവനെ ഇല്ലാതാക്കുകയോ പുറംതള്ളുകയോ ചെയ്തു് മതപരമായ പരിശുദ്ധി കാക്കേണ്ടതുമാണു്. ബഹിഷ്കൃതനായവനെ പിന്നീടു നല്ലവണ്ണം പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാതെ സ്വമതസ്ഥരോ ഇതരമതസ്ഥരോ സ്വീകരിച്ചുകൂടാ. മതബഹിഷ്കൃതൻ മഹാഭ്രഷ്ടപക്ഷം ജനങ്ങളാൽകൂടി ബഹിഷ്കൃതനായിത്തീരുവാനിടയുണ്ടെന്നവരുമ്പോൾ ഓരോ മതാനുയായിയും ബഹിഷ്കൃതനാകാതിരിക്കുവാൻ തന്നിഷ്ടത്തെ ശമിപ്പിച്ചുകൊള്ളും.

മതം വേണ്ട എന്നൊരുപക്ഷക്കാരുണ്ടു് അവരുടെ പക്ഷം ത്യാജ്യകോടിയിൽ പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു. യഥാർത്ഥമതസ്ഥിക്കു തക്കവണ്ണമെല്ലാം സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠയുള്ളവൻ മാത്രമേ മതാതീതനായി വർത്തിക്കുവാൻ അധികാരിയായി ഭവിക്കുന്നുള്ളു.

മനുഷ്യരിൽ അധികംപേരും ഏതാണ്ടു മൃഗപ്രായാവസ്ഥയെ തരണംചെയ്കകാണായ്കകൊണ്ടും അമരംപോയ തോണികൾപോലെ പ്രപഞ്ചസാഗരത്തിൽ തെറ്റിത്തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടും ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞും സഞ്ചരിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ടും നേർമാർഗ്ഗം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു് ആത്മജ്ഞാനിയാക്കുന്നതിനുതകുന്നതും പൊതുവിൽ മനുഷ്യർക്കു് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണു്.

മതങ്ങളുടെയെണ്ണം ഒന്നിൽ കൂടിയതുകൊണ്ടു യാതൊരു ദുഷ്യവും വരുവാനില്ല. മുൻസൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവണ്ണം അവ, നേർമാർഗ്ഗത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു് ആത്മജ്ഞാനിയാക്കുന്നവിധത്തിലുള്ളവയായിരിക്കേണമെന്നുമാത്രം.

ജാതിമതാദികളാണു് കലഹഹേതുക്കളെന്നു ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നവരുണ്ടു്. അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുന്നവരുടെ മനസ്സു ബാലിശമനസ്സാണു്. ആ ബാലിശമനസ്സിനെ ജയിച്ചുയരേണമെന്നുള്ളതായിരിക്കണം നിന്റെ ലക്ഷ്യം. ജാതിമതാദികളുടെ ഐക്യം എന്നുള്ള ഒരേ ഒരു അവലംബത്തിന്മേൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്ന ഉൽക്കർഷം കേവലം പൊള്ളയായിട്ടുള്ളതും ക്ഷണഭംഗുരത്വത്തിനു സദാ വശംവദമായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. സ്വജാതിക്കാരെ മാത്രം സ്നേഹിക്കുക, സ്വമതക്കാരെ മാത്രം സ്നേഹിക്കുക, വർണ്ണസമത്വമുള്ളവരെമാത്രം സ്നേഹിക്കുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള സങ്കുചിതത്വവും ദുർബ്ബലവുമായ മനസ്ഥിതിക്കാരാണു് ഉൽക്കർഷത്തിനു ജാതിമതാദികളുടെ അഭാവം ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു പ്രതിബന്ധമാണെന്നു പറഞ്ഞു മുറവിളികൂട്ടുന്നതു്. ഒരു വംശവും ഒരു മതവും ഒരു നിറവും മറ്റുമുള്ളവർ പരസ്പരം ഭിന്നിച്ചു മഹാസമരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു നാശഗർത്തത്തിലാണ്ടുപോകുന്നതു കാണുവാൻ കണ്ണില്ലേ?

ജാതി, മതം, നിറം, കലം തുടങ്ങിയുള്ളവ എ
തെങ്കിലും എവിടെയെങ്കിലും കിടക്കട്ടെ. അ
വയെക്കുറിച്ചുള്ള യാതൊരു ചിന്തകളെ മനശ്ശക്തിയിൽ
മറച്ചു് "ഉൽക്കർഷം ഏതൊരുവനും ആവശ്യ
മാണെന്നും അതിനു് അന്യോന്യം കഴിയുന്നതു
സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു" മുള്ള
ഭാവനയെ അങ്കുരിപ്പിച്ചു നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പ്ര
യത്നിച്ചുവന്നാൽ യാതൊരു ഭീതിക്കും അവകാ
ശമില്ല. മനസ്സു നന്നായിവന്നാൽ എല്ലാം ന
ന്നായി.

ഏകതത്ത്വത്തിങ്കൽ എല്ലാം ലയിച്ചുചേർന്നു
നിലവിട്ടാൽപിന്നെ ഭേദഭാവമായി. ജാതിഭേ
മോയി. ആ നില മാറിയുംമറിഞ്ഞും സ്ഥിതി
ചെയ്യുകതന്നെ ചെയ്യും. ആകൃതി, ശരീരഘടന,
മനശ്ശക്തി, ബുദ്ധിശക്തി, വാസനാശക്തിമുത
ലായ എല്ലാകാര്യങ്ങളിലും ജീവജാലങ്ങൾ വ്യത്യ
സ്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു കരതലാമലകംപോലെ പ്ര
സ്പഷ്ടം. രൂപത്തിൽ മനുഷ്യൻ നായെപ്പോലെ
ഇരിക്കുന്നില്ല. എല്ലാനായ്ക്കളുടെയും രൂപം ഒരു
പോലെ ഇരിക്കുന്നില്ല. നായുടെ രൂപമല്ല മര
ത്തിനു്. മരത്തെപ്പോലെയല്ല വള്ളി. മനുഷ്യ
നേറെയും നായുടെയും രക്തം കാഴ്ചയ്ക്കു ഒരുപോ
ലെയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യനും നായും
തമ്മിൽ ഭേദമില്ലെന്നുപറയാമോ? മനുഷ്യൻ നാ
യുമായുള്ള സഹഭോജനത്തെയോ സഹശയ
നത്തെയോ കാംക്ഷിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇങ്ങനെ ചില
അംശങ്ങളിൽമാത്രം ബാഹ്യസാമ്യംവഹിക്കുന്ന
മറ്റു ജീവികളുമുണ്ടു്. പരസ്പരോൽകർഷത്തെ
ലാക്കാക്കി പ്രസൂതജീവികളിൽ പലതും പല
സംഗതികളിലും യോജിച്ചുനിന്നു പ്രയത്നിക്കു
ന്നു. മനുഷ്യനേറെയും നായുടേയും കാര്യംതന്നെ
നോക്കാം. മനുഷ്യൻ നായെയെറുക്കുന്നില്ല.
അതിനെ സ്നേഹിക്കുന്നു. അതിനു ഭക്ഷണം കൊ
ടുക്കുന്നു. അതിനെക്കൂടെ കൊണ്ടുനടക്കുന്നു. ഒരു
വൻ അതിനെ ഉപദ്രവിച്ചാൽ ഉടനേകേറി അ
വനോടു കയർക്കുന്നു. മറിച്ചു്, നായ മനുഷ്യ
നേയും ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്നു. അവനു
വേണ്ടി പലപല ഉപകാരങ്ങളും ചെയ്യുന്നു.
ഉപകാരം ഓരോന്നിനെക്കുറിച്ചും ആലോചി
ച്ചുനോക്കു്, നിനക്കു കുറച്ചൊക്കെ ബുദ്ധിയുണ്ട
ല്ലോ. മനുഷ്യർതമ്മിലും വ്യത്യാസമുണ്ടു്.

ഇതുപറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ജാതിയുംമതവും
മറ്റും ഒന്നിനുള്ള നിലവരുത്തുന്നതു ശരിയല്ല
ന്നുള്ള വാദക്കാരനാണു് ഞാൻ എന്നു ആരും
തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതു്. സൌമ്യസുന്ദരങ്ങളായ
മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ അതു സാധിക്കുമെങ്കിൽ നല്ലതു
തന്നെ. ദുസ്സാദ്ധ്യങ്ങളായവയിൽ തന്നെ മനസ്സു
ന്നിനിന്നു സുഖസാദ്ധ്യങ്ങളായ പല മഹാൽ
ക്കാര്യങ്ങളേയും ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽ നിന്നു നീക്കി
ക്കളയരുതെന്നേ പറയുന്നുള്ളു—

നീ നിന്റെ വസ്ത്രത്തോടു അതിരു കവിഞ്ഞ
പ്രതിപത്തി കാണിക്കുന്നു. അതു് ഒരു തരത്തി
ലുംക്ഷന്തവ്യമായിട്ടുള്ളതല്ല. നീ ഒഴികെ ബാക്കി
യുള്ള സകല ചരാചരങ്ങളും നിന്റെ ആവശ്യ
ത്തിലേയ്ക്കു വേണ്ടി മാത്രം ദൈവത്താൽ സൃഷ്ടി
ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണെന്നുള്ള ഒരു വാദം നീ
ഉന്നയിക്കുന്നു. അതു ബുദ്ധിശൂന്യമായ ഹൃദയ
ത്തിന്റെ പരമനീചസ്ഥാനത്തുനിന്നും പുറപ്പെ
ട്ടവനിട്ടുള്ളതും അതുകൊണ്ടു തന്നെ സംഗതാനി
ന്ദ്യമായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. പാൽ തന്നു നമ്മെ
പോഷിപ്പിച്ചു അരോഗദൃഢഗാത്രരാക്കിത്തീ
ർക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്ന പശു, ആടു്, എരുമ
മുതലായ ജീവികളെ കൃതഘ്നവും നിഷ്കരുണവു
മായ വിധത്തിൽ വധിച്ചു മാംസം തിന്നുന്നതി
നു നീ മടിക്കുന്നില്ല. നിന്നെ പ്രകൃതിമാതാവു
വെറുതേ യിട്ടുകയില്ലെന്നു നല്ലവണ്ണം ഓർമ്മിച്ചു
കൊള്ളു. അസഹനീയമായ വേദന അനുഭവി
പ്പിച്ചു ദേഹദേഹികളെ വേർപെടുത്തി എടുക്ക
ുന്ന ഒരു പദാർത്ഥമായതുകൊണ്ടു മാംസം ഭക്ഷ്യവ
സ്തുവായി സ്വീകരിക്കരുതു്. സസ്യാദികളെ സം
ബന്ധിച്ചും മേൽപ്പറഞ്ഞ ദുഷ്യമില്ലായ്കയില്ല.
എന്നാൽ പ്രകൃതി അവയെ ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളാ
ക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ കുറെ അനുകൂലമനോഭാവം
പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. നിനക്കു മാംസം തിന്നേ

കഴിയു എന്നുണ്ടെങ്കിൽ കാലമൂത്രയിന്നാടിമപ്പെടുന്ന ജന്തുക്കളുടെ ശവം തിന്നു കൊലക്കുറ്റത്തിൽ നിന്നൊഴിയാമല്ലോ. ശവം തിന്നുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു പറയുന്നുവെങ്കിൽ ആ പറയൽ തന്നെ ശരിയല്ലെന്നും പറയേണ്ടിവരും. എന്തിനെയായാലും കൊന്നു കഴിയുമ്പോൾ ശവമായിട്ടല്ലേ? മനുഷ്യൻ കൊന്നാലും പ്രകൃതികൊന്നാലും ശേഷിക്കുന്നതു ശവം തന്നെ. വേണമെങ്കിൽ, എല്ലാം കൊണ്ടും നിന്നെക്കാൾ പ്രഭാവമേറിയ പ്രകൃതികൊന്നിട്ടുണ്ടാകുന്ന ശവത്തിനു ശ്രേഷ്ഠതകൂടുമെന്നു യുക്തിയുക്തമായിത്തന്നെ പറയാവുന്നതാണു്.

എല്ലാ ജന്തുക്കളേയും നീ നിന്റെ അന്നത്തെ അറത്തെ കഴിവുകൾ ഉപയോഗിച്ചു സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്യണം. അതു നിന്റെ കടമയാണു്. അതു ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ നിനക്കു നീതിയും സുഖവും സ്വസ്ഥതയും ലഭിക്കുന്നതല്ല. ലഭിക്കേണമെന്നാഗ്രഹിക്കുവാൻ നീ അർഹനുമല്ല.

നോക്കും തോറും നിന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രവർത്തനരീതി കൂടുതൽ കൂടുതൽ വിചിത്രമായിത്തന്നെ നിലകൊള്ളുന്നുവെന്നുകാണ്മാൻ കഴിയുന്നു. ചിലപ്പോൾ നീ ദൈവത്തെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുവാൻ ആടു, കോഴി, കാള, കുതിര, പട്ടി, പോത്തു് മുതലായ ജന്തുക്കളെ ബലികൊടുക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ സ്വന്തം മക്കളെത്തന്നെബലികൊടുക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ പ്രകൃതി മാതാവിനും പരിവാരങ്ങളായ ഭൂതഗണങ്ങൾക്കുമായി യോഗ്യരും പ്രായം ചെന്നവരുമായ പുരുഷന്മാരെ പിടിച്ചു ബലികൊടുക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ നദീദേവതയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ (ജലക്ഷാമനിവാരണത്തിനു്) യൌവനയുക്തകളായ സ്ത്രീകളെ ഉറക്കമയത്തു കുറച്ചു കഴുത്തോളം വെള്ളത്തിൽ ആഴ്ത്തികെട്ടി നിറുത്തി ഏറ്റംവരുമ്പോൾ വെള്ളം കുടിച്ചു ശ്വാസം മുട്ടിമരിക്കുവാൻ വിട്ടു പോകുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഭർത്താവു മരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ മൃതദേഹം ദഹിപ്പിക്കുന്നതോടുകൂടി ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ത്രീയേയും ദഹിപ്പിച്ചു കളയുന്നു. ഇതു പരലോകത്തു ഭർത്താവിനെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനും ലോകരെ പാതിവ്രത്യനിഷ്ഠയുടെ മാറ്റു കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനും നിഷ്പ്രയാസം ദൈവത്തിന്റെ പക്കൽ നിന്നു മോക്ഷം മേടിക്കുന്നതിനും സ്ത്രീയെ പ്രാപ്തയാക്കുന്നതിലേയ്ക്കു വേണ്ടിയാണത്രെ. എന്തൊരു ബുദ്ധിവൈഭവം! ഈമാതിരി, ജീവികളെ കൊലപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു വേറേയും പലതും പറയാനുണ്ടു്. ഇനി മറ്റു ചില കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി നോക്കുക.

ചിലപ്പോൾ നീ, ശിശുവായിരിക്കെത്തന്നെ പെൺകുട്ടികളെ വിവാഹം ചെയ്തു (പ്രായംചെന്ന പുരുഷന്മാർക്കുകൂടി)കൊടുക്കുന്നു. ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവു മരിച്ചാൽ പിന്നീടു ആ സ്ത്രീ തല ചിരച്ചു മേനിയറ വസ്ത്രം ധരിച്ചു മംഗളകർമ്മങ്ങളിലൊന്നിലും പങ്കുകൊള്ളാതെ ജീവാവസാനംവരെ കഴിച്ചു കൊള്ളേണമെന്നു ചിലപ്പോൾ നീ നിശ്ചയിക്കുന്നു. എത്രതന്നെ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും മറെറാരുപുരുഷനെ ഭർത്താവായി സ്വീകരിച്ചു പോകരുതെന്നു വിലക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിവാഹത്തിന്റെ പേരിൽ നീ സ്ത്രീഭ്രൂണഹത്യയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. വിവാഹമെന്നുള്ളതെന്താണു്? വിവാഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും പൂർവികമായ നില അതിന്റെ അഭാവം മാത്രമാണെന്നു നീ അറിയുന്നില്ല. സഹായസൌകര്യങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിസ്ഥായനിലനില്പിനു വേണ്ടി ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു പുലർത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്ന ഒരു പരിഷ്കാരവിശേഷമാണു വിവാഹം. പരിതഃസ്ഥിതികളും മൂലം വിവാഹത്തിന്നിടവരാതിരിക്കുന്നതായാൽ അതിൽ പരിഭവാസജനകമായി ഒന്നും തന്നെ ഇല്ല. ഭർത്താക്കന്മാർ സ്നേഹബഹുമാനാദികളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ പരസ്പരം ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവരല്ലെങ്കിൽ, ഉള്ളുകൊണ്ടു ശത്രുക്കളായി ഭവിക്കുകയും പ്രാണനാശംവരെയുള്ള അവസ്ഥകൾക്കു പ്രവർത്തിച്ചു ഭർത്തൃപീഡനം പോലെയും

യ്യേണ്ടുന്നതാണു്. നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം നടത്തിക്കുന്ന വിവാഹങ്ങളിലാണു് ഇത്തരം കഴിച്ചിലുകൾ നേരിടുന്നതു്. അത്തരം വിവാഹങ്ങൾ തീരെ പരിത്യാജ്യങ്ങളാണു്.

പ്രകൃതി പ്രേരണകൊണ്ടോ മറ്റു വല്ല കാരണങ്ങളാലോ യാദൃച്ഛികമായി സംഭവിക്കുന്ന പുരുഷസംയോഗത്താൽ ഭർത്തൃമതിയല്ലാത്ത ഒരുവൾ ഗർഭം ധരിക്കുകയോ പ്രസവിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അതു് അപലപനീയമാണെന്നഭിപ്രായമില്ലെങ്കിലും ശരിയല്ല. ഭ്രൂണഹത്യയ്ക്കു് ഹേതുഭൂതമായി നിൽക്കുന്നതു് വിധിയാണു്. ശരിയായ സഹായസഹകരണങ്ങൾ ലഭിപ്പാനിടവരാത്തവിധത്തിൽ പുരുഷനുമായി ഇടപ്പെട്ടു ഭാരം വഹിക്കേണ്ടതായി വരുന്ന സാധുസ്ത്രീകൾ കൊലക്കുറ്റത്തിനു കൂടി ന്യായം പറയേണ്ടുന്നുള്ള നിലയിലെത്തിക്കുന്നതു മഹാപാതകമല്ലേ? ഇതും കേൾക്കു്. ചിലരുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു തത്ത്വം ഉദിച്ചുപൊങ്ങി മുഴുമുഴുപ്പായി നിലകൊള്ളുന്നുണ്ടു്. "സ്ത്രീകൾക്കു് ആത്മാവില്ല." എന്നുള്ളതാണു തത്ത്വം. ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമില്ലാതെ സ്വതന്ത്രമായി നിന്നു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ശേഷിയില്ലാത്തവയുടെ ഗണമാണു സ്ത്രീ എന്നും മറ്റും ഗ്രഹിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന അപകടബുദ്ധികളിൽ ഒരുവന്റെ കസ്റ്റഡികളിൽപെട്ടിട്ടുള്ള ഒന്നായിരിക്കണം ഈ തത്ത്വം. സ്ത്രീകളായുള്ള ഭ്രരിപക്ഷം പുരുഷന്മാരുടെ പെരുമാറ്റത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചാലോചിക്കുമ്പോൾ, മറ്റുള്ളവർ ഈ തത്ത്വം ഒരു ഗ്രന്ഥോപദേശമായി വല്ലവരോടുമൊക്കെയുണ്ടോ സൂചിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചിലർ സ്ത്രീകളെ നിസ്സാരകാരണങ്ങൾക്കു കൂടി നിർദ്ദയം മർദ്ദിക്കുന്നു. ചിലർ തീരെ വകവെയ്ക്കാതെയും ഒന്നിലും പങ്കുകൊള്ളിക്കാതെയും അകറ്റി നിർത്തുന്നു. ചിലർ കൊല്ലുന്നു. ചിലർ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യാൻ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. ചിലർ വേണ്ടപോലെ പാടിക്കുവാൻ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. ചിലർ രംഗത്തിറങ്ങുന്നതിൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ പറയാൻ തുടങ്ങിയാൽ പലതുമുണ്ടു്. പ്രസ്തുത സംഗതികളെല്ലാം എന്റെ അഭിപ്രായത്തിനു് ഉപോദ്ബലകങ്ങളായി പരിലസിക്കുന്നു.

ഇനിയൊന്നു നോക്കുക. ഭ്രൂണഹത്യ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പ്രതിവിധിയായി നീ ജനനനിയന്ത്രണമെന്ന ഒരു വിദ്യ അതനുസരിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉടൻ സ്വന്തം വീട്ടിലുള്ള യക്ഷിക്കു ഭക്ഷണം കൊടുപ്പാൻ നിന്നെക്കൊണ്ടു സാധ്യമാകുന്നില്ലെങ്കിൽ എല്ലാവരേയും കൊന്നുകളയേണ്ടതാണെന്നുള്ള മറ്റൊരു വിദ്യകൂടി നീ ഉടനെ കണ്ടുപിടിച്ചുവെന്നും വരാം. ഇത്തരം കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ, നിന്റെ ജന്മാന്തരക്കാരായി നേരേയും മുൻപിൻകേടിനേരേയും ശക്തിയെ ഉച്ചൈസ്തരം ഉദ്ഘോഷിക്കുകമാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതു്, ഉദ്ദിഷ്ടഫലപ്രാപ്തിക്കുതകുന്നവയല്ല. നേരേമറിച്ചു പ്രകൃതിയുടെ കഠോരമായ ലോഹവടിയും നിന്റെ ശിരസ്സിൽ തന്നെ അതിവേഗത്തിൽ പതിപ്പിക്കുവാൻ ഉതകുന്നവയാണതാനും. അദ്ധ്യാത്മബലം സഞ്ചയിച്ചു പ്രകൃതിയെ പ്രീണിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കൃഷിയും കച്ചവടവും തുടച്ചയായി നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഭക്ഷ്യാനുപാതികമായ ജനസംഖ്യയും ജനസംഖ്യാനുപാതികമായ ഭക്ഷ്യവും ശരിക്കു നിലനിന്നുപോരികതന്നെ ചെയ്യും. സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. എന്തിനധികം വിസ്തരിക്കുന്നു. നീ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന പേടത്തരങ്ങൾക്കും മൂഢതകൾക്കും സീമയില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞതല്ലോ ക്രൂരസ്വഭാവികളും മന്ദബുദ്ധികളുമായ പക്ഷിമൃഗാദികൾപോലും നിന്നെക്കാൾ എത്രയോ ഭേദം. നിന്നെ നേർമാർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുവാൻ മതങ്ങൾക്കോ ആചാരങ്ങൾക്കോ ഭിന്നപ്രതാപവിശിഷ്ടങ്ങളായ രാജ്യതന്ത്രങ്ങൾക്കോ നാളിതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. അതു നിനക്കു ഭൂമിയിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഒരതിഭയങ്കരമായ പരാജയത്തെയാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്.

തീവണ്ടി, തീക്കപ്പൽ, വിദ്യുച്ഛക്തി, കമ്പിയില്ലാക്കമ്പി, സ്വയംഗ്രാഹി, മഹായുദ്ധാഹി,

ഭ്രതഗ്രാഹി, ശബ്ദപ്രക്ഷേപണി, ഭ്രതക്കണ്ണാടി, ദൂരദർശിനി, രൂപനിർവ്വാപനം, അന്തർവാഹിനി-നൗകാമയാനം, അണുകായുധം, അബ്ജനകായുധം മുതലായവകണ്ടുപിടിച്ചവനാണല്ലോ ഞാൻ, എന്നു കരുതി നീ അഹങ്കരിക്കല്ലേ. ദിവസം ചെല്ലുംതോറും കൂടുതൽ കൂടുതൽശിക്ഷാർഹനായി ഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിന്റെ ഉന്മൂലനാശത്തിനു വേണ്ടി പ്രകൃതിനിന്നെ വിളിച്ചുണർത്തി നിന്റെ കൈവശം ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന ശസ്ത്രങ്ങളാണ് അവ. പ്രകൃതിയെ ക്ഷോഭിപ്പിക്കാതെ മര്യാദയ്ക്കു ജീവിക്കുവാൻ പഠിക്കു്.

സത്യം ധർമ്മം ദയാ ശൗചം
സൂക്തിഹിംസാവിവർജ്ജനം
ശക്തനാമീശ്വരൻ തങ്കൽ
ഭക്തിവിശ്വാസവർദ്ധനം.
ഇഷ്ടഭോജ്യേ രതിക്ഷോഭം
ശ്രദ്ധാ ശാന്തസ്വഭാവവും
സജ്ജനാസംഗമം ദൂരാദ്-
ദുർജ്ജനത്യാഗനിഷ്ഠയും
യുക്തിയുക്താത്മകത്വം ദു-
ർയ്യുക്തിഹീനത്വവും തഥാ
മുക്തിലക്ഷ്യസ്ഥചിത്താഗ്രം
സ്വാർത്ഥലാഭേ മതേർമ്മിതി.
ദുഷ്ടമാത്സര്യസംഹാര
ത്തൃഷ്ണാരോഷാ വിരോധവും
സദ്വിചാരം ച സദ്വാണീ
സൽക്രിയാ നിത്യസേവയും
വർഗ്ഗവർണ്ണാദിഭേദത്തിൻ
പുഷ്പഭോഗത്തമന്നിട്ടും
മർത്യരെല്ലാമൊരേ മട്ടിൽ
സ്വച്ഛചാരനുള്ള ഭാവവും
സിദ്ധമാകുന്നിടുന്നാകിൽ
ചിത്തസൌഖ്യം വരും സദാ
മുഗ്ധമാകുന്നിടും ജന്മം
ബദ്ധമോദം യതസ്വതാൻ.

എക്കാലങ്ങളിലും —വിശേഷിച്ചും—ഇക്കാലത്തു്

സമാധാനവും സംതൃപ്തിയും ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ

ഗീതാസാരം (ഗദ്യം)

വാങ്ങി വായിക്കുവിൻ! മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ നിത്യപാരായണഗ്രന്ഥമായിരുന്ന

ശ്രീമദ് ഭഗവദ്ഗീതയുടെ സംഗ്രഹമാണിതു്.

ശ്രീമാൻ പയ്യമ്പള്ളി ഗോപാലപിള്ളയുടെ സരളലളിതമധുരമായ ഭാഷ. ആകർഷണീയമായ കെട്ടും മട്ടും. ഭഗവാൻ ശ്രീ ഗോപാലകൃഷ്ണന്റെ കമനീയ കള്ളർചിത്രം ഉള്ളിലും ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനു് ഗീത ഉപദേശിക്കുന്ന കമനീയ മുഖചിത്രം പുറത്തും.

ആരേയും അത്യാനന്ദത്തിൽ ആറാടിക്കുന്ന ഈ മഹൽ ഗ്രന്ഥത്തിനു വില 6 അണ മാത്രം.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

കടൽക്കരയിൽ.

കന്നമ്മൂർ ശിവശങ്കരപ്പിള്ള.

[ടാഗോർ മഹാകവിയുടെ Crescent Moon എന്ന കൃതിയിൽ നിന്നു്.]

അനന്തമായ വിശ്വസമുദ്രത്തിന്റെ തീരഭൂവിൽ
ആ പിഞ്ചു പൈതങ്ങൾ ഒത്തുകൂടുന്നു.

മുകളിൽ നീലാകാശം നിശ്ചലമായി നില കൊള്ളുന്നു;
ശബ്ദസങ്കുലമായ ജലപ്പരപ്പു് വിശ്രാന്തിയുടെ രുചി അറിയുന്നില്ല.

അനന്തമായ വിശ്വസമുദ്രത്തിന്റെ തീരത്തിൽ
പിഞ്ചുപൈതങ്ങൾ ഒത്തുകൂടുന്നു;
നൃത്തം ചവിട്ടുന്നു; ആരവം മുഴക്കുന്നു.

പേലവമായ മണൽത്തരികൊണ്ടു്
അവർ തങ്ങളുടെ കൊച്ചു വീടുകൾ പണിയുന്നു;
വിടുന്ന കക്കകൾ പെറുക്കി കളിക്കുന്നു.

പഴുത്തുതിന്ന ഇലകൾകൊണ്ടു്
കൊച്ചുവള്ളങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി—
അഗാധതയുടെ വിശാലതയിലേയ്ക്കു് ഒഴുക്കുമ്പോൾ,

ആ ഭീമമായ മുഖങ്ങളെ പുഞ്ചിരി പൂണരുന്നു.
വിശാലമായ ലോകസമുദ്രത്തിന്റെ കരയിൽ
കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങൾ ലീലചെയ്യുന്നു.

അവർക്കു നീന്താൻ വശമില്ല; ജലവീശുകൾ അറിയില്ല.
അവർ ഉരുളൻ കല്ലുകൾ പെറുക്കിക്കൂട്ടിയും,
അനന്തരം അവ അങ്ങിങ്ങു വാരിച്ചിതറിയും,
അവിടെ വിഹരിക്കുമ്പോൾ—വാരിധിയിൽ
വ്യാപാരികൾ യാനപാത്രങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കയും,
മുത്തുവാരുന്നവർ കടലിൽ മുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു.
നിഗൂഢതയിലേ നിക്ഷിപ്തസമ്പത്തു്
ആ പൈതങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നില്ല;
അവർക്കു് ജലവീശുകൾ അറിഞ്ഞുകൂടാ.

പാരാവാരം പൊട്ടിച്ചിരിക്കെ,—
കടൽക്കരയുടെ മന്ദഹാസത്തിൽ മണൽ നിഴലാട്ടുന്ന
മാരകമായ തിരമാലകൾ
പൈതങ്ങളെ നോക്കി
നിരർത്ഥകഗാനങ്ങൾ ആലപിക്കുന്നു—അതു കണ്ടാൽ
—ഒരമ്മനമകന്റെ തൊട്ടിലാട്ടുന്ന അമ്മയെപ്പോലെ തോന്നും.

കടൽ കുട്ടികളോടുകൂടി കളിക്കുന്നു;
കരയുടെ പുഞ്ചിരി മങ്ങുന്നു.
അനന്തമായ വിശ്വസമുദ്രത്തിന്റെ കരയിൽ
പിഞ്ചുപൈതങ്ങൾ സമ്മേളിക്കുന്നു.

വീഥികളില്ലാത്ത വാനത്തിൽ—
കൊടുംകാറ്റു മുറവിളിക്കൂട്ടുന്നു;
അയനങ്ങളില്ലാത്ത അഴിപ്പരപ്പിൽ
യാനപാത്രങ്ങൾ തകർന്നു നശിക്കുന്നു.
മരണം അടുത്തുതന്നെ വിഹരിയ്ക്കെ,
കുഞ്ഞുങ്ങൾ കളിക്കുന്നു;
—അനന്തമായ വിശ്വസമുദ്രത്തിന്റെ കരയിൽ
പിഞ്ചുപൈതങ്ങൾ ഒത്തുകൂടുന്നു.

ജനാലകളുടെ മറവിൽ

സാഹിതീസദനം, സി. കെ. എസ്സ്.

ഘോഷയാത്ര!

എല്ലാവരും അതിനെക്കുറിച്ചു മൂടോടെ ചിന്തിക്കും. അതിനെപ്പറ്റിതന്നെ സംസാരിക്കുന്നു. അത്യൽക്കണ്ഠയോടെ പ്രതീക്ഷിച്ചുനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നിരത്തിനിരുവശത്തും അവിടവിടെ ചുവന്നമതിലുകളിൽ വെളുത്തചായംകൊണ്ടു് വടിവില്ലാത്ത, വലിപ്പമുള്ള അക്ഷരത്തിൽ ഇങ്ങനെ കുറിച്ചിരിക്കുന്നു.

'മീനം പതിനെട്ടു് പണിമുടക്കു്.'

'ജീവിക്കുവാൻ പണിമുടക്കു്.'

'കൂലികൂട്ടുവാൻ പണിമുടക്കു്.'

ആ പണിമുടക്കു് ആരംഭിക്കുന്ന അപകടം പിടിച്ച പതിനെട്ടാംതീയതിയിലെ പകൽ കിഴക്കുദിച്ചുയർന്നു നിന്നപ്പോൾ ചിലർ ഭയന്നു. ചിലർ ആഹ്ലാദിച്ചു. ചിലർ വല്ലായ്മപെട്ടു.

സാധാരണ വിജനമായികാണാറുള്ള ആ നിരത്തിൽക്കൂടി അന്നു മനുഷ്യപ്രവാഹങ്ങൾ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ധാരാളമായി നീങ്ങുന്നുണ്ടു്. ബദ്ധപ്പാടോടെ നീങ്ങുന്നമനുഷ്യർ. ശബ്ദിക്കുകയും ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നമനുഷ്യർ. അവരെന്തു ചെയ്യും? അവരെന്തുചെയ്യുകയില്ല? അവരെന്തും ചെയ്യും!

ആ നാട്ടിൽ നാലയ്യായിരം കയറുതൊഴിലാളികളുണ്ടു്. അവരൊന്നിച്ചു പണിമുടക്കുവാൻ പോകുകയാണു്. പണിമുടക്കു് ആരംഭിക്കുന്ന ദിവസം ഘോഷയാത്രയുണ്ടു്. പിന്നെയോഗമുണ്ടു്. എന്നിട്ടു് പണിമുടക്കു് തുടരും. കൂലികൂട്ടിക്കിട്ടുന്നതുവരെ. കൂലികൂട്ടുമ്പോൾ യൂണിയൻപറയും. അപ്പോൾ പണിമുടക്കു പിൻവലിക്കും. വേല തുടങ്ങും. അങ്ങനെ ഒരു സമരപരമ്പരയ്ക്കു അവർ ആസൂത്രണം ചെയ്കകഴിഞ്ഞു. വർഗ്ഗബോധമുള്ള തൊഴിലാളികൾ മുന്നോട്ടുകുതിക്കുകയാണു്. അവർ ഉന്നയിക്കുന്ന അവകാശവാദത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പുറം അവർ വായിക്കുവാൻ ആരംഭിക്കുന്ന പുലരി വിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു.

കയറുവില ദിവസംതോറും കൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ അഴുകത്തൊണ്ടിന്റെ വില നിമിഷംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുകേറി. തൊഴിലാളിയ്ക്കു കൂടിക്കാൻ കഞ്ഞിയില്ല. ഉടുപ്പാൻ തുണിയില്ല. പിടിപ്പതു കൂലികിട്ടുന്നില്ല. എന്നിട്ടും പണിമുടക്കുപിക്കുന്ന മുതലാളിക്കു മുതലാകുന്നില്ല. പിന്നെ എങ്ങനെ കൂലികൂട്ടാനാണു്?

യൂണിയൻ മുതലാളിയുടെ പടിക്കൽചെന്നു നിന്നു ചോദിച്ചു. യാചിച്ചു. കൂലി സാരമായി കൂട്ടണം. അല്ലാതാനിക്കുന്നവനു് വിശക്കാതിരുന്നാൽമതി.

പക്ഷേ മുതലാളി പറഞ്ഞു. 'നിവൃത്തിയില്ല' ഒരു ചെപോലും കൂട്ടുകയില്ല. കൂട്ടാൻ ഒക്കുകയില്ല.

അങ്ങനെ ആ പണിമുടക്കു് പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു തൊഴിലാളികളുടെ ആ ഘോഷയാത്രയും.

നിരത്തിലൂടെ വേഗം വടക്കോട്ടു നടന്നുപോയ വേലുവിനോടു് വാഴയുടെ ചുവട്ടിൽനിന്നു് മാധവി വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

"ഏപ്പൊഴാ വേട്ടാ ഘോഷയാത്ര."

വേലു തിരിഞ്ഞുനിന്നുപറഞ്ഞു. "നേരമായി എട്ടുമണിക്കാ. നിങ്ങളാരും വരുന്നില്ലേ?"

അവർ ചോദിച്ചു. "ഞങ്ങളും വരണോ?"

"പിന്നെ, നിങ്ങൾക്കു കൂലികൂട്ടിയേണ്ടേ?"

"ഞങ്ങൾക്കു നാണമാ"

"കൂലി കൂട്ടികിട്ടുന്നതോ?"

"അല്ല."

"പിന്നെ?"

"ഇങ്ങനെ ഒച്ചയുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുനടക്കാൻ"

"കൂലി കൂടുതൽ വേണമെങ്കിൽ മതി"

അവൻ നടന്നുപോയി. അങ്ങനെ അനേകം പുരുഷന്മാർ പോയി. അതുപോലെ സ്ത്രീകളും. വേലയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ തോന്നുന്നതിൽ കവിഞ്ഞ തന്റേടവും മുറുമുറുക്കും ഇന്നായക്കുണ്ട്. അതവരുടെ യഥാബോധമാണ്. അവർ ഇന്നു പോകുന്നതു് അവരുടെ സ്വന്തം കായ്ത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. വേലചെയ്യുവാനല്ല. പിന്നെ? അജ്ഞാനത്തിന്റെ വില നിശ്ചയിക്കുവാൻ!

വടക്കുനിന്നു ആ ഘോഷയാത്ര തെക്കോട്ടുനീങ്ങി. ഒരു മനുഷ്യപ്രവാഹമാണ് അതു്. ആ ഘോഷയാത്രയ്ക്കു ഒരു നാഴിക നീളമുണ്ട്. നിരത്തിന്റെ രണ്ടു വശങ്ങളിലും നിരന്നുനിന്നു് അവർ മുന്നോട്ടുകയാണ്. അവർ മുദ്രാവാക്യങ്ങളും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. ആയിരമായിരം മനുഷ്യകണ്ഠങ്ങളും ആവേശത്തോടെ അലറി. ആ അലർച്ചയുടെ ഒച്ച ചക്രവാളമേഖലയെ വിറപ്പിച്ചു. ലോകം നടുങ്ങി. വിശപ്പിന്റെ ആ വിളികേട്ടപ്പോൾ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ കരളും തുടിച്ചു. ഹൃദയം എന്തിനോ മുന്നോട്ടു കുതിച്ചുപോയി.

ദേവകി കൌസല്യയോടു ചോദിച്ചു. "നമുക്കു പോകണ്ടേ?"

കൌസല്യ പറഞ്ഞു. "എനിക്കു നാണമാ"

ശാരദ ചോദിച്ചു. "എന്തിനാ നാണിക്കുന്നതു്?"

മേനകപറഞ്ഞു. "ഞാൻ പോകുകയാണ്."

ലക്ഷ്മിപറഞ്ഞു. "ഞാൻ പോകുന്നു"

മാധവിപറഞ്ഞു. "ഞാനും."

അപ്പോൾ സരസമ്മ ആ ജനപ്രവാഹത്തിനിടയിൽനിന്നു അവരെ കൈമാടി വിളിച്ചു. അതു കണ്ടപ്പോൾ ദേവകി ഓടിപ്പോയി. ശാരദപോയി. മേനകപോയി. ഒടുവിൽ കൌസല്യയും പോയി. അങ്ങനെ ആ ഘോഷയാത്ര നിമിഷംതോറും വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. തെങ്ങിൻതോപ്പിന്റെ മറവിൽനിന്നു് ചില സുന്ദരികളും സംശയിക്കുന്നതുകണ്ടപ്പോൾ ഒരു വൃദ്ധ അവരെ ശകാരിച്ചു.

"എന്തെടീ നീയൊക്കെ നോക്കിനില്ക്കുന്നതു്?" അവരിൽ ഒരുത്തി ചോദിച്ചു.

"പിന്നെ ഞങ്ങളെന്തുവേണം."

"കൂലിവേണ്ടേ കൂടെപോകണം"

"ഞങ്ങളെ ആരും വിളിച്ചില്ല."

"വിളിപ്പാൻ ഇതു വല്ലരേം പ്രത്യേകകായ്മാണോ?"

ഒടുവിൽ അവരും പോയി. അങ്ങനെ ഓരോ തൊഴിലാളിയുടെയും ബോധം ഉണർന്നു. ആ ഘോഷയാത്രയും പണിമുടക്കും എന്തിനുവേണ്ടിയെന്നും ആക്കുവേണ്ടിയെന്നും അവരോരോരുത്തരും വ്യക്തമായി ധരിച്ചു. വളരുന്ന ആ ബോധം ചില സ്ഥാപിതതാൽപ്പര്യങ്ങളെ തട്ടിമറിക്കും. സുഖങ്ങളെ പകുത്തു പങ്കിടും. ആ ബോധം ഇനി പലതും ചോദിക്കും. ആവശ്യപ്പെടും. ആ വേശത്തോടെ മുന്നേറും. ചങ്കുറപ്പോടെ പലതും പിടിച്ചുപറുകയും ചെയ്യും. സംഘടിച്ചുനില്ക്കുന്ന തൊഴിലാളിയുടെ യഥാബോധം എത്രതന്നെ ചെയ്യുകയില്ല?

ഉച്ചഭോജനിയിൽകൂടി ആ ഘോഷയാത്ര ഒരു വിപ്ലവഗാനം വിളിച്ചുപാടികൊണ്ടിരുന്നു. ആ ഗാനം ഇങ്ങനെ ആ ഘോഷയാത്രയ്ക്കു കൂട്ടുനില്ക്കുന്ന മനുഷ്യത്വത്തെ നോക്കി പറയുകയാണ്.

'തകർന്ന ചെറ്റപ്പുരകളിൽ ഇഞ്ചിഞ്ചായി മനുഷ്യൻ ലക്ഷക്കണക്കിനുമരിക്കുന്നു'

'അവന്റെ അജ്ഞാനത്തിന്റെ വിലകൊടുത്തുമായാണുന്ന സുഖം അവനു കിട്ടുന്നില്ല'

'നീലനിറത്തിൽ പരന്നുകിടക്കുന്ന കായലിന്റെ കരയ്ക്കിരുന്നു പണി എടുത്തയ് ഞങ്ങളാണ്.'

'പൊന്നിന്റെ പുതുമയുള്ള കയറുപിരിച്ചതും ഞങ്ങളാണ്.'

'പക്ഷേ...പക്ഷേ...' ആ ഗാനം പിന്നെയും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

'ഞങ്ങളുടെ രക്തം വീണു ചുവന്ന മണ്ണിൽ'

'ഞങ്ങളുടെ അദ്ധ്വാനം കവർന്നുകെട്ടിയ മാളികയിൽ'

'സുഖത്തിന്റെ പുഷ്പമെത്തയിൽ'

'നിങ്ങളും ഉറങ്ങുന്നു.'

'ഇതുതകരാതെ കഴിയുമെങ്കിൽ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക!'

ആ പാട്ട് ഓരോ തൊഴിലാളിയുടെയും ജീവരക്തത്തിൽ ഈ പ്രപഞ്ചഗോളത്തെ ഉരുക്കു ചുറ്റികകൊണ്ടു തല്ലിപ്പൊട്ടിക്കുവാനുള്ള പ്രേരണ പകർന്നുകൊടുത്തു. അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ആവേശംകൊണ്ടു ബലൂൺമാതിരി ഊതിവീർത്തു.

ഘോഷയാത്രയുടെ മുമ്പിൽ വടിയും കുത്തിപിടിച്ചു തൊണ്ടതല്ലുന്ന ഒരു വൃദ്ധൻ നടന്നിരുന്നു. വാഗ്മിത്വംകൊണ്ടു യിറയ്ക്കുന്ന സ്ത്രീകളുണ്ട്. യൌവനംകൊണ്ടു തിളയ്ക്കുന്ന യുവതികളുണ്ട്. പല തരക്കാരും പല പ്രായക്കാരും. പൂണ്ടുർത്തിന്നിയായ ഒരു മധ്യവയസ്സുകാരി ഒരു കുഞ്ഞിനെ ചുമലിൽ കിടത്തി മറെറാന്നിനെ ഒരു കയ്യിൽപിടിച്ചു നടത്തിയുംകൊണ്ടു ആ ഘോഷയാത്രയുടെ നടുവിൽ നീങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാ മതക്കാരും എല്ലാ ജാതിക്കാരും അതിലുണ്ട്. ഓരോ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു നീങ്ങുന്ന അവരുടെ മുമ്പിൽ മതവും ജാതിയും വിശ്വാസങ്ങളും വിലങ്ങടിച്ചുവീഴ്ത്തിയില്ല.

ആ ഘോഷയാത്ര ആ നാട്ടിലെ പബ്ലിക്ക് മാർക്കറ്റിൽ എത്തി. അവിടെ പീടികയുടെ വരാന്തകളിലും ചന്തയിലും ജനങ്ങൾ തടിച്ചുകൂടിയിരുന്നു. അലറുന്ന മനുഷ്യമഹാസമുദ്രം കണ്ടപ്പോൾ മുതലാളിമാർ ഞെട്ടിപ്പോയി. ഭയങ്കരമായ ഒരു അപകടമാണ് ആ നീങ്ങുന്നതു്.

"ആ വിളിച്ചുപറഞ്ഞതു് കേട്ടോ?"

മത്തായി മൈതീൻപിള്ളയോടു ചോദിച്ചു.

'ഉം; ഇങ്കിലാബെന്നു്.''

"അതെന്തുവാ?"

അബ്ദുബക്കർ അന്വേഷിച്ചു. "എന്നുവച്ചാ, വിപ്ലവമെന്നു്. നമ്മെയൊക്കെ കൊല്ലുമെന്നു്."

"ആ, അത്രമേലായോ?"

മത്തായിക്കു ദേഷ്യംവന്നു. മൈതീൻപിള്ള തുടർന്നുപറഞ്ഞു.

'വേണ്ടെന്നുവച്ചിട്ടാ. അല്ലേ, സർക്കാരിലറിയിച്ചാമതിന്നു്. തല്ലി ഇവന്മാരെ എല്ലുഒടിക്കും. എല്ല്!"

അങ്ങനെ ആ ഘോഷയാത്ര നട്ടുച്ചയെയിലിലും തളരാതെ, വാടാതെ ജീവിതത്തിന്റെ സമരഗാനവുംപാടി നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അന്നു വൈകുന്നേരം ആ ചന്തയെളിയിൽവച്ചു് തൊഴിലാളികളുടെ യോഗംകൂടി. പല പ്രമുഖതൊഴിലാളിനേതാക്കന്മാരും ആ യോഗത്തിൽ പ്രസംഗിക്കാൻ വന്നിരുന്നു. അവരൊക്കെ പ്രസംഗിച്ചതിൽനിന്നും ആ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിനു ചില കാര്യങ്ങൾ നല്ലതുപോലെ മനസ്സിലായി.

പണിമുടക്കെന്നു പറഞ്ഞാൽ പട്ടിണികിടക്കുകയെന്നാണു് അർത്ഥം. അദ്ധ്വാനത്തിനു തക്കകൂലിവേണം. തൊഴിലാളിക്കും മനുഷ്യനെപ്പോലെ ജീവിക്കണം. വിജയംവരെ പണിമുടക്കുക. അതാണു് ഈ സമരപരിപാടി. അതാണു യൂണിയന്റെ ലക്ഷ്യം.

അന്നുതന്നെ ആ നാട്ടിൽ മുതലാളിമാരുടെ മറെറാരു യോഗവുംകൂടി. അതിൽ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചതു് മന്ത്രിയായിരുന്ന ഒരു ജനപ്രതിനിധിയായിരുന്നു. പ്രസംഗകരെല്ലാം ജനപ്രതിനിധികളുംതന്നെ. അദ്ധ്യക്ഷൻ മന്ത്രിയായിരുന്നകാലത്തെ പരാക്രമങ്ങളെക്കുറിച്ചും നാട്ടിനുവേണ്ടി അന്നു് അയാൾ ചെയ്ത ജനക്ഷേമകരങ്ങളായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും വളരെയൊക്കെ ഘോരിച്ചു. തൊഴിലാളി സാരിവാങ്ങിയതും പെൺമക്കളെ കെട്ടിച്ചതും വേണ്ടപ്പെട്ടവരുടെപേരിൽ പുതുമൽ മുഴുവൻ പതിച്ചെടുത്തതും, ലക്ഷക്കണക്കിനു

കൊള്ളയടിച്ചതും മാത്രം പറഞ്ഞില്ല. മല എലിയെ പ്രസവിക്കുന്ന പുതിയമോഡൽ കലാസുപദ്ധതികളെക്കുറിച്ചും മൂത്തതിനെക്കുറിച്ചും ആ മൺമറഞ്ഞ വളരെനേരം വിളിച്ചുകൂകി. കഴിയുമെങ്കിൽ വല്ലതും കൂലിക്കിട്ടിക്കൊടുത്ത് ഈ തൊഴിലാളിവഴക്ക് തീർക്കണമെന്ന് ആ നേതാവ് നാട്ടുകാരായ മുതലാളിമാരെ ഉപദേശിച്ചു.

രണ്ടു പ്രാസംഗികന്മാർ മന്ത്രിയെ ശക്തിയായ ഭാഷയിൽ ശകാരിച്ചുകളഞ്ഞതുപോലും. അയാളുടെ വ്യക്തിപരമായ വിരോധം കൊണ്ടായിരുന്നു. ഒരാളിന്റെ അപ്പൻ മന്ത്രി ഒരിക്കൽ നിരസിച്ചുകളഞ്ഞു. മറ്റേയാളിന്റെ വക ഏതോ പകർത്തി എഴുത്തുമന്ത്രം പാംപൂസകമാക്കാമെന്ന് ഏറ്റിരുന്നിട്ട് അതു നടന്നില്ല. അങ്ങനെ ചില പരമാർത്ഥങ്ങളും പുറത്തുവന്നു.

ആ രണ്ടു യോഗങ്ങളും രാത്രിയാകുംമുമ്പു തന്നെ പിരിഞ്ഞുപോയി.

പണിമുടക്ക് തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പട്ടിണികൊണ്ട് കുടിലുകൾക്കു ശ്വാസംമുട്ടി. നാടാകെ ഒരു ശ്മശാനതുല്യം. ജീവിതം തകരാറിലായി. യൂണിയന്റെ നേതാക്കന്മാർ പല ഖാതിരുകളിലും മുട്ടിനോക്കി. തൊഴിലാളികൾ പട്ടിണികിടന്നു മരിച്ചുപോകും.

സക്കാർ ഇടപെട്ട് ഒരു ഒത്തുതീർപ്പിനു ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ മുതലാളിമാർ ഒന്നടങ്കം പ്രതികാരബുദ്ധിയോടെ മാറിനില്ക്കുകയാണ്. ഒടുവിൽ ആ സന്ധിസംഭാഷണവും അലസിപ്പിരിഞ്ഞു.

പള്ളിയിൽവച്ചു പത്രോസിനോട് അച്ഛൻ ദുഃഖിച്ചു.

"എടാ പണിമുടക്കുനായ്ക്ക് പാപമാണ്."

പത്രോസ് മറുപടിപറഞ്ഞു. "സാരമില്ല അച്ഛാ."

"എടാ പാപിക്ക് സ്വർഗ്ഗമില്ല"

"എനിക്ക് സ്വർഗ്ഗംവേണ്ട."

"നീ നരകത്തിൽ പോകും."

"ഇതിലും വലിയ നരകം ഉണ്ടോ അച്ഛാ"

"സ്വർഗ്ഗത്തെ സുഖമാണ്."

"എന്നാ അച്ഛൻ ഒരു കായ്യം ചെയ്യരെ. എങ്കിറ സ്വർഗ്ഗത്തെ സുഖംകൂടി അച്ഛൻ എടുത്തോ. അച്ഛന്റെ ഇവിടത്തെ സുഖത്തിൽ പാതി ഇങ്ങുതന്നേരെ."

"പീശാചിന്റെ മക്കളേ."

അച്ഛൻ പിരുപിരുത്തു.

തൊഴിലാളികൾ ദിവസവും യോഗംകൂടി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവർ മുതലാളിമാരോടു അപേക്ഷിച്ചു. മനുഷ്യത്വത്തിന്റെപേരിൽ, ജീവകാരുണ്യത്തിന്റെപേരിൽ, എന്തെങ്കിലുംകൂടി കൊടുക്കണമെന്ന്. പക്ഷേമുതലാളി അതു ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.

മത്തായിമുപ്പിള്ളയുടെ വീട്ടിൽ ഒരു പഞ്ഞം ചത്തുപോയി. അതിനെ ഒന്നു കുഴിച്ചുതാക്കുവാൻ അയാൾ അടുത്തകുടിലിൽ താമസിക്കുന്ന കേളനെ വിളിച്ചു.

"എടാ ഇതിനെ ഒന്നു കുഴിച്ചുതാക്കണമല്ലോ."

കേളൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു. "യൂണിയൻ പറയണം. എന്നാലെ പറ്റൂ."

"വിവരമില്ലാത്ത നായ്ക്കളേ!"

മത്തായിയും മകനുംകൂടി ആ കന്നുകാലിയെ കുഴിച്ചുതാത്തു. അന്നു വൈകിട്ട് പട്ടിക്കൽ കേളന്റെ മകൾ നീലി വന്നുനിന്നു. അവളുടെ കൈയിൽ ഒരു വക്കുടഞ്ഞ കവുത്തചട്ടിയും ഉണ്ടായിരുന്നു.

മത്തായി ചോദിച്ചു. "എന്തെടീ?"

"ഇത്തിരി കഞ്ഞിവെള്ളം."

"യൂണിയൻറവിടെല്ലില്ല."

ആ കുട്ടി നോക്കിനില്ക്കുമ്പോൾ മറിയാമ്മ കഞ്ഞിവെള്ളം എടുത്തു വാഴച്ചുവട്ടിൽ ഒഴിച്ചുകളഞ്ഞു. അങ്ങനെ ജീവിതത്തിൽ അവിടെ ചേരിതിരിഞ്ഞു വളരെദൂരം അകന്നുമാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മുതലാളിയും തൊഴിലാളിയും പരസ്പരം ഒരുക്കപ്പെടേണ്ട ശത്രുക്കളെപ്പോലെ. എന്തൊരു ദയനീയമായ അകൽച്ച. സ്നേഹിക്കാൻവേണ്ടി ഉളവാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ജീവിതങ്ങൾ വെറുക്ക

വാൻവേണ്ടിമാത്രം അനവരതം യത്നിക്കുമ്പോൾ എങ്ങനെ സൈരതയും സമാധാനവുംഉണ്ടാകും?

അവർ പിന്നെയും യോഗംകൂടി. വിപ്ലവ അസഹ്യമായി വളരുകയാണെന്ന ഒരഭിപ്രായത്തോടും ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു. തൊഴിലാളികളുടെ ഇടയിൽ തന്നെ അസൂയയും വല്ലായ്മയും ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഇതു തുടർന്നുപോയാൽ അപകടമാണ്. യൂണിയൻതന്നെ തകർന്നുപോകും. യൂണിയന്റെ മേലുള്ള വിശ്വാസംപോലും ചിലപ്പോൾ നശിച്ചുപോകും. യഥാബോധം എത്ര വളർന്നാലും വിശക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ എന്തും ചെയ്തുപോകും.

പിന്നെയും അവർ ഒരു ഘോഷയാത്രയ്ക്കു തീരുമാനിച്ചു. എല്ലാ ഒരുക്കങ്ങളും ചെയ്തു.

അബൂബക്കർ പറഞ്ഞു. "ഇപ്പോൾ അവരെയൊക്കെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിച്ചേക്കാം."

മത്തായി പറഞ്ഞു. "ഘോഷയാത്ര ഇതേവഴിക്കു നിശ്ചയിക്കണം."

മൈതീൻകുഞ്ഞു സമ്മതിച്ചു. "അതു ഞാൻ ഏറ്റു. പക്ഷേ..."

"പണം വേണമായിരിക്കും."

മത്തായി ചോദിച്ചു. "അതാ പണംവേണം"

"അതിനിത്ര ആലോചിക്കാനെന്തുണ്ടാ. വേണ്ടതു ചെലവുചെയ്തോ. ഞങ്ങളുതരും."

അബൂബക്കർ ഉറപ്പുകൊടുത്തു.

തൊഴിലാളികളുടെരണ്ടാമത്തെ ഘോഷയാത്ര ആരംഭിച്ചു. പട്ടിണിയുടെ പാരവശ്യം നീഴലിക്കുന്ന ആ മനുഷ്യമഹാസമുദ്രം നിരത്തിലൂടെ മൂകമായി മന്ദമായി നീങ്ങുകയായിരുന്നു. അഭിമാനമല്ലാത്ത ഒരു ഒത്തുതീർപ്പിനു് അവർ അപ്പോഴും സന്നദ്ധരായിരുന്നില്ല. അന്നും അവർ മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

"ഞങ്ങൾക്കു ജീവിക്കണം!"

"ഞങ്ങൾക്കു വേലവേണം!"

"കൂലി കൂട്ടണം!"

ആ തൊഴിലാളി സംഘടന ഒന്നുചേർന്നു് അവരറി.

"പട്ടിണികിടക്കുന്നു വയ്യാ."

നിലാവിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന വെളുത്ത മാളികകളുടെ മുകളിൽ അവർ നോക്കിനിന്നു മത്തായി അറിയാതെ ചോദിച്ചുപോയി.

"വയ്യേ?"

ആ ഘോഷയാത്രയുടെ പിറകിൽ ചില വർഷനങ്ങളുടെ മുഴൽ കേട്ടു. എല്ലാവരും അതു ശ്രദ്ധിച്ചു. പക്ഷേ ആരും ഭയന്ന പിൻമാറിയില്ല. പരിഭ്രമിച്ചില്ല. അപ്പോഴേക്കും അവർ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവർ മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ കൂടുതൽ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

"കരിങ്കാലികളെ ഒറ്റതിരിക്കുക."

ആ വാഹനങ്ങളുടെ ഞരക്കങ്ങൾ വളരെ അടുത്തായി. അവ വളരെ സാവധാനത്തിലാണു് നീങ്ങുന്നതു് ഞരങ്ങി കരഞ്ഞുകൊണ്ടു ഒടുവിൽ അതു് നിരത്തിന്റെ നടുക്കു നിശ്ചലമായി നിന്നു നിന്നു.

പോലീസുകാർ ഒന്നു്, രണ്ടു്, മൂന്നു്, നാലു്.

സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും യുവതികളും യുവാക്കന്മാരും പട്ടിണികിടക്കുന്ന തൊഴിലാളികൾ! പക്ഷേ അവർ അടങ്ങിപ്പോയില്ല. പരിഭ്രമിച്ചില്ല.

"പോലീസു. പോലീസു!"

വെള്ളിച്ചായം തേച്ചു ജനാലയുടെ ഇരുമ്പഴികളിൽപിടിച്ചുകൊണ്ടു അതു നോക്കിനിന്ന പണക്കാരും; ആവേശം തീരാത്ത അവന്റെ ഭാര്യമാരും; പരമസൗഭാഗ്യകളായ പുത്രികളും അഹോ ദമ്പതിയോടെ പിന്നെയും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

"പോലീസു!"

കാക്കിയിട്ടുപിടിച്ച ആ പോലീസുകാർ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച ലാത്തികളുമായി ആ ഘോഷയാത്രയുടെ ഇടയിലേക്കു് ഇരച്ചുകയറിയപ്പോഴും അവർ ആ ജനാലകളുംപിടിച്ചുനിന്നു് അതുനോക്കി അങ്ങനെ അഹോരാത്രിക്കുകയായിരുന്നു.

ആ ആരോഗ്യവും യുവത്വവും അനശ്വരം തിളങ്ങുന്ന ത്വക്ക് എന്നത്തേക്കും നിങ്ങൾക്കു സ്വാധീനം!

കാന്തി—അതിന്റെ സുരഭിലമായ സുഗന്ധപൂരം സ്നാനം ഉന്മേഷപ്രദമാക്കുകയും ത്വക്കിനു ശീതളിമയും ഓജസ്സും നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

കാന്തി— അതു് ഒരു സോപ്പും ടായിലറും സോപ്പല്ല. നേരേമറിച്ചു് അതു് നിങ്ങൾ ശാശ്വതമായി എക്കാലത്തേയ്ക്കും പരിരക്ഷിക്കുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്ന മൃദുലവും, ആരോഗ്യഭൂയിഷ്ഠതയും, യുവത്വസങ്കലിതവുമായ ആകാരസുഷമയെ നിങ്ങൾക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

സ്വസ്തിക്സ്

കാന്തി

ടായിലറ് സോപ്പു്

സോപ്പു നിർമ്മാണത്തിൽത്തന്നെ നിരന്തരം ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഏഷ്യയിലെ ഏകസ്ഥാപനമായ സ്വസ്തിക്സ് സോപ്പുനിർമ്മാണശാലയിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതു്.

സ്വസ്തിക്സിന്റെ മറ്റുല്പന്നങ്ങൾ

മായാബ്യൂട്ടിസോപ്പു്

777 വാഷിങ്ങ് സോപ്പു്

സ്വസ്തിക്സ് പെർഫ്യൂംഡ് കാസ്റ്റായിൽ

സ്വസ്തിക്സ് മെഡിസനൽ കാസ്റ്റായിൽ

ഗോവാലിൻ ബ്രാൻഡ് വനസ്പതി

സ്വസ്തിക്സ് ആയിൽ മിൽസ് ലിമിറ്റഡ്, വടാല, ബാംബേ.

ഗ്രന്ഥബന്ധുക്കൾ

പെരുവള്ളിമഠം സി. വി. നാരായണൻനമ്പി.

(ഓമനക്കുട്ടൻ...)

പുസ്തകോപമമിഹാരണിയിൽ
നൽസുഹൃത്തുക്കളില്ലതാൻ.
കോപിക്കില്ല, പെരുക്കുകില്ലവ.
വിട്ടുപോവുകയില്ലവ.
വിട്ടുപോവുകയില്ലവ, യേതു-
നിഷ്ഠുരവിപത്തിങ്കലും.
ഏതു ഘോരനിരാശയിങ്കലു-
മേകിടുമവ സാന്ത്വനം.
ജീവിതത്തിന്റെ യാതനകളി-
ല്ലെട്ടി ഞാൻ വലഞ്ഞീടവേ,
ഒട്ടുഞാൻ വലഞ്ഞീടവേ പാരം
ഞെട്ടി വായിട്ടു കേഴവേ,
പുസ്തകങ്ങളേ! മത്സഖാക്കളേ!
നിങ്ങളാണെനിക്കാശ്രയം.

"കാമവ്യാഘ്രം" കരാളവക്ത്രം
പിളർന്നു വന്നങ്ങു നില്പ്പവേ,
എന്റെ ചേതന മാൻകിടാവിനെ-
പ്പോലെ വായിട്ടു കേഴവേ,
വേദവേദാന്തം തൊട്ടു ലൈംഗിക-
ശാസ്ത്രസംബന്ധിയായുള്ള
പുസ്തകങ്ങളേ! മത്സഖാക്കളേ!
നിങ്ങളാം മാത്രമാണാശ്രയം.

"ക്രോധനക്രം" പിളർന്ന വായുമായ്
വന്നുമുന്നിലായ് നിൽക്കവേ,
ബുദ്ധിമണ്ഡലം വൻകൊടുംകാറ്റി-
ല്ലെട്ടിഞാൻ നടുങ്ങീടവേ,
പുസ്തകങ്ങളേ! മത്സഖാക്കളേ!
നിങ്ങളാം മാത്രമാണാശ്രയം.

"ലോഭ"മാം പെരുമ്പാമ്പു വായും
പിളർന്നവന്നങ്ങു നില്പ്പവേ,
പയ്യിടാവിനെപ്പോലെ ഞാൻ മനം
നൊന്തു പാരം കരയവേ,
പുസ്തകങ്ങളേ! മത്സഖാക്കളേ!
നിങ്ങളാം മാത്രമാണാശ്രയം.
മമ്പകസുമംപോലെ സൌരഭ-
മമ്പോടേന്തി വിലസിട്ടും,
പുസ്തകങ്ങളേ! നിങ്ങളും ഞാനും
തമ്മിലുള്ളൊരാ സൌഹൃദം,
ഓർക്കവേ വരുന്നെന്റെ കൺകളി-
ലാനന്ദാശ്രുക്കൾ സമ്പ്രതം.
സേവിക്കുന്നവർക്കൊക്കെയും നല്ല
തുവൃതമ്പാൽ നൽകിടും
ക്ഷീരവാരിധിയാണു പാർക്കിൽ
പുസ്തകങ്ങളസംശയം.
അദ്വൈതാമല സച്ചിദാനന്ദ-
സന്നിഭസുഖമേകിടും
പുസ്തകങ്ങളേ! മത്സഖാക്കളേ!
മദ്ഗുരുക്കളേ! വന്ദനം.
വേദവേദാന്തംതൊട്ടു ലൈംഗിക-
ശാസ്ത്രസംബന്ധിയായുള്ള
പുസ്തകങ്ങളേ! മത്സഖാക്കളേ!
മദ്ഗുരുക്കളേ! വന്ദനം!
സന്തതാനന്ദ കന്ദളങ്ങളേ!
ഗ്രന്ഥവൃന്ദമേ വന്ദനം!
വെൽക! സുന്ദരതാരകങ്ങളേ!
വെൽക! ഗ്രന്ഥബന്ധുക്കളേ!

[പ്രകാശകാശം കവിക്കു]

പരിവർത്തനം

സീൻ 9.

(രാജന്റെ ഗൃഹത്തിലെ ഒരു മുറി. രാജനും രഘുവും പ്രവേശിച്ചു വേഷം മാറുന്നു...അതിനു ശേഷം ഇരുവരും ഒരു വട്ടമേശയുടെ അരികിലുള്ള കസേരകളിൽ ഉപവിഷ്ടരാകുന്നു.....)

ഗോപൻ ഇരുവർക്കും കാപ്പിയും പലഹാരങ്ങളുമായി പ്രവേശിക്കുന്നു. രണ്ടുപേരും കാപ്പികുടിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു.

രാജൻ—അപ്പോൾ നാളെ പോകണമെന്നു തന്നെ നിശ്ചയിച്ചോ—?

രഘു—അതെ. അത്യാവശ്യമായതുകൊണ്ടാണു രാജൻ. ചെന്നില്ലെങ്കിൽ പല കാര്യങ്ങളും കുഴയും!.....രാജൻ എപ്പോൾ വരും!

രാജ—ഞാൻ അറിയിക്കാം.

രഘു—അധികം താമസിക്കരുതു്.

രാജ—(ഗോപനോടായി) എടാഗോപൻ—! ഞാൻ ഒരു യാത്രക്കൊരുങ്ങുന്നു. നീയുംവരണം?

ഗോപ—എങ്ങോട്ടാ,— രാജൻകുഞ്ഞേ—?

രാജ— ഇവിടെത്തിന്റെ നാട്ടിലേക്കു്; എന്താ—?

ഗോപ—ഓഹോ—അതിനു് എന്നോടെന്തിനാലോചിക്കുന്നേ—?

രാജ—പിന്നെ—നിന്റെ ഭാര്യയോടു ചോദിക്കണോ—?

ഗോപ—അല്ലാ—കുഞ്ഞിന്റെ ഇഷ്ടം എന്റെയും ഇഷ്ടമാ എന്നു പറയുവായിരുന്നു.

രാജ—എന്റെ ഇഷ്ടവും നിന്റെ ഇഷ്ടവും? പോടാ—ഇഡിയറ്റു്!...വരണം മി. രഘു—! നമുക്കു മുകളിലേയ്ക്കു പോകാം.

(ഗോപൻ കാപ്പിപ്പാത്രങ്ങളുമായി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു നിഷ്ക്രമിക്കുന്നു...രാജനും രഘുവും മുകൾത്തട്ടിലേയ്ക്കു കയറിപ്പോകുന്നു.

അങ്കം III

സീൻ. 1

യിണ്ടും സീൻ 6.

മുൻവശത്തു രാജപാതയോടുകൂടിയ ഒരു ചെറിയ രണ്ടു നില മാളികയിലെ മുകൾത്തട്ടിലുള്ള ഒരു മുറി.

ഒരു കട്ടിലിൽ മോഹൻ പാട്ടുപാടിക്കൊണ്ടു കിടക്കുന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ വാച്ചിലേക്കും നോക്കുന്നുണ്ടു്. ഗാനത്തിന്റെ സാരം—"അദൃശ്യതയിലുള്ള ഏതോ ഒരു കാമിനിയോടുള്ള പ്രണയാർത്ഥന."

പാട്ടു തീർന്നു കഴിയുമ്പോൾ പങ്കൻ എവിടെയോ പോയി തിരികെ വരുന്നു.

മോഹൻ—എന്തെടാ ഇത്ര താമസിച്ചതു്—?

പങ്കൻ—കൊള്ളാം; ഒരു കാര്യത്തിനിറങ്ങിയതല്ലേ കുഞ്ഞേ?

മോഹ—(ജിജ്ഞാസയോടെ) എന്നിട്ടെന്തായി—?

പങ്ക—കുഞ്ഞിന്റെ കാലം തെളിഞ്ഞെന്നാണു തോന്നുന്നതു്!

മോഹ—(സന്തോഷത്തോടെ) ഉം...?

പങ്ക—എല്ലാം ഞാൻ റഡിപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

മോഹ—അവളെപ്പറ്റിയുള്ള സകല വിവരങ്ങളും അറിഞ്ഞോ—?

പങ്ക—അറിഞ്ഞെന്നു മാത്രമല്ലാ—നാളെ മുതൽ കുഞ്ഞു ദിവസവും അവിടെ പോകണം.

മോഹ—ങേ— (അത്ഭുതം) അതെന്തിനാണു്—?

പങ്കു—കുഞ്ഞേ, ഈ നാട്ടിലെ ഏറ്റവും വലിയ പണക്കാരനു രണ്ടു മക്കളുണ്ടു്. പെൺമക്കൾ അവരുമാത്രം! അവർ തന്നെങ്കിലോ സൌന്ദര്യം വാരിക്കോരിയും കൊടുത്തു്.....

മോഹ—എടാ പൂരം!—നിന്റെ കഥ കേൾക്കാനല്ല ഞാൻ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നതു് അവളെപ്പറ്റി നീ എന്തറിഞ്ഞെന്നു പറയൂ.

പങ്കു—ങേ. കഥ കേൾക്കണ്ടേ...?

മോഹ—നിന്റെ കഥ; പോടാ റാസ്കൽ!

പങ്കു—എന്നാ: വേണ്ട...എനിക്കതു നിർബ്ബന്ധമൊന്നുമില്ല. (പോകാനായി തിരിഞ്ഞു നടക്കുന്നു.)

മോഹ—(കോപത്തോടെ എണീറ്റു് പങ്കുവിന്റെ ഷർട്ടിൽ ബലമായി പിടിച്ചു തിരിച്ചു നിർത്തിയിട്ടു്) പറയെടാ!

പങ്കു—എന്തു പറയാൻ—?

മോഹ—അവളെപ്പറ്റി നീ എന്തറിഞ്ഞു—?

പങ്കു—പിന്നെ—അതല്ലേ ഈ പറയാൻ വന്നേ.....

മോഹ—പിന്നെ നീ, ധനവാന്റെ കഥ തുടങ്ങിയതു്.....?

പങ്കു—അല്ലേ, ഇതാ ഞാൻ പറഞ്ഞതു്, മുപ്പും ഉടമസ്ഥനെ പിടിച്ചു കെട്ടുന്ന കാലമാണു്!...പണക്കാരനെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതു്—ആ പൊങ്കൊച്ചിന്റെ അച്ഛൻറെകാര്യമല്ലേ, കുഞ്ഞേ—?

മോഹ—(ഷർട്ടിൽനിന്നും പിടിവിട്ടു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) എന്നാൽ നിനക്കതങ്ങു നേരത്തെ പറയരുതായിരുന്നോ—?—മ്! എന്നിട്ടു—?

പങ്കു—അതെ, എന്നിട്ടു!...കുഞ്ഞേ ഈ മുൻഭാഷ്യം ഒന്നും കൊള്ളത്തില്ല.

മോഹ—നീ, എന്റെ കൈ വാങ്ങിക്കുന്ന ലക്ഷണമുണ്ടു്!

പങ്കു—ങാ— എന്നിട്ടു്—; അതിൽ മൂത്തയു ശാരദ. ഒരു ബി. എ. ക്കാരത്തി. തോന്ന്യാസി. നാട്ടുകാർ വിളിക്കുന്നതു താന്തോന്നി ശാരദ എന്നു്.

മോഹ—(അക്ഷമയോടെ) അവളെപ്പറ്ററിഞ്ഞതെന്നെയാണോ—നീ പറയുന്നതു്.

പങ്കു—അല്ലല്ലാ. ഇതു ചേട്ടത്തി. ഈ ചേട്ടത്തിക്കു മൂണ്ടുകൊടുക്കാൻ മീശയുള്ള ആൺപിള്ളരിവിടെങ്ങുമില്ലാ...എല്ലാവക്കും അനുജത്തിയെ വേണം താനും!—എന്നല്ലാ, അനുജത്തിയെമതി. ആ അനുജത്തിയെ ആണ നമ്മടെ അന്നു കടപ്പുറത്തുവച്ചു കണ്ടതു്. അതു അനുജത്തി തന്നെയാണു്, കുഞ്ഞിനെ ഈയിടെയായി കിടത്തി ഉറക്കാത്തതു്!

മോഹ—(ചിരിച്ചു കൊണ്ടു്) അവളുടെ പേരു്—?

പങ്കു—ലളിത. അതിനാണെങ്കിലു് കല്യാണക്കാരങ്ങിനെ ഗ്രമുഗ്രമാന്നാ ചെല്ലുന്നതു്! അതിന്റെ അച്ഛനാണെങ്കിലു് സമ്മതിക്കത്തുമില്ല.

മോഹൻ—അതെന്താ സമ്മതിക്കാത്തതു്—?

പങ്കു—അതെങ്ങനാ കുഞ്ഞേ—, "മൂത്തയു തടിപോലെ" നിൽക്കുമ്പോൾ എളേതിന്റെ കല്യാണം നടത്തുന്നു—? നാട്ടുനടപ്പിനു അതു് എതിരല്ലേ—? ഈ മനുക്ഷരു് എന്തു പറയും?

മോഹ—എന്നാൽ പിന്നെ മൂത്തതിന്റെ വിവാഹം അങ്ങു നടത്തരുതോ!

പങ്കു—ഈ പറേണതൊന്നും മനസ്സിലാകത്തില്ലല്ലോ!...കുഞ്ഞേ, അതിനു് ആൺപിള്ളേരുവേണ്ടേ. അതിന്റെ പേരുകേൾക്കുമ്പംതന്നെ ആളുകൾക്കു പേടിയാ. അതോ പോകട്ടെ, അതാന്തോന്നിക്കൊച്ചാണെങ്കിലു് "അമ്പിനുംവില്ലിനും അടുക്കത്തുമില്ലാ." ഇനീം അതയാ ബലമായിട്ടു് അടുപ്പിക്കയാണേൽതന്നെ ഇവിടുത്തെ ഒരു മൈൽക്കുറ്റിക്കുപോലും അതിനെ വേണ്ടാതാനും!

മോഹ—അതെന്തെടാ—? കണ്ടാൽ "മങ്കി ബ്രാൻഡു്" ആയിരിക്കും!

പങ്കു—അയ്യയ്യോ, ബ്രാണ്ടിപോലൊന്നുമല്ലാ. ...ഞാൻ ഇന്നു കണ്ടു. നല്ല പവിഴം പവിഴം പോലെ, കടഞ്ഞു കടഞ്ഞെടുത്തപോലെ, ഇരിക്കുന്നെ—

മോഹ—പിന്നെന്താണു്—സ്വഭാവം വഷളാണെന്നു് എല്ലാവർക്കും അറിയുമായാരിക്കും—!

പങ്കു—വഷളെന്നു പറഞ്ഞാലു്, ഇതൊണ്ടല്ലോ—എന്നതാ...ങാ—ഈ 'ലൊവു ലറ്ററെഴുതുന്ന" തും വേലി ചാടുന്നതുമായ വഷളത്തരമൊന്നുമില്ലാ....പിന്നെയെന്താ, ആണുങ്ങളെ കണ്ണെടുത്താലു കണ്ടുകൂടാ. അവരെയെല്ലാം അടിമയാക്കണം, തല്ലണം, കുത്തണം എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു നടക്കുവാ.

മോഹ—അവൾക്കു് അപസ്മാരബാധ വല്ലതും ഉണ്ടായിരിക്കും

പങ്കു—എന്തു മണ്ണാങ്കട്ട ബാധയോ—?

മോഹ—അതു കിടക്കട്ടെ. അപ്പോൾ നീ എല്ലാം റഡിപ്പെടുത്തിയെന്നു പറഞ്ഞതോ—?

പങ്കു—പറഞ്ഞതു വരട്ടെ, കുഞ്ഞേ...അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന മട്ടു്...നമുക്കു വിവാഹമൊന്നു എട്ടുപത്തിലങ്ങു നടത്താൻ പറ്റുകേലാ.

മോഹ—അതുകൊണ്ടു്—?

പങ്കു—അതുകൊണ്ടാ പറഞ്ഞതു്—, കുഞ്ഞുനാളെ മുതൽ അവിടെ പോകണമെന്നു്!

മോഹ—എന്നിട്ടു തല്ലും വാങ്ങിക്കൊണ്ടു തിരികെ പോരണമെന്നു്. നീ നല്ല "അസ്സാ"ണല്ലോടാ—!

പങ്കു—അങ്ങനത്തെ ചെറിയ "ചൂട്ടുകാട്ടിത്തരം" വല്ലോം ഞാൻ പറഞ്ഞു തരുമോ കുഞ്ഞേ! അതെല്ലാം ഞാൻ റെഡിപ്പെടുത്തിയെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ—?

മോഹ—എങ്ങനെ—?

പങ്കു—ആ പെങ്കൊച്ചിനു പാട്ടും ഹിന്ദിയും പഠിപ്പിക്കാൻ ഒരാളെ ആവശ്യമെന്നു കേട്ടു. ഞാൻ കൊണ്ടക്കൊടുക്കാമെന്നും ഏറ്റു!

മോഹ—അപ്പോൾ ഭാഗവതരെ എവിടെ നിന്നു കൊണ്ടു വരുമെടാ...?

പങ്കു—കുഞ്ഞിനു പാട്ടറിഞ്ഞു കൂടേ—?

മോഹ—എടാ പാട്ടറിയാം. പക്ഷേ—, ശാസ്ത്രീയമായി അഭ്യസിച്ചവയ്ക്കല്ലാതെ പഠിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമോ—?

പങ്കു—പിന്നേ—അല്ലെങ്കിൽ ഈ പാട്ടു ശാസ്ത്രമായി പടിച്ചവരെക്കൊയാ ഇവിടുത്തെ ഭാഗവതരന്മാരു്, ചുമ്മാതെയിരി കുഞ്ഞേ! കുഞ്ഞിനു് അറിയാവുന്ന പാട്ടൊക്കെ അങ്ങു പഠിപ്പിച്ചാൽ മതി...വേറെ വല്ലവരും ഉള്ളപ്പോൾ ഹിന്ദി!...അല്ലാത്ത സമയത്തു പാട്ടും കുത്തും—! മനസ്സിലായോ—?.. ങാ—ഇതെല്ലാം പങ്കൻ പറഞ്ഞു തരണമല്ലോ.

മോഹ—എടാ, വേറൊരു വിഷമം കൂടിയുണ്ടല്ലോ—!

പങ്കു—അതെന്തോന്നാ—?

മോഹ—എന്നെ അവൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.

പങ്കു—അതിനെന്നാ, അതു നല്ലതല്ലേ?—

മോഹ—പക്ഷേ—, അതുകൊണ്ടു വിവാഹം കഴിക്കുന്നതെങ്ങിനെയാണു്—?

പങ്കു—ങാ—അതും പ്ലെയിനായിട്ടങ്ങു പറഞ്ഞു തരണോ—?...നിങ്ങളുതമ്മിലങ്ങു "ലൊച്ചാ"കണം!...പിന്നിടല്ലേ! അതു് അപ്പോൾ ശരിയാക്കിക്കൊളാം.

മോഹ—അല്ലാ. അതിനവൾ സമ്മതിച്ചില്ലെങ്കിലോ—?

പങ്കു—സമ്മതിച്ചില്ലെങ്കിലോ—? (കുറേനേരം ഓർത്തു നിന്നു, പിന്നെ നിരാശയും നിസ്സഹായതയും അഭിനയിച്ചുകൊണ്ടു്) പിന്നൊ...തലേലെഴുത്താണെന്നു വിചാരിച്ചു് അടങ്ങുകേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ...പിറ്റെ ദിവസം വീട്ടിലേക്കു ഭാണ്ഡവുമായി നമുക്കങ്ങു പോരുകയുംചെയ്യാം!

മോഹ—പോടാ—ഹൂളേ!

പങ്കു—എന്നാൽ 'കെട്ടുത്തുടിച്ചാക"മെന്നു് അതിനോടു പറഞ്ഞേരു്...!(ഭാവംമാറി)

നീറുന്ന ഹൃദയം

ടി. ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണൻ, തഞ്ചാവൂർ.

അരികെയീയുന്മാനസവേദന-
യറിയുവാനായൊരു സുഹൃത്തെങ്കിലും,
നിഹതഭാഗ്യനാകുമെനിക്കുണ്ടെങ്കിൽ
നിലയിളിക്കുകയില്ലായിരുന്നു ഞാൻ.
പരമനിശ്ശബ്ദതയാർന്ന രാവിതിൽ
പരവശനാ,യുറങ്ങാതിരിപ്പു ഞാൻ.
പകലിരുൾപോയ്; ദൂരെക്കിഴക്കിനി-
ല്പുലരിപ്പൂ യിടരാനില്ല താമസം.
പൊടിയുകയാണു നിദ്രയുമെന്നെയാ-
ക്കുടിലചിത്തരാം മിത്രങ്ങൾപോലവേ!
പരശതം ജീവിതചിന്തകളഹോ!
യുരുകയാണെൻ തലച്ചോറിലിപ്പൊഴും.
പതിതനീ ഞാൻ; പണിയെടുത്തീടുന്ന
പരിഷ്കൃതർക്കായിപ്പാടുമൊരു കവി.
വിഫലമാകുന്നു ദുഷ്ടലോകത്തിലെൻ
വിജനതയിലെത്തുക്കിനാവുകൾ.
തലയുയർത്തും പ്രതീക്ഷ പ്രവിക്കുമോ?
തരളചിത്തത്തുടിപ്പുകൾ മാമകം.

"തലയുലഞ്ഞ പഹയ"നാണിന്നു ഞാ-
നലകിലീമുഗചിത്തർതൻദൃഷ്ടിയിൽ!
സമതയെങ്ങും പുലർത്തുവാനായൊരു,
സമരസന്നാഹമിങ്ങു ചെയ്തീടുവാൻ,
പണിയെടുത്തു നരകിച്ചു വാഴുന്ന
പതിതർക്കാത്മാനമേകുക കാരണം;
മണിമയസൗധവാസിജനങ്ങൾക്കു
മരണതുല്യം ഭയങ്കരനായി ഞാൻ!
അഴലെനിയ്ക്കുണ്ടുച്ചീനാനനാരത-
മയർ ശ്രമിക്കുകയാണി,താ കാണുവിൻ.
കനിവിനഷ്ടർതൻപടിക്കൽച്ചെന്നു
കരുതുമുട്ടുകില്ലെന്താകിലുമിവൻ.
അമിതമാകുമാവേശമോടുച്ചത്തിൽ
സമരകാഹളമൂതിക്കുതിച്ചിടും.
പതിതരെല്ലാമണിനിരന്നെങ്കിലി-
പ്പൃഥിയിലോകസൃഷ്ടിക്കുള്ളപോരിനായ്
വിജനതയിലെയീ മമ സ്വപ്നങ്ങൾ
വിഫലമാകാതിരിക്കിലിച്ചിപ്പു ഞാൻ.

പിന്നെ, ഒരു കാര്യം! നാളെ അവിടെ പോകുന്നതു്, ഈ കളസോം കിളസോം ഒന്നും ഇട്ടോണ്ടു പോകാനൊക്കത്തില്ല. ഒരു കസവു നേര്യത്തു്! നാലുമോതിരം. ഒരു മെയിൻ. രണ്ടു കുട്ടിക്കൻ. വേഷ്ടി. ഷർട്ടു്! ഇത്രയുമായാലേ, ഭാഗ്യവതരാകുകയുള്ളൂ. മുടിക്കുടി തോളുവരെയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അസ്സൽ ഒരു കോമാളിഭാഗ്യവതരായേനെ. അതില്ലല്ലോ—വേണ്ട—പോട്ടെ!...അങ്ങനെ...(ഏതോഓർത്തെന്നപോലെ) പിന്നെ വേറൊരുകാര്യം! "ലെറ്റർ" ആകണം—അതായില്ലെങ്കിൽ ഇരുന്ന മോങ്ങാനും ഒന്നും ഒക്കത്തില്ല. "ലവ്വും"എല്ലാം എനിക്കിഷ്ടമാ...പിന്നെ—അവളങ്ങനെ ചതിച്ചു, അതുകൊണ്ടു ജീവിക്കണ്ടേ എന്നൊന്നും പറയാൻ ഒക്കത്തില്ലാ. അതൊന്നും ആണുങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞിരിയതല്ലാ...അതല്ലെങ്കിൽ (അഭിനയം) "പോകാൻ പറ, പോ ദൂരെ—ഇഡിയറ്റു ഫൂൾ! എനിക്കു വേറെനല്ല പൂവൻപഴം പോലുള്ള പെണ്ണുകിട്ടും!!" എന്നും പറഞ്ഞു ഡാവിലിങ്ങു പോന്നേക്കണം.

മോഹ—മതിയെടാ—മതിയെടാ — ഇഡിയറ്റു്! (ചിരിക്കുന്നു) ഇതെല്ലാം നീ പറഞ്ഞിട്ടു വേണോ എനിക്കറിയാൻ—!...അപ്പോൾ നാളെ മുതൽ അങ്ങോട്ടു പോകാം അല്ലേ—?

പങ്കു—ഏസു്—!

മോഹ—ങേ— (രംഗശയിൽ അടിക്കാൻ അടുക്കുന്നു.) എന്തെടാ പറഞ്ഞതു്—? (പങ്കൻ തിരിഞ്ഞോടുന്നു.)

(തുടരും)

ലീലാതിലകം

മഹോപാദ്ധ്യായ, എച്ചു്. ഗണപതിശർമ്മ, അമ്പലപ്പുഴ.

സാഹിത്യപ്പേണകാരനായ ശ്രീ വിശ്വനാഥകയിരാജൻ കൃസ്താബ്ദം പതിനാലാംശതകത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നതായ നമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹം സ്വഗ്രന്ഥത്തിൽ നാലാം പരിച്ഛേദത്തിൽ

സന്ധൌ സർഗ്ഗസ്യഹരണം
വിഗ്രഹേ പ്രാണിനിഗ്രഹഃ
അല്ലാവുദീനയുഗതൌ
ന സന്ധിന്ന ച വിഗ്രഹഃ"

എന്നു അല്ലാവുദീനെ സൂചിക്കുന്നുണ്ടു. 1316-ൽ അല്ലാവുദീൻ മാലിക്കാഫറാൽ വധിക്കപ്പെട്ടതായി, ചരിത്രകാരന്മാർ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു. അതുപോലെ ബലവത്തരങ്ങളും ഗ്രന്ഥാന്തർഗ്ഗതങ്ങളുമായ അനേകം ലക്ഷ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു മല്ലിനാഥന്റെ കാലം സന്ദേഹരഹിതമാംവണ്ണം നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. കലിംഗരാജാവിന്റെ ആശ്രിതനായിരുന്ന ആ മഹാകവി മറ്റനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയെല്ലാമക്കാലത്തു തന്നെ വേണ്ടത്ര പ്രചാരവും പ്രാമാണികത്വവും സിദ്ധിച്ചിരുന്ന പതിനാലാം ശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ പൂർവ്വഭാഗത്തിൽ മല്ലിനാഥനു നല്ല പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നതായി ഊഹിക്കുവാനുള്ള തെളിവുകളുണ്ടു്. ആ മുറയ്ക്കു ആ കാലത്തോടടുത്തു തന്നെ കേരളത്തിലും അഗ്രന്ഥത്തിനു സർവതോമുഖമായ പ്രചാരവും സാർവ്വജനീനമായ സ്വീകരണവും ലഭിച്ചു കാണണം. മല്ലിനാഥനിലെ പ്രതിപാദനസൌഷ്ഠവവും അക്ലിഷ്ടമായ ലക്ഷ്യനിർവ്വചനപ്രകാരവുംസർവോപരി പ്രകടമായ നവീനതയും ലീലാതിലകകാരനെ ഹഠാദാകർഷിക്കുകയും,അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉല്ബണമായ ഭാഷാപ്രതിപത്തി തത്സജാതീയവും തൽക്കാലികമായു് അവ്യവസ്ഥിതമായിരുന്ന മണിപ്രവാളശാഖയ്ക്കു നിയാമകവുമായ ഒരു ലക്ഷണശാസ്ത്രം നിർമ്മിക്കുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കണം. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ കൃസ്താബ്ദം പതിനാലാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ, അതിലും ആദ്യപാദത്തിൽ, അതായതു് 550-നു ശേഷമായിരിക്കണം ലീലാതിലക കാലമെന്നനുമിക്കുന്നതിൽ വലിയ അവാകംശമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സാഹിത്യചരിത്രകർത്താവായ ശ്രീ. ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ 516-ലും ശ്രീ. ആറൂർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരടി അവർകൾ 560-ലും ആയിരിക്കാം ലീലാതിലകകാലമെന്നു മറ്റനേകം യുക്തികളെക്കൊണ്ടു സ്ഥാപിക്കുന്നു.

മലയാളഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നമ്മുടെ ഈ കാലസ്ഥിരീകരണംകൊണ്ടു വലിയ പ്രത്യാഘാതങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ല. ഏതായാലും, ഉണ്ണിനീലി സന്ദേശത്തിനുശേഷമാണു ലീലാതിലക നിർമ്മിതി എന്നുള്ളതു് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്ന വസ്തുതയാണല്ലോ? സന്ദേശകാലം 490 മേടത്തിലാണെന്നു മി. പിഷാരടി അവർകൾ സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ? കണ്ണശ്ശന്മാരുടെ കൃതികളെ ലീലാതിലകകാരൻ കണ്ടിരിക്കാനിടയില്ലെന്നു പാട്ടിന്റെ ലക്ഷണത്തെ മുൻകൈപിടിച്ചുകൊണ്ടു ചരിത്രകാരന്മാരഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. കണ്ണശ്ശന്മാരുടെ കാലം 550 നും 650-നുമിടക്കാണെന്നു സാഹിത്യചരിത്രകർത്താവു അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അവിടത്തിൽനോക്കിയാലും 550-നോടടുത്ത കാലത്തിലാണു ലീലാതിലകനിർമ്മിതി എന്നുള്ള നിശ്ചയത്തിൽ അയുക്തരുത്തേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇതിലെ സൂത്രകാരനും വൃത്തികാരനും ഭിന്നന്മാരായിരിക്കാമെന്നു ഏ. ആർ. തമ്പുരാനും, ആ മതത്തെ പിന്താങ്ങിക്കൊണ്ടു ആറ്റൂരുമഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതിനു കാരണമായി അവർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന യുക്തി—"അഥ പാട്ടപി ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗോ ഭവതീത്യാശങ്കായാം സൂത്രം." എന്ന അവതാരികാഭാഗം—അവരുടെ അഭ്യൂഹത്തിനു വേണ്ട ബലം നൽകുന്നില്ലെന്നു വിനയപൂർവം പറഞ്ഞു കൊള്ളട്ടെ. ഇതുപോലുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ പലതും ദൃഷ്ടാന്തത്തിൽ തന്നെ കാണാവുന്നതാണു്.

ഇതിന്റെ കർത്താവു പണ്ഡിതോത്തംസവും ഫലിതരസികനുമായ ഒരു നമ്പൂതിരിയായിരിക്കണമെന്നു മുൻപെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ? അദ്ദേഹം മലയാളകേരളത്തിലെങ്ങാനും വസിച്ചിരുന്ന ആളായിരിക്കാനാണു കൂടുതൽ സാംഗത്യമുള്ളതു്. അദ്ദേഹത്തിനു അജ്ഞാതമായ യാതൊരു വിഷയവും—ദേശപരമായാലും, ഭാഷാപരമായാലും,—ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണു്.

ഉണ്ണിനീലി സന്ദേശകർത്താവും ലീലാതിലകകാരനും ഒരാളായിരിക്കാമെന്നു നിഗമനവും യുക്തമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. തിലകകാരന്റെ പാണ്ഡിത്യപ്രകർഷത്തിനു മുൻപിൽ അജ്ഞലിബദ്ധനായ് മാത്രം നിൽക്കാനുള്ള സന്ദേശകാരനിൽ തിലകകർത്തൃതാരോപണ മനുപപന്നമാണെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു.

ഭാഷാവിഷയകമായ അഗാധപരിശ്രമം കൊണ്ടും ഗവേഷണചാതുര്യംകൊണ്ടും പ്രശസ്തന്മാരായ അനേകം പണ്ഡിതന്മാർ ബഹുധാവിചിന്തനം ചെയ്തു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ഓരോസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ആദരപൂർവം സ്വാഗതം ചെയ്തുകൊണ്ടുതന്നെ അല്പബുദ്ധിയിലങ്കുരിച്ച ചില ചിന്തകളെ ഇവിടെപ്രസ്താവിച്ചു എന്നേയുള്ളൂ. മലയാളഭാഷയുടെ അഭിമാനസമ്പത്തും, ചിന്തോദ്ദീപകവുമായ ലീലാതിലകത്തിലവഗാഹം ചെയ്യുന്നതിനു ഈ ലേഖനം ഭാഷാപ്രണയികൾക്കു പ്രേരണാനിമിത്തമെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടുള്ള ചാരിതാർത്ഥ്യം അതത്രെ വേണ്ടുള്ളൂ.

"പ്രശ്നാനുഷ്ഠാന പദ്ധതി"

(ഒരു വിശിഷ്ട ഫലിത ജ്യോതിഷ ഗ്രന്ഥം)

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽവച്ചു് പ്രാചീനവും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അവശ്യം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതും ഗ്രന്ഥങ്ങളായ പല തത്വങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതും പ്രശ്നമാർഗ്ഗം മുതലായ ഇതര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇല്ലാത്തതുമായ മുഷ്ടിപ്രശ്നം, സാദ്ധ്യപ്രശ്നം മുതലായ പല രഹസ്യ വിഷയങ്ങളടങ്ങിയിട്ടുള്ളതും ജ്യോതിഷവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ജ്യോത്സ്യന്മാർക്കും ഏറ്റം മാത്രമല്ലാ, എഴുത്തറിയാവുന്ന ഏവർക്കും പരസഹായംകൂടാതെതന്നെ ഇതിലെ തത്വങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു്, **'ഗണിത വിദ്വന്മണി'** പുലിയൂർ ബ്രഹ്മശ്രീ പുരുഷോത്തമൻ നമ്പൂതിരി അവർകളുടെ "ദൈവജ്ഞതോഷിണി" എന്ന ലളിതമായ ഭാഷാവ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയതുമായ ഈ പുസ്തകത്തിനു വില **3** ക. മാത്രം.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

അന്തികവിത

മൂടുകളം ശ്രീധർ.

ആടിപ്പാടിക്കൊഴിഞ്ഞ ദിനങ്ങളും തന്നാലിന്റെ കഥകളനവധി
താരകപ്പൊൻ മഷിയാലെഴുതിയ
നീല വിണ്ണിന്റെ മാസികത്താളുകളും
നോക്കിയായിച്ചു ഞാൻ;—വികാരങ്ങളാൽ
ധീക്ഷമന്തിതന്നാദ്യകവിതകളും!
ചിന്ത ചിന്തും 'സ്ഫുടന'ങ്ങളും തോറുമായ്
നൊന്തൊരെന്നന്തരംഗം വിവശമായ്.
ആ വികാര വിസ്മൃതി ലഹരിയിൽ
തായിയെന്തോ വിഷാദസം വിപ്ലവം!
ആ നിരീക്ഷാനിപുണതയ്ക്കായ് മമ
മാനസംപോലുമപ്പിച്ചു നിന്ന ഞാൻ!
അക്കലാലോല വൈഭവത്തിങ്കലെ-
ന്നക്ഷിപോലുമമരത്വമാർന്നുപോയ്.

പട്ടിണിയാൽ പരവശമാം പകൽ
ചത്തുപോയോരിതിവൃത്തമാണ്തിൽ
കഷ്ടതകൾ കൊട്ടമ്പിരിക്കൊണ്ടിടും
മട്ടുകളൊക്കെ വണ്ണിച്ചൊരന്തിക്കായ്
പ്രാചി.യാവ്ലാദ ചിഹ്നമായ് നൽകിയ
പാരിതോഷിക പാർവ്വണചന്ദ്രനാൽ,
ധൈൺപുകംപ്പൂനിലാവിൽ കുളിച്ചിള,
ചമ്പകമേനിയായി നിന്നീടവേ,
കണ്ടുഞാനാ മഹിതാക്ഷരങ്ങളും-
ക്കൊണ്ടു തള്ളുന്നൊരാശയമീവിധം:—
"എത്രനാളായെരിവെയിൽകൊണ്ടു സം-
തപ്തഭാഗം പൊരുകിക്കഴിവു നാം!
ദുഃസ്ഥിതിയാൽ പൊരിഞ്ഞിടും നമ്മളു-
ള്ളുപ്പുമാം സമാധാനം തകർക്കണം.
യീഞ്ഞുമോന്തും സമുദായനീതിയെ-
ച്ചീഞ്ഞുനാറുന്നതിൻ മുമ്പു മൂടണം!
വിത്തവദ്ദുഷ്പ്രഭുതാ സൌധത്തിനു-
മുള്ളസ്ഥിവാരമിളക്കിമറിക്കണം!
കൃത്രചാട്ടം സമുദായക്കാളയെ-
ച്ചെത്തുകെട്ടി നൽ ചാട്ടയാൽ തല്ലണം!
കഷ്ടത തൻ കഴമ്പറിയാത്തൊരീ-
ദ്ദുഷ്ടരേ ചില്ലുമടകൾതോറുമേ,
പട്ടിണിക്കാരടിച്ചു യുരത്തണം
വിപ്ലവമൊന്നു വേറേ പടുക്കണം!
ദ്യോവിലേറട്ടെ കോളിളക്കങ്ങളി-
ബ്ഭൂവു ധന്യമെയ്തെ തണുത്തിടട്ടെ!
പാരം ക്ലേശപ്രയാണങ്ങളാൽ
വാരിരാശി മറന്നിരുന്നിടുന്നിനി!!

ഏറ്റവും പുതിയ പ്രസിദ്ധീകരണം

കൈനോട്ടം

ചിത്രങ്ങളോടുകൂടിയതു്.

ഗ്രന്ഥകർത്താ,

പഴകുളം നാണുക്കുറുപ്പ്.

മലയാളത്തിൽ ഇന്നേവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള കൈരേഖാശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽവച്ചു് ഏതു തരത്തിലും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് വില 1 ക. മാത്രം.

റെഫ്യൂർപ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

നാഡിവ്യൂഹം

പി. രാമോദരൻപിള്ള ബി. എ.

ഇതുവരെ പ്രപഞ്ചത്തേയും, ആകാശത്തിലെ ഗോളങ്ങളേയും പറ്റിയാണ് ഈ പംക്തികളിൽ പ്രസ്താവിച്ചതു്. ഈ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ അണുക്കളാൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും, അണുക്കളെ അന്വേഷിച്ചുചെന്നപ്പോൾ അവയുടെ സ്ഥാനത്തു് ചില ഓളങ്ങൾ മാത്രമാണു് കണ്ടെത്തിയതെന്നും നമുക്കു് മനസ്സിലായി. ഈ ഓളങ്ങൾ ഒരു വസ്തുവിന്റേയും ഓളങ്ങളല്ല, വെറും ഓളങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നും കണ്ടു. ഓളങ്ങൾ വസ്തുവിന്റേതല്ലെങ്കിൽ, പിന്നെന്തിന്റേതാണെന്നുള്ള സംശയത്തിനു്, ആകാശംതന്നെ അവിടവിടെ സ്തൂരിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നും, ഈ സ്തൂരണങ്ങളെയാണു് അണുകങ്ങൾ മുതൽ നക്ഷത്രാദികൾ വരെയുള്ള ഗോളങ്ങളായി നാം കാണുന്നതെന്നും സമാധാനം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിൽ കൂടുതലൊന്നും പണ്ടുള്ള വരും സൃഷ്ടിയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നാണു തോന്നുന്നതു്.

ഇനി നമുക്കു് നമ്മുടെതന്നെ ശരീരത്തിലെ അണുക്കളെപ്പറ്റിയാണു് അറിയേണ്ടതു്. ശരീരംതന്നെ ഒരു പ്രപഞ്ചമാണെന്നു് പലരും പറയാറുണ്ടല്ലോ. "സൊല്ലകം" എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ശരീരാണുക്കളെ അണുപുടങ്ങൾ എന്നു നാമകരണം ചെയ്യാം. ഏകദേശം 5000 കോടി അണുപുടങ്ങൾകൊണ്ടാണു് ഒരു മനുഷ്യശരീരം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. രക്താസ്ഥിമജ്ജാദികളെല്ലാം, അണുപുടങ്ങളുടെ സംഘാതഭേദങ്ങളാണു്. ചിലതു ചലിക്കുന്നു, ചിലതു് ചലിക്കുന്നില്ല; എന്നൊരു വ്യത്യാസമേയുള്ളൂ. ഇതുവരെ അണുക്കൾ ഉണ്ടായിട്ടും അവയെല്ലാം ഏകയോഗക്ഷേമമായിട്ടാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. മാംസപേശികൾ ചില ചരടുകൾ ഒന്നിച്ചുചേർന്പ്രവർത്തിക്കുന്നതുപോലെ കാണപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. നേരെ നിവർന്നുനില്ക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ പെട്ടെന്നു കൈയുയർത്തുമ്പോൾ അയാളുടെ ആയുശ്ശരീരം ചരിച്ചു് ശരീരാണുപുടങ്ങൾ ഓരോന്നിന്റേയും വലിവു് വ്യത്യാസപ്പെടുന്നുണ്ടതേ.

അയാൾ വിലങ്ങനെ കൈനീട്ടുമ്പോൾ കൈയിലെ അണുപുടങ്ങൾ ഒരു വഴിക്കു് വലിയുന്നുണ്ടു്. അതേസമയം അയാളുടെ ശരീരത്തിന്റെ ഗരിമകേന്ദ്രം (Centre of gravity) കൂടി വ്യത്യാസപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു കാലിന്റെ തള്ളലിനു് മറ്റേ കാലിന്റെ തള്ളലിനേക്കാൾ ശക്തി കൂടുന്നതുമുണ്ടു്. അതിനാൽ കാലിലെ മാംസപേശികളുടെയെല്ലാം വലിവിനു വ്യത്യാസം നേരിടുന്നു. ഉടൽ, കഴുത്തു് എന്നിവയുടെ കാര്യത്തിലും ഇതെല്ലാം ശരിയാണു്. ഒരു പക്ഷെ ഉയരുത്ത കൈയിലേയോ, നാക്കു്, മൂക്കു് മുതലായവയിലെയോ മാംസപേശികളുടെ വലിവിനു മാറ്റമൊന്നുമുണ്ടാകുന്നില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷെ അവ ആകെ ശരീരത്തിന്റെ ചെറിയ ഒരംശം മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ. പക്ഷെ ഈ വലിവുകളെല്ലാം ഏകലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു് നയിക്കത്തക്കവിധം എങ്ങനെയാണു് സംഘടിപ്പിക്കുന്നതു്?

പല പല അംശങ്ങൾ ഒന്നായിച്ചേർത്തു് ഒരു ലക്ഷ്യത്തെ ലാക്കാക്കി പ്രയോഗിക്കുന്നതിനാണു് സംഘടനയെന്നു പറയുന്നതു്. ശരീരത്തിലെ നാഡിപടലങ്ങളുടെ ജോലിയും ഈ സംഘടന തന്നെയാണു്, ഓരോ അണുപുടത്തിനും തനിത്തനിയായി നിന്നു പ്രവർത്തിക്കാൻ ധാരാളം കഴിയും. മുപ്പതിൽപരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുൻപു അലക്സിസ് ക്യാരൻ ഒരു കോഴിക്കുഞ്ഞിൽനിന്നു പേർപെടുത്തിയ ഹൃദയം ഇന്നും ജീവനോടെയിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിലെ അണുപുടങ്ങ

ളൊന്നും മൃതമായിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഒരു അണുപുടം ശരീരത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ പ്രവർത്തനം ശരീരത്തിന്റെ ആവശ്യമനുസരിച്ച് ഏകാഗ്രമാക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. അർബുദമെന്നരോഗം ശരീരാണുപുടങ്ങളുടെ ഏകയോഗക്ഷേമത്തിൽ ഉൾപ്പെടാതെ കണ്ടമാനം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ചില അണുപുടങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെയാണ് വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്.

ശരീരത്തിലെ അണുപുടങ്ങൾ പല വിധത്തിലാണ് സംഘടിതപ്രവർത്തനം നടത്തുന്നത്. ത്വക്ക്, കങ്കാളം മുതലായവ അവയെ ഒരു "പാഴ്സൽ" പോലെ ഒന്നാക്കിത്തീർക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ പാഴ്സൽ അഴിക്കുമ്പോൾ അതിനകത്തെ സാധനങ്ങൾ വേറെ വേറെയാകുമല്ലോ. രക്തപരിവാഹത്താലും അണുപുടങ്ങൾ പരസ്പരം ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ അതു്, അഞ്ചലേപ്പാട്ടമൂലം നികുതിദായകനും, ട്രഷറിയുംതമ്മിലുള്ള ബന്ധം പോലെയാണ്. ഏറ്റവും ദൃതമായ ബന്ധം സിരാപടലം മൂലമുണ്ടാകുന്നതാണ്.

ജീവിതമത്സരത്തിൽ വിജയം കൂടുതൽവേഗത്തിൽ കൂടുതൽ അവയവസ്വാധീനതയോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ജീവികൾക്കാണുണ്ടാകുന്നത്. അതിനാൽ സിരാപടലം എത്രത്തോളം നന്നായിരിക്കുന്നോ അത്രത്തോളം വിജയസൌകര്യവും വർദ്ധിക്കുന്നു. മൃഗക്കിപ്പുറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യൻ മറ്റു ജീവികളെ അടക്കിവാഴാൻ കാരണം അവന്റെ സിരാപടലം കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമാണെന്നുള്ളതാണ്. ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. റെയിൽവേകളും, ആവിക്കപ്പലുകളും ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുൻപ് ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഏതാണ്ട് ശിഥിലമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടെന്തുപറ്റി? അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളും, ബ്രിട്ടനും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധം ഒരു സന്ധിമൂലം അവസാനിച്ചതിനുശേഷവും ന്യൂ ഓർലിയൻസ് നഗരത്തിനു സമീപമുള്ള ഫോർട്ട് ജാക്സ്സണിൽ അമേരിക്കൻ പടയും, ബ്രിട്ടീഷ് പടയും തമ്മിൽ പൊരുതിക്കൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു. ഇന്നു് അങ്ങനെയല്ല, സാമ്രാജ്യഘടകങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം യാത്രാമാർഗ്ഗം കാര്യക്ഷമമാകയാൽ, മരണശയ്യയിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അടുക്കൽ എല്ലാ ഘടകങ്ങൾക്കും ഒന്നിച്ചുചേരാൻ കഴിയും.

സിരാപടലത്തിന്റെ കേന്ദ്രം തലയോട്ടി, കശേരുകാണ്ഡം എന്നിവയുള്ളിൽ യഥാക്രമം തലച്ചോറിലും, കശേരുതന്തുവിലുമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഇതിൽ 200 കോടിയോളം അണുപുടങ്ങൾ, അവയെ ശരീരത്തിലെ മറ്റു് അണുപുടങ്ങളുമായി ബന്ധിക്കുന്ന നാരുകൾ, അണുപുടങ്ങളെയും, നാരുകളെയും നിലയ്ക്കു നിർത്തുന്ന ഇന്ദ്രിയമൂലപദാർത്ഥം എന്നിവ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞ നാരുകൾ അധികമുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾ വെളുത്തും, അണുപുടങ്ങൾ അധികമുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾ ചാരനിറത്തിലും കാണപ്പെടുന്നു.

നട്ടെല്ലിലെ കശേരുതന്തുവിൽ വെളുത്തഭാഗം വെളിയിലും ചാരനിറത്തിലുള്ളഭാഗം അതിനുള്ളിലുമാണിരിക്കുന്നത്. തലച്ചോറിൽ അവ പരസ്പരം സ്ഥാനം മാറി കാണപ്പെടുന്നു. ഇതൊരു വലിയ സഹായമാണ്. എന്തെന്നാൽ വെളുത്ത വസ്തുവിന്റെ തടസ്സമൊന്നുംകൂടാതെ ചാരനിറത്തിലുള്ള വസ്തുവിനു് വളരാനും, വികസിക്കാനും, പല തരത്തിൽ പല ഭാഗങ്ങളായി തിരിയാനും കഴിയുന്നു. മനുഷ്യന്റെ തലച്ചോറു് വളർന്നിരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്.

ജീവികൾ പരിണാമം പ്രാപിച്ചു കൂടുതൽകൂടുതൽ ഉയർന്ന ജീവികളായിത്തീരുന്നു എന്നാണല്ലോ സാധാരണ പറയപ്പെടുന്നത്. ഇങ്ങനെ ഏറ്റവും ഉയർന്നിട്ടുള്ള ജീവി മനുഷ്യനാണെന്നുള്ളതിൽ തർക്കവുമില്ല. അവന്റെ സിരാകേന്ദ്രമായ തലച്ചോറു് മറ്റു ജീവികളുടെയെല്ലാം തലച്ചോറിനേക്കാൾ, അനുപാതികമായി നോക്കുമ്പോൾ വളരെ വലിപ്പമേറിയതാണ്. എന്നാൽ കശേരുതന്തുവിനെ സംബന്ധിച്ചു മനുഷ്യനും, അവന്റെ താഴ്ന്ന സഹോദരങ്ങളും തമ്മിൽ പറയ

അക്ക വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലതാനും. അയൽറ കശേരുതന്തുവിന്റെ വിജനങ്ങൾ തലച്ചോറിനു സമീപം കൂടുതൽ വ്യക്തമാണെന്നേയുള്ളൂ.

സിരാപടലത്തിന്റെ ആരംഭം കശേരുതന്തുവിലാണെന്നും, തലച്ചോറു് അതിന്റെ അവസാനഭാഗമാണെന്നും തോന്നിയേക്കാം. പക്ഷെ കാര്യം നേരെമറിച്ചാണു്. തലച്ചോറാണു് കീഴ്ങ്ങു്. അതിൽനിന്നു് തായ്ത്തടിയെന്നപോലെ കശേരുതന്തു കീഴോട്ടു വളരുന്നു. ഈ തായ്ത്തടിയിൽനിന്നു് അനേകം സിരകൾ പുറപ്പെട്ടു ശരീരത്തിന്റെ എല്ലാഭാഗത്തേക്കും പോകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കണം, "ഊർദ്ധ്വമൂലമധഃശാഖം" എന്നു ഗീതയിൽ പറഞ്ഞതു്.

ഉടൽ, കൈകാലുകൾ എന്നിവയുടെ ചലനങ്ങൾക്കു് ഉത്തരവാദി കശേരുതന്തുവാണു്. ഉമിനീരു്, ആമാശയദ്രവങ്ങൾ, അവയുടെ ചലനങ്ങൾ, ഹൃദയസ്പന്ദനം, എന്നിവയെല്ലാം നിയന്ത്രിക്കുന്നതു് കശേരുതന്തു തലച്ചോറുമായി യോജിക്കുന്നതിനു പറയുള്ള അധോമസ്തിഷ്കമാണു്. കണ്ണിന്റെ കാഴ്ച മദ്ധ്യമസ്തിഷ്കത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. നെറ്റിയുടെ പിൻഭാഗത്തുള്ള വിശാലമായ മസ്തിഷ്കത്തിൽ ചിന്ത മുതലായവ നടക്കുന്നു. ഈ ഭാഗങ്ങൾക്കു എന്തെങ്കിലും തകരാറു സംഭവിച്ചാൽ, അവയെ സംബന്ധിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങൾക്കു് മനുഷ്യൻ അശക്തനായിത്തീരുന്നു. കാഴ്ചയെ സംബന്ധിക്കുന്ന നാഡികൾക്കു് കോട്ടം തട്ടിയാൽ കാഴ്ചയ്ക്കും കോട്ടം തട്ടും. ആ മസ്തിഷ്കഭാഗത്തിനു സമീപം കേടുതട്ടിയാൽ വസ്തുക്കൾ കാണാൻ സാധിച്ചേക്കും. പക്ഷെ അവയെ വിവേചിച്ചുപറയാൻ സാധിക്കയില്ല. ശരീരത്തിനുള്ളിലെ വിവിധകർമ്മങ്ങൾക്കും, കഴിവുകൾക്കും, ഇങ്ങനെ മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ ഓരോഭാഗം ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുന്നുണ്ടു്.

മനുഷ്യന്റെകാര്യത്തിൽ, ശക്തിയോ, അധികാരമോ ഏതെങ്കിലും ഒരാളിലോ, ഒരു സ്ഥാനത്തോ കേന്ദ്രീഭവിക്കുന്നതായിട്ടാണു് കാണുന്നതു്. പ്രധാനമന്ത്രി, പ്രസിഡന്റു്, രാജാവു് മുതലായവർ എല്ലാ അധികാരവും പ്രയോഗിക്കാൻ അർഹരാണു്. എന്നാൽ സിരാപടലത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊന്നില്ലതന്നെ. ഏതെങ്കിലും ഒരു മസ്തിഷ്കഭാഗം ഇന്ദ്രിയനിവേദനങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു് ഉത്തരവുകൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അതിലില്ല. ബഹുലക്ഷം അണുപുടങ്ങൾ ഒരു ലക്ഷ്യത്തെ ലാക്കാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നുമാത്രം. മസ്തിഷ്കത്തിലെ അണുപുടങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന സൂക്ഷ്മമായ വൈദ്യുതശക്തിയെപ്പറ്റി ചില ഗവേഷണങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ടു്. അണുപുടങ്ങൾ സംഘടനാബുദ്ധിയോടെ ഏകാഗ്രമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു എന്തുകൊണ്ടെന്നറിയാനുള്ള ശ്രമവും നടക്കുന്നുണ്ടു്. അതിലേറെയൊന്നും അതിനെപ്പറ്റി പറയാനില്ല.

സിരാപടലത്തിന്റെ മൂലഘടകം (Unit) ഒരു അണുപുടവും, അതിന്റെ ശാഖകളും അടങ്ങിയ ഒരു ന്യൂറോൺ ആണു്. എന്തിനാണു് അണുപുടത്തിനു ശാഖകൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്? തല തറയിൽനിന്നു് 18 അടിപൊക്കത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ജിറാഫ് എന്ന മൃഗത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുക. അതിന്റെ തലച്ചോറിലെ അണുപുടങ്ങൾ ശത്രുവിനെ കാണണമെങ്കിൽ, കാഴ്ചയുള്ള സിരയുടെ അണുപുടങ്ങൾ തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ടായിരിക്കണം. അതിനാൽ ഒരു അണുപുടത്തെ മറ്റുള്ളവയുമായി ഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു് ചില ശാഖകൾ കൂടാതെ കഴികയില്ല. ശാഖകൾകൂടാതെ, കൈകാലുകളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന കശേരുതന്തുവിൽ തലച്ചോറിൽനിന്നുള്ള കല്പനകൾ എത്തിക്കണമെങ്കിൽ ഒരു നീണ്ട ശാഖ തലച്ചോറിലെ അണുപുടത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു കശേരുതന്തുവിൽ കൈകാലുകളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന സ്ഥാനംവരെ ചെല്ലണം. ഓടാനുള്ള കൈകാലുകൾക്കു് അതിനുവേണ്ട ആജ്ഞകിട്ടുന്നതു് കശേരുതന്തുവിലെ അണുപുടത്തിൽനിന്നാണു്. തലച്ചോറിലെ അണുപുടത്തിൽനിന്നു് കശേരുതന്തുവിലെ അണുപുടംവരെ നീളുന്ന ശാഖയ്ക്കു

ആക്സൺ (axon) എന്നു പറയുന്നു. കാലുകളിലേക്കു പോകുന്ന അണുപുടത്തിനും ഇങ്ങനെ രണ്ടു ശാഖകളും, നീണ്ട ഒരു ശാഖയും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇവയുടെയെല്ലാം ഏകോപിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനം മൂലമാണു് പുള്ളിക്കുതിര സിംഹത്തെ കാണുകയും, ഓടി രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതു്.

മേൽപ്പറഞ്ഞതിൽനിന്നു് ഒരു കാര്യം വിശേഷിച്ചു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. നമ്മുടെ തലച്ചോറിലെ അണുക്കൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതനുസരിച്ചാണു് നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾ നടക്കുന്നതു്. ആ അണുക്കളെ നിയന്ത്രിക്കാൻ നമുക്കു് എത്രത്തോളം ശക്തിയുണ്ടു്? അവയിൽ ചിലതിനെ കേട്ടുപറഞ്ഞിയാൽ പിന്നെ പലതുംനടക്കുകയില്ല. കണ്ണിന്റെ അണുപുടങ്ങൾ തകർന്നാൽ കാഴ്ചയില്ലാതാകുമെന്നു കണ്ടു. ചെവിയുടേതാണെങ്കിൽ പിന്നെ കേൾവിയുമില്ല. അണുപുടങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നു നമുക്കറിവില്ല. റിസ്‌ലി എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറയുന്നു, ഒരു പൂച്ച എലിയെ പിടിക്കുന്നതു് സബോധമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നു് നമുക്കു തോന്നിയാലും വാസ്തവം അങ്ങനെയല്ലെന്നു്. ആ പ്രവൃത്തിപോലും അബോധമാണെന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. പൂച്ചയ്ക്കു് എലിയെകാണുമ്പോൾ മറ്റൊരുതരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലത്രേ. അതിനാൽ ആ പ്രവൃത്തിയിൽ സാക്ഷാൽ സബോധത്വമൊന്നും അടങ്ങിയിട്ടില്ല. അതു് അതിന്റെ പ്രകൃതിയാണു് അതനുസരിച്ചു് പൂച്ച പെരുമാറുന്നു എന്നേയുള്ളൂ. തന്നിമിത്തം താനല്ല പ്രകൃതിയാണു് കർമ്മത്തിനെല്ലാം ഉത്തരവാദിയെന്നു വരുന്നു. ഇതിനെത്തന്നെയാണു്

"അഹങ്കാരവിമൂഢാത്മാ
കർത്താഹമിതിമന്യതേ"

എന്ന ശ്ലോകംകൊണ്ടു് ഗീതയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു്. കർമ്മങ്ങളെല്ലാം പ്രകൃതിയുടേതാണു്. അഹംഭാവംകൊണ്ടു മൂഢാത്മാവായിത്തീർന്നവൻ വിചാരിക്കുന്നു, താനാണു് എല്ലാം സാധിക്കുന്നതെന്നു്. തന്റെ ഇച്ഛയനുസരിച്ചു് പ്രവർത്തിക്കാമെന്നിരുന്നാൽത്തന്നെയും, ഇച്ഛിക്കുന്നതനുസരിച്ചു ഇച്ഛിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു് ഷോപ്പൻഹാർ പറഞ്ഞതിനും അർത്ഥം ഇതുതന്നെയാണു്—നമ്മുടെ ഇച്ഛകൾ പ്രകൃതിക്കുമാത്രം അധീനമാണു്, നമ്മുടെ ഇച്ഛയ്ക്കധീനമല്ലെന്നു്.

അബോധമായും, കേവലം പ്രകൃത്യധീനമായും നിരണുപുടങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ അതിനെ Reflex എന്നു പറയുന്നു. എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും മേൽപ്പറഞ്ഞ ന്യായമനുസരിച്ചു് കേവലം പ്രകൃത്യധീനമാണെന്നും, ചെറും reflex ആണെന്നും പറയാം. പക്ഷെ, പല പ്രവൃത്തികളും സബോധമാണെന്നാണുതോന്നുക. അവയ്ക്കു പുറമേ മറ്റനേകം പ്രവൃത്തികൾ അബോധംതന്നെയെന്നതോന്നൽ ജനിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇമവെട്ടൽ ഒരു ഉദാഹരണമാണു്. ഒരു മുള്ളു കാലിൽ തറയ്ക്കുമ്പോൾ സകല അവയവങ്ങളും സന്ധുക്കൾതോറും മടങ്ങുന്നതു് മറ്റൊരു ഉദാഹരണവും.

സിരാപടലത്തിന്റെ ഈമാതിരി സച്ഛന്ദവൃത്തി രണ്ടുപ്രകാരത്തിലുണ്ടു്, ഒന്നു് ജന്മസിദ്ധവും, രണ്ടാമത്തേതു് സോപാധികവും, പരിചയസിദ്ധവും, വ്യക്തിഗതവുമാകുന്നു. കരയുക, മുലകുടിക്കുക അഥവാ ചൂഷണംചെയ്ക, എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു പ്രത്യേക സച്ഛന്ദവൃത്തികളോടെയാണു് മനുഷ്യൻ ജനിക്കുന്നതെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. പക്ഷെ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം, ദഹനം, ഇമവെട്ടൽ, മലമൂത്രവിസർജ്ജനങ്ങൾ, ഹൃദയസ്പന്ദനം എന്നിവയെല്ലാം സിരകളുടെ സച്ഛന്ദവൃത്തികൾതന്നെയാണു്. ഈ സച്ഛന്ദവൃത്തികളെ ആസ്പദമാക്കി മനുഷ്യൻ മറ്റു ചില സോപാധിക സച്ഛന്ദവൃത്തികളും പരിചയിക്കുന്നുണ്ടു്. പൂളികണ്ടാൽ നാക്കിൽ വെള്ളം ഊറും. സമയം അറിയുമ്പോൾ വിശക്കുക; ചില പ്രത്യേക സമയങ്ങളിൽമാത്രം മലവിസർജ്ജനം ചെയ്ക; കൈപിടിക്കാതെ സൈക്കിൾ ഓടിക്കുക; എന്നിവ അഭ്യസ്തത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. അഭ്യസിച്ചു പറഞ്ഞ നിരുപാധികമായ സച്ഛന്ദവൃത്തികൾക്കു് സിരകൾക്കു്

തകരാറു പാടില്ലെന്നേയുള്ളൂ. സോപാധികങ്ങൾക്കാകട്ടെ, സിരകൾക്കു് ദോഷം പാടില്ലെന്നുള്ളതുകൂടാതെ, മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ വിചാരകേന്ദ്രങ്ങളും കർമ്മക്ഷമങ്ങളായിരിക്കയും കൂടിവേണം.

ഒരു സച്ഛന്ദവൃത്തി എങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്നു എന്നു് അറിയുന്നതു് രസാവഹമാണു്. ഇതിനു് ത്വക്കിൽ വേദനയോ, സ്പർശമോ ആദ്യം സംഭവിക്കണം. അതിൽനിന്നു് ഒരു നാഡി സിരാപഥത്തിലേയ്ക്കു് അതു സംബന്ധിച്ച ഒരു ചേഷ്ടാതരംഗത്തെയുംകൊണ്ടു പോകുന്നു. ഒരു നിമിഷത്തിൽ 100 വാര വേഗമാണു് ഈ തരംഗത്തിനുള്ളതു്. ഇതു ചില പട്ടങ്ങളും കടന്നു് മാംസപേശിയിലെത്തുമ്പോൾ അവിടം ഒന്നു സങ്കോചിക്കുന്നു. അതോടെ ഒരു സച്ഛന്ദവൃത്തി പൂർത്തിയാകുന്നു എന്നു പറയാം. ഏറ്റവും ലഘുവായ ഒരു വൃത്തിയുടെതന്നെ ചുരുങ്ങിയ വിവരണമാണിതു്. ജീവിതത്തിൽ ഇതു് ഇത്ര ലഘുവായിട്ടില്ല സംഭവിക്കാറുള്ളതെന്നു തന്നെയല്ലും, ചില ഉപകരണങ്ങളുടെ സഹായംകൂടാതെ അതു് വിഘടിക്കാൻ എളുപ്പവുമില്ല. ഒരു ചേഷ്ടാതരംഗത്തെയുംകൊണ്ടു പോകുന്നതു് ഒരൊറ്റ സിരയല്ല. പല സിരകളും ഒന്നിച്ചു അതേകൃത്യം ചെയ്യുന്നു. അവയെല്ലാം ഒരിടത്തേയ്ക്കല്ല, പല സ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്കാണു് പോകുന്നതും. ചിലതു് കണ്ണിലേയ്ക്കും മറ്റു ചിലതു് മൂക്കിലേയ്ക്കും പോകുന്നു. എന്നുവച്ചാൽ ഈ അവയവങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന മസ്തിഷ്കകേന്ദ്രങ്ങളിലേക്കു പോകുന്നു എന്നർത്ഥം. അങ്ങനെവരുമ്പോൾ കണ്ണിൽനിന്നു് വെള്ളംവരികയോ, തുമ്മലുണ്ടാകയോ ചെയ്തെന്നുവരാം. ചിലതു് ഹൃദയനാഡികളെയാണു് ബാധിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഹൃദയസ്പന്ദനം വർദ്ധിക്കയോ, തടയപ്പെടുകയോ ചെയ്തെന്നും വരാം. ഓരോ സ്ഥാനത്തും അതു് നേരെചെന്നെത്തുന്നതിനുപകരം ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കുള്ള ഓരോ സ്ഥാനത്തും നില്ക്കുകയും, അവിടെനിന്നും പുതിയ തരംഗം പുറപ്പെട്ടു് അടുത്തസ്ഥാനത്തേക്കു പോകയുമാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഇങ്ങനെ തലച്ചോറിലെ ബുദ്ധികേന്ദ്രത്തിലെത്തുമ്പോൾ അവിടെ അതു് വസ്തുതയെ നിരീക്ഷണം ചെയ്കയും, അനന്തരം അതിനു പ്രതിവിധിയായി എന്തു ചെയ്യണമെന്നു് ബുദ്ധിയിൽ ഒരു തീരുമാനമുണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ തീരുമാനപ്രകാരം അവിടെനിന്നു് ഒരു ആജ്ഞ പുറപ്പെട്ടുകയും, അതിനെ അവയവങ്ങളും ഇന്ദ്രിയങ്ങളും അനുസരിക്കയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ, അതോടെ സച്ഛന്ദവൃത്തി മറ്റൊന്നായിത്തീരുകയാണുചെയ്യുന്നതു്. അഥവാ സച്ഛന്ദവൃത്തിയിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ തരംഗത്തിന്റെ ഗതിയിൽ അതു് ഓരോ സ്ഥാനത്തെ സിരകളെ തട്ടിയുണർത്തുകയും അവിടെനിന്നു വീണ്ടും അടുത്തഘട്ടത്തിലേക്കു് പുതിയ ഒരു തരംഗം പുറപ്പെട്ടുകയാണു് ചെയ്യുന്നതെന്നു കണ്ടല്ലോ. ഈ ഓരോ സ്ഥാനത്തും സച്ഛന്ദവൃത്തി ഉത്പാദിക്കുന്നുണ്ടത്രേ. ഇങ്ങനെ അതു് ചിന്താകേന്ദ്രത്തിലെത്തുമ്പോൾ അവിടെയും ചില പുതിയ പ്രതിചേഷ്ടകൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ഇവയെയാണു് സോപാധികമായ സച്ഛന്ദവൃത്തിയെന്നു് മുകളിൽ പറഞ്ഞതു്.

ഒരു പട്ടി ആഹാരംകണ്ടാലുടൻ അതിന്റെ വായിൽ വെള്ളം ഊറും. ഇതു് നിരുപാധികമായസാമാന്യസച്ഛന്ദവൃത്തിയാണു്. എന്നാൽ ആഹാരത്തിനു പത്തുമിനിട്ടുമുൻപു മണിയടിക്കുക. പിറേറന്നും അതിന്റെ പിറേറന്നും ഇങ്ങനെ മണിയടിച്ചു പത്തുമിനിട്ടുകഴിഞ്ഞു ആഹാരം കൊടുക്കുന്നെങ്കിൽ, മണിയടി കേൾക്കുമ്പോൾതന്നെ പട്ടിയുടെ നാവിൽ വെള്ളം ഊറിത്തുടങ്ങും. ഇതിനെയാണു് സോപാധികവും, വൈയക്തികവും മറ്റുമായ സച്ഛന്ദവൃത്തിയെന്നു് നേരത്തെ പറഞ്ഞതു്. ഒരു പട്ടിയ്ക്കു് മണിയടികേട്ടാൽ കൊതിവരുമെന്നുവച്ചു മറ്റുപട്ടികൾക്കു് അങ്ങനെ വേണമെന്നില്ല. അതിനാൽ അതു് വൈയക്തികവും, മണിയടിക്കുമ്പോഴാണു് ആഹാരത്തെപ്പറ്റി ആഹ്ലാദമുണ്ടായികൊതിയൂറുന്നതെന്നുള്ളതിനാൽ അതു് സോപാധികവുമായെന്നു സാരം. മണിയടിയും, ആഹാരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം മനസ്സിലാക്കാൻ മസ്തി

ക്കുത്തിലെ ചിന്താകേന്ദ്രത്തിന്റെ സങ്കോചം ആയിരിക്കുമല്ലോ.

മനുഷ്യന്റെ മസ്തിഷ്കം പൊതുവേയും, ചിന്താകേന്ദ്രം വിശേഷിച്ചും, അന്യജീവികളുടേതിനെ അപേക്ഷിച്ചു് അത്യന്തം വിപുലവും, സമർത്ഥവുമാണു്. ഒരു സ്വച്ഛന്ദവൃത്തിയിൽ, സോപാധികമായ നിരവധി സ്വച്ഛന്ദവൃത്തികൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ മനുഷ്യനുള്ള കഴിവു് നിസ്സീമമാണു് ചേഷ്ടാസിദ്ധാന്തികളുടെ (behaviourists) അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു ഗാനരചനയും, നാടകരചനയുംപോലും മനുഷ്യന്റെ സോപാധികസ്വച്ഛന്ദവൃത്തികൾമാത്രമാണു് കാളിദാസൻ ശാകുന്തളം എഴുതിയതു് ഒരു അബോധമായ സ്വച്ഛന്ദവൃത്തിയുടെ ഫലമായിട്ടാണത്രേ. അഥവാ അതു് സബോധമാണെന്നുവന്നാൽത്തന്നെയും ഒരു സോപാധികസ്വച്ഛന്ദവൃത്തിയെന്നതിൽ കവിഞ്ഞ സ്ഥാനമൊന്നും അതിനു കല്പിക്കാനില്ലെന്നാണു് അവരുടെ അഭിപ്രായം. പിന്നെയും, "അഹങ്കാരവിമൂഢാത്മാ" എന്ന പതനത്തിലാണു് നാം എത്തിയിരിക്കുന്നതെന്നു പറയണം. ഒരു കുട്ടിയെ മൃഗീയപരിതസ്ഥിതികളിൽ വളർത്തുക. അങ്ങനെ മൃഗീയസ്വഭാവം കാണിക്കും. നമ്മെ മറിച്ചുനോക്കാൻ ഫലവും മറിച്ചായിരിക്കും.

ഇതു് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ഒരു വല്ലാത്ത അപകടമാണെന്നു തോന്നിയേക്കാം. എങ്കിലും ഏതു സിദ്ധാന്തത്തിനും അപവാദങ്ങളും ഇല്ലാതിരിക്കുകയില്ല. കൂടാതെ, ഒരു സിദ്ധാന്തവും തനിസ്സത്യമല്ലതാനും. ഇതിനും പുറമെ നമ്മുടെ സ്വച്ഛന്ദവൃത്തികളും പാരമ്പര്യവും, പരിതസ്ഥിതിയും അനുസരിച്ചുണ്ടാകുന്നവയാണു് എന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വിചാരിക്കുന്നസ്ഥിതിക്കു്, അവയെ നിയന്ത്രിച്ചാൽ, നല്ല അനുഭവങ്ങളും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിൽ സംശയിക്കാനില്ലല്ലോ. ഇപ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാക്കുള്ള ആശയ്ക്കു് ഒരു കാരണം ചേഷ്ടാസിദ്ധാന്തികളുടെ ഈ ന്യായമാണു്. ജനസമുദായങ്ങളുടെതന്നെ പരിതസ്ഥിതികളെയും, പാരമ്പര്യത്തെയും നിയന്ത്രിക്കുക—അപ്പോൾ ലോകം നന്നാകും. ഇതു പറയുമ്പോൾ എളുപ്പം കഴിഞ്ഞെങ്കിലും, അതിന്റെ രീതി നാഡികളുടേതോ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളുടേതോ ആകാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. അവിടെയാണു് സകല കുഴപ്പവും കിടക്കുന്നതു്.

ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഹഠാദാകർഷിക്കുന്ന

ശിശുപാഠം

ഒന്നാംതരം മേനിക്കടലാസ്സിൽ

അനേകം ചിത്രങ്ങളോടുകൂടി രണ്ടുകള്ളറിൽ

കമനീയമായി അച്ചടിച്ചു തയ്യാറായിരിക്കുന്നു

വില രണ്ടണ മാത്രം എല്ലാ സ്ഥലത്തും കിട്ടുന്നതാണു്.

ആ പൈദാഹശാന്തി.

കിളിമാനൂർ, എൻ. രാജരാജവർമ്മ.

I

പതിവുപോലെന്നും പകലിൻെറയായുസ്സിൽ
പകുതിയും കാലം വിഴുങ്ങിനിന്നു.
പെരിയ പ്രതാപം പൂണ്ടരുണനുലകത്തെ
പൊരിവെയിൽ വീഴ്ത്തിയുരുക്കുകയായ്.
അഴകിൽ കരുത്ത പൊന്നലരുകൾ കൂടിയു-
മഴലിൻെറ വിരിമാറിൽ വീണമങ്ങി
ആയുനേരമാനന്ദപ്പൂമലർ ചിന്നിയ
മുറ്റുമരമോഹന തല്പകത്തിൽ,
സുഖസുപ്തിയാർന്നു യനനൊരാളതാ
സുരലോകഭോഗത്തിൽ കൺമയങ്ങി.
അറിയുന്നതില്ലവനകതാരിലല്പവും
പുറമേ പരക്കും ദുരിതമൊന്നും.
പതിതനായ്ത്തീർന്നൊരു പാന്ഥനാമൂഴിയു
പരോഹമാൻ വിളിച്ചിട്ടുന്നു:—
"ഒരുതുള്ളിച്ചുടുവെള്ളം തരണേ, ഹാ തപ്സ്വിനേ!
ഒരുപാന്ഥനാണേ,ഞാൻ ചത്തുപോമേ!"
തുടൽകൊണ്ടു ബന്ധിതനായിക്കിടന്നൊരാ
വിടുവായൻ വെള്ളുവണൻയേഗം.
പ്രഭുവിൻെറ പ്രതിനിധിഭാവത്തിലശ്വാനൻ
കപിതനായ്ഗർജ്ജിച്ചു ഘോരമായ്
വടിയൂന്നിനിന്നു വിറപ്പു വയോധികൻ
വളരും പൈദാഹത്തിൽ നീറിനീറി.
വടിയുടെ വടിയൊത്തു മുടിച്ചൈരപ്പാവ-
മിടുമ്പോരം മറാരു താങ്ങിനിത്തും;
ഒരുകയ്യാൽ തീരെത്താരത്തടിരണ്ടും ചുറ്റുകൊ-
ണ്ടൊരുനില വന്നപ്പോഴൊത്തുകൂടി.

II

ജീവകൻെറ മുഖഭാവമനുകരിച്ചുഞ്ഞാ
വനിതയാർപം—അല്ലൊരു മാംസപിണ്ഡം,
പരിഹാസച്ചിരിതൂവും ഭ്രഷ്ടകർപം തൻഭാരത്താ-
ലൊരുവിധമവിടേയ്ക്കിഴഞ്ഞുവന്നു.
അരിശം തുളുമ്പുന്നൊരവളുടെ നാക്കിൽനി-
ന്നൊരു വിഷബാണം തെറിച്ചിതേവം.
"മറയത്തുപോടാ, നിനക്കൊന്നുമിന്നിയും
മരണവുമില്ലെന്നു വന്നുപോയോ?
വെറുതേ കിടന്നൊന്നുറങ്ങുവാൻകൂടി യീ-
വ്യതിപ്പിശാചുക്കൾ സമ്മതിക്കാ."
"ഒരുതുള്ളിക്കഞ്ഞിതാ തപ്സ്വാട്ടീ ചാവുംമു-
മ്പൊരു പാന്ഥനാണേ ഞാൻ യീർണ്ണപോമേ!"
യരളുന്ന നാക്കിൽനിന്നാഹന്ത! പിന്നെയു-
മൊരു ദീനനാദം വടിഞ്ഞുവീണു.
"മറയത്തുപോടാ മരിക്കേണ്ടയെങ്കിൽ നിൻ
ധന യല്പോമിയിവിടുണ്ടോ മോങ്ങിടുവാൻ?"
അലിവിൻെറയുറവകളഖിലവും വറ്റിയോ-
രവളുടെ രസനയുമലറുകയായ്.
ഝടിതിയുണർന്നു, കബേരനുമപ്പൊഴു-
തയിടേയ്ക്കുഴന്നെള്ളി വന്നടനേ.
കടലുകൾ വീർത്തു തൻ ശ്വാസം തടയുന്ന
കടയർ തുള്ളിത്തുടുമ്പിനില്ല,
ബത! പാന്ഥത്തിൻെറയാ ഒട്ടിയുണങ്ങിയോ-
രുദരം കിടന്നു തുടിക്കുകയായ്.
പതിതർതൻ പാണൻ കടിച്ചു വീർത്തിടിന
പൃഥുലാമാ മാംസഗോപുരത്തെ,
ഞരികത്തുനിന്നു കലുങ്ങുന്നയ കണ്ടം
ഭരിതാസ്ഥികൂടം വിറയ്ക്കുകയായ്.
വരുന്ന നാക്കിൽ നിന്നിങ്ങനെ പിന്നെയു-
മൊരുദീനരോദനമിറ്റുവീണു:—
"ഒരുതുള്ളിച്ചുടുവെള്ളം തരണേ ഹാ തപ്സ്വിനേ!
ഒരു പാന്ഥനാണേ, ഞാൻ ചത്തുപോമേ!"
മറയത്തുപോടാ മരിക്കാതെയെന്തിനീ
ഒരയോട്ടമായിക്കറങ്ങിടുന്നു?

സുകൃതികളാം ഞങ്ങൾം ചിലരേവം വാഴ്വതു
സുഖമല്ല നിങ്ങൾക്കസൂയ തന്നെ.
പകലൊക്കെ തെണ്ടിയുമിരവിങ്കൽ മോഷ്ടിച്ചും
പണിചെയ്യാതെന്നും കഴിയണമോ?
അതുകൊള്ളാം, പോടാ പടിക്കപുറത്ത്"-എനി-
ക്കരിശംവരുത്താതെ വേഗമാട്ടേ!
പണമുണ്ടെനിക്ക്"-അതീ പാപ്പരെപ്പൂജിച്ചാൽ
ഫലമെന്തു, പാതകമത്രമാത്രം."
ഉയരുന്ന വീണ്ടുമപ്പല്ലവി പായഞ്ഞി-
ന്നയിരിന്റെറയന്ത്യനിശ്വാസംപോലെ.
,'ഒരുതുള്ളിച്ചുടുവെള്ളം തരണേ,ഹാ തമ്പ്രാനേ,
ഒരു പാവമാണേഞാൻ ചത്തുപോമേ!"
ധനദന്റെ വാക്കിൻ പ്രതിധ്വനിപോലെയ-
ശ്ശ്രീമകന്റെ ഗർജ്ജനം പൊങ്ങി വീണ്ടും.

III

മതിയിലെന്തൊക്കയോ തീച്ചെയ്യലന-
പതിയൊരല്പം മൌനമാസ്സനിന്നു.
കരുണതൻ വഷ്ടം കിനാവുകണ്ടങ്ങനെ-
യരികത്താച്ചാതകം നോക്കിനിന്നു.
"പതറാതെ നില്ലുകെന്തെങ്കിലും തന്നുനിൻ
പരദാഹമിപ്പൊഴേ തീർത്തിടാംഞാൻ."
അതിഘോരമായിട്ടമനലകുണ്ഡത്തിൽ നി-
ന്നൊരു ഹിമകംഭമുയർന്നിട്ടന്നോ?
സമയമൊരല്പം കഴിഞ്ഞെത്തിയിതേശുൻ
സരസം കൈയിൽ സലിലവുമായ്.
പുതിയൊരാനന്ദത്തിൻ പൊൻപ്രഭ വീശിയാ-
പതിതന്റെ മാനസം പുഞ്ചിരിച്ചു.
ജലമയ്യോ! ചുട്ട തിളച്ചുവീട്ടുന്നാ-
ജരന്റെ ഘോരമാം മാനസം പോൽ.
കനിവിൽ കഴുത്തുമുത്തുകൊണ്ടങ്ങനാ-
ധനപതി മുന്നോട്ടടുത്തിടുന്നു.
അപ്രതിതൻ കണ്ണുൽ കൃതജ്ഞതാഗാനങ്ങ-
ളറിയാതെ പാടിക്കൊണ്ടാഞ്ഞുനിൽപ്പൂ!
"ഇത വേണ്ടേ വെള്ളംനിനക്കെ"ന്നുചൊല്ലിയാ
മദിതനായ്ത്തീർന്ന കബേരനപ്പോൾ,
അലറിത്തിളയ്ക്കുമച്ചുടുവെള്ളമൂക്കോടാ-
യധശ്ശന്റെ മുഖതാരിലെറിയുകയായ്.
പിടയുകയായ്, മുഖം തുത്തു കരങ്ങളോ-
ലുടനേ പാവം പ്രാണവേദനയാൽ.
കരുണമായ് പൊള്ളും തൊലിയുരിഞ്ഞപ്പൊഴാ-
കരതാരിൽ പററിപ്പിടിച്ചിരുന്നു.
പുരുതാപം കൊണ്ടീയുലകത്തെ നീറുന്ന
പൊരിവെയിൽ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി.
പരിമോദം തിങ്ങും പ്രഭയിന്റെറയുന്മാദ-
ച്ചിരിയാലവിടം മുഖരിതമായ്.
സകലതും കീഴ്മേൽ മറിച്ചുടച്ചീടുന്ന
ചുടുകൊടുങ്കാറു തകർത്തു യേശു.

സരള ഹിന്ദി സമ്പോധിനി.

ഗ്രന്ഥകർത്താ, വിദ്വാൻ കെ. വാസുദേവൻപിള്ള.

പരസഹായംകൂടാതെ ഹിന്ദി പഠിക്കുവാൻ ഇതുപോലൊരു പുസ്തകം ഇതുവരെ
ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു സർവരാലും സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാ പത്രങ്ങളും മുക്തകണ്ഠം
പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നു. പേജ് 320. വില രൂപാ 1. അണ 8

THE REDDIAR PRESS & BOOK-DEPOT,
Post Box No. 4 TRIVANDRUM

പ്രസംഗവും പ്രവൃത്തിയും.

പി. വി. ദിയാകരൻ, പൂത്തോട്ട.

കഥാപാത്രങ്ങൾ.

1. ജയറാംദാസ് സേട്ട്—ഒരു പത്രാധിപർ; അസംബ്ലിതിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഒരു സ്ഥാനാർത്ഥി.

2. മിസിസ് ജയറാംദാസ്—പത്രാധിപരുടെ ഭാര്യ.

3. ശങ്കരൻ—പത്രാധിപരുടെ ഭൃത്യൻ.

4. രാമൻ—പത്രാധിപരുടെ അടുക്കള ജോലിക്കാരൻ.

5. ഒരു ചെറിയ കുട്ടി—പത്രാധിപരുടെ പുത്രൻ.

6. ബലരാമൻ—സഹപത്രാധിപർ.

7. രണ്ടു കോളേജുവിദ്യാർത്ഥികൾ.

സമയം. രാവിലെ എട്ടുമണി. മി. ജയറാംദാസ്സേട്ടിന്റെ ഡ്രായിംഗ്റൂം. ഒരു മേശപ്പുറത്തു കുറെ പുസ്തകങ്ങളും പത്രങ്ങളും കിടക്കുന്നു. ഒരു കസാലയും സ്റ്റൂളും സ്റ്റൂളിൽ ടെലിഫോൺ. മി. സേട്ട് കസാലയിൽ ഇരുന്നു പത്രം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.)

(ടെലിഫോൺ ബെൽ അടിക്കുന്നു)

(മി. സേട്ട് പത്രം മേശപ്പുറത്തിട്ട് എഴുന്നേല്ക്കുന്നു)

"ഹലോ."

(കുറെ ഉച്ചത്തിൽ) "ഹലോ."

"അതെ, അതെ. ഞാൻ തന്നെയാണു ജയറാംദാസ്. കൊള്ളാം കൊള്ളാം! (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) സെക്രട്ടറി, ഇന്നലത്തെ മീറ്റിങ്ങ് എങ്ങനെയായി."

"ആഹ്! അപ്പോൾ താങ്കളുടെ പ്രസംഗത്തിനു ശേഷം മട്ടുമാറിപ്പോയി. എല്ലാ ഹരിജനങ്ങളും എനിക്കു തന്നെ വോട്ടുചെയ്യും അല്ലേ! ശരി ശരി! അല്ലെ വാസ്തവത്തിൽ ഞാൻ എന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും പാവങ്ങൾക്കും ഹരിജനങ്ങൾക്കുമായിട്ടാണു വിനിയോഗിച്ചതും. ഇനിയും അവരെ..."

(സേട്ടിന്റെ ചെറിയ കുട്ടി രംഗപ്രവേശിക്കുന്നു.)

ചെ: കുട്ടി—"അച്ഛാ അച്ഛാ! നമ്മുടെ കുണ്ടല്ലോ..."

മി. സേട്ട്—(ടെലിഫോണിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ ഇരിക്കുന്നു.) "അതേ, അതേ, ഞാൻ പറയുന്നതു് അവരെ ഇനിയും നന്നാക്കി, അവരുടെ കുട്ടികളെ..."

കുട്ടി—(അടുത്തുവന്നു) അച്ഛാ, അച്ഛാ!

മി. സേട്ട്—(ഫോൺ മുഖത്തിൽനിന്നും മാറാതെ) എടാ, തെമ്മാടി,(സ്വന്തം വിഡ്ഢിത്തം മനസ്സിലാക്കി) ഇല്ല ഇല്ല ഞാൻ ഭൃത്യനോടു സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു.

(കുട്ടി കരയുവാൻ തുടങ്ങുന്നു.)

മി. സേട്ട്—എക്സ്ക്യൂസ് മീ. ഒരു മിനിട്ട്. ഇവിടെ ഒരു ചെറിയ ഒച്ചപ്പാടു്. (ഫോൺ മാറ്റിയിട്ട്.)

പോടാ, തെമ്മാടി ഇവിടെന്നു്. (കുട്ടിയെ ചെവിക്കു പിടിച്ചു പുറത്താക്കുന്നു.) ഭൃത്യനെ വിളിക്കുന്നു.

എടാ ശങ്കരാ! എടാ ശങ്കരാ!

ശങ്കരൻ—(അകത്തുനിന്നു്) വരുന്നേ, യജമാനനേ, വരുന്നു. (കിതച്ചുകൊണ്ടു ഓടി വരുന്നു.)

ശങ്ക—എന്താ യജമാനനേ,

മി. സേട്ട്—എടാ കഴുവേറി ഇവനോടെന്തിനാണു് ഇവിടെ വരാൻ പറഞ്ഞതു്! (ഭൃത്യനെ അടിക്കുന്നു.)

ശങ്ക—അയ്യോ! അയ്യോ! എന്തിനടിക്കുന്നു. ഞാൻ ഒകാണ്ടുപോയിക്കൊള്ളാം (കട്ടിലെയും കൊണ്ടു പോകുന്നു.)

മി. സേട്ട്—ഇതു കേൾക്കു. ഇനി ആരേയും ഇങ്ങോട്ടു വരാൻ അനുവദിക്കരുതു്. മനസ്സിലായോ? കേട്ടില്ലെങ്കിലുണ്ടല്ലോ ഞാൻ കണക്കറിയിക്കുകളയും.

(ആത്മഗതം) കുറെ കഴിഞ്ഞാൽ ഇതെല്ലാം സമയം വെള്ളത്തിലാക്കി.

(വീണ്ടും ഫോൺ എടുത്തു്) ഹലോ. ഹാങ് ഞാൻ പറഞ്ഞതല്ലോ ഹരിജനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ മനസ്സുള്ളവരായി ആരുമില്ലെന്നു്. ഒന്നോക്കെന്നം ഞാനല്ലാതെ വേറെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഇപ്രകാരം അസംബ്ലിയിൽ ഹരിജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വാദിക്കുവാൻ തയ്യാറാകുമോ?

(ഭൃത്യൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ശങ്ക—യജമാനനേ, അടുക്കളവേലക്കാരൻ വന്നിരിക്കുന്നു.

മി. സേട്ട്—ഇപ്പോൾ ആരേയും ഇങ്ങോട്ടയക്കേണ്ട. സമയമില്ലെന്നു പറയൂ.

(അടുക്കളവേലക്കാരൻ പെട്ടെന്നു പ്രവേശിച്ചു്)

രാമൻ—(അടുക്കളവേലക്കാരൻ) നമസ്തേ ബാബുജി.

മി. സേട്ട് (ഗൗരവത്തിൽ) ഈ സമയത്തു രാമൻ എന്തിനാ വന്നതു്?

രാമ—ബാബുജി. എന്റെ കണക്കൊന്നു തീർത്തേക്കു. ഞാൻ പോകുന്നു.

മി. സേട്ട്—ശൊ! ഇതെന്തൊരാപത്തു്. ഈയിടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പാണെന്നു നിനക്കറിയാൻ വയ്യേ. കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞുപോകാം.

രാമ—ഇനി ഒരു നിമിഷം കൂടി രാമൻ നില്ക്കുകയില്ല. ആ കണക്കങ്ങു തീർത്തുതരാമെന്നു.

മി. സേട്ട്—(ഉച്ചത്തിൽ) കുറച്ചു കൂടി കഴിച്ചാൻ പറഞ്ഞതുകേട്ടില്ലേ? കണക്കുതീർക്കാൻ വന്നിരിക്കുന്നു! രണ്ടു രൂപാ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോയിട്ടു ദിവസം നാലായില്ല.

രാമ—ബാബുജി, എനിക്കു മറ്റുള്ളവരുമൊക്കെ ഉണ്ടു്. എന്നെ കണക്കു തീർത്തുതരൂ. മൂന്നു മാസമായല്ലോ പറയുന്നതു് നാലു രൂപായല്ലേ തന്നതു്.

മി. സേട്ട്—(കോപാക്രാന്തനായി) എന്തൊടാ ചിലക്കുന്നതു്? (ഒരു രൂപാകൊടുത്തുപോകൂ.) ബാക്കി പിന്നെ വേഗം. ഉം.

രാമ—ഞാൻ പോകുന്നില്ല. കണക്കു തീർത്തേ ഞാൻ പോകൂ.

മി. സേട്ട്—എന്തു പറഞ്ഞെടാ. ഇന്നുതന്നെ നീ വാങ്ങിച്ചേപോകൂ, അല്ലേ? എന്നാൽ ഇപ്പോൾ തരുന്നില്ല. ഒരു പൈപോലും ഇനി തരില്ല. (ഉറക്കെ) എടാ ശങ്കരാ, ശങ്കരാ.

(ഓടിക്കൊണ്ടു ശങ്കരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

മി. സേട്ട്—ഇവനെ പിടിച്ചു പുറത്താക്കു. വേഗം.

ശങ്ക—(രാമനെനോക്കി) ഇവനേയോ, അയ്യോ! ഈ തടിയനേയോ? അയ്യോ! ഞാൻ...

മി. സേട്ട്—പിന്നെ നിന്നെ എന്തിനു കൊള്ളാം, ശവം. (രാമന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു്, അവനെ അടിച്ചുകൊണ്ടു്) എറങ്ങെടാ മുറിയിൽ നിന്നു്. എറങ്ങാനാ പറഞ്ഞതു്.

രാമ അടിക്കു ബാബുജി അടിക്കു. എന്റെ ഈ പിച്ചക്കാരെ പിടിച്ചുവച്ചു് അങ്ങനെ ലക്ഷപ്രഭുവായിക്കോ. ഞാൻ പൊയ്യോള്ളാം. (പോകുന്നു.)

മി. സേട്ട്—(ശങ്കരനോടു്) നീ എന്തിനെടാ ഇവിടെ മിഴിച്ചു നില്ക്കുന്നതു്? പോ: പുറത്തു്.

(ശങ്കരൻ പേടിച്ചു പോകുന്നു.)

(മി. സേട്ട് മുറിയിൽ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നടക്കുന്നു.)

മി. സേട്ട്—എടാ ശങ്കരാ ശങ്കരാ!

(അകത്തു നിന്നു്) ദേ വരുന്നേ യജമാനനേ.

(ശങ്കരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

മി. സേട്ട്—ഇന്നത്തെ പത്രം വന്നോടാ.

ശങ്ക—വന്നെങ്കിലും കൊച്ചെജമാനൻ എടുത്താണ്ടുപോയി. രാവാണ്ടിച്ചോണ്ടുവരാം.

മി. സേട്ട്—എത്ര തവണ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെടാ ണൊടാ, പത്രം വന്നാൽ ആദ്യം ഇവിടെ കൊണ്ടു വരണമെന്നു്. ഉം. "വേഗമാകട്ടെ" യെന്നിട്ടു് കൊണ്ടു പോ.

(ശങ്കരൻ പോകുന്നു.)

(ടെലിഫോൺബെൽ അടിക്കുന്നു. മി. സേട്ടു് ഫോൺ എടുക്കുന്നു. (ഫോണിൽ) ഹലോ, ഹലോ. ആരു്? കിസാൻ സംഘം സെക്രട്ടറി യോ സന്തോഷം. നമസ്തേ! താങ്കളുടെ പ്രവർത്തനമെങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നു?

എന്തു്? എല്ലാവരും എനിക്കുവേട്ടചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയോന്നോ? കൊള്ളാം വളരെ നല്ലതു്. റാങ്കിയു. (ഫോൺ മാറുന്നു)

(വാതിലിൽ കൂടി സഹപത്രാധിപർ ബലരാമൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. ക്ഷീണിച്ചശരീരം. കണ്ണടച്ചു. ഒരു രോഗിയുടെ പ്രതീതം.)

മി. സേട്ട്—ഇരിക്കു ഇരിക്കു! എന്താ നിന്നെ കണ്ടതേയില്ലല്ലോ.

സഹപത്രാ—ഇല്ല. ഒന്നുമില്ല. (കസാലയിൽ ഇരിക്കുന്നു)

(പത്രവുമായി ഭൃത്യൻ ശങ്കരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ശങ്ക—കൊച്ചെജമാനൻ തരീല്ലാരുന്നു. ഞാൻ പിന്നെ കൊണ്ടുപോന്നതേയുള്ളു.

(മി സേട്ടു് പത്രമെടുത്തു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.)

സഹപത്രാധിപർ—ഞാൻ...ഞാൻ...

മി. സേട്ടു്—(പത്രം മടക്കി) ആ. താങ്കൾ പറയു.

സഹപത്രാ—(മുണ്ടുനാവുകൊണ്ടു നനച്ചു) എന്റെ കയ്യിലുണ്ടല്ലോ, അതായതു് എന്റെ കണ്ണിനു തീരെ സുഖമില്ല.

മി. സേട്ടു്—താങ്കൾ ഒരു ഡാക്ടറെ കാണിക്കണം. ആട്ടെ ഞാൻ ഡാക്ടർ ഖുദ്ദീസിനു ഒരു എഴുത്തു തരട്ടെയോ?

സഹപത്രാ—വേണ്ട. വേണ്ട. ഞാൻ അതല്ല പറഞ്ഞതു്. എന്റെ കണ്ണുകൾക്കു വിശ്രമം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു ഇയിടെ രാത്രിയുംപകലും ജോലിയുണ്ടു്. ചിലപ്പോൾ മൂന്നു മണിക്കാണു ഉറങ്ങാൻ തരമാകുക.

മി. സേട്ടു്—അതെയും ഇരിക്കേണ്ടതുതന്നെയല്ലോ. ജോലി വേഗത്തിൽ തീർത്തുകൊള്ളുക.

സഹപത്രാ—അതെങ്ങിനെ? വാർത്തകളെല്ലാം ചേർക്കേണ്ടേ? താങ്കളുടെ പ്രസംഗമെല്ലാം ചേർത്തില്ലെങ്കിൽ കോപിക്കുകയില്ലേ? അതു കിട്ടാൻ പലപ്പോഴും താമസം നേരിടാറുണ്ടു്. പോരെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ പേജും കൂട്ടിയിട്ടുണ്ടല്ലോ.

മി. സേട്ടു്—അതിനു ഞാനെന്തു വേണമെന്നാണു പറയുന്നതു്

സഹപത്രാ—ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ഒരാളെ കൂടി നിയമിക്കാൻ എന്നെക്കൊണ്ടു തന്നെ സാധിക്കുകയില്ല. എന്റെ ആരോഗ്യവും തീരെ നശിച്ചിരിക്കുകയാണു്.

മി. സേട്ടു്—ഇക്കാര്യം താങ്കളോടു നേരത്തെ പറഞ്ഞതാണല്ലോ. രണ്ടാൾക്കു വണ്ണിയൊന്നും എന്റെ പത്രത്തിനില്ല വേണമെങ്കിൽ അടുത്ത മാസം മുതൽ താങ്കൾക്കു 5. ക കൂടി ശമ്പളം കൂട്ടിത്തരാം.

സഹപത്രാ—ശമ്പളത്തിന്റെ കാര്യം കൊണ്ടല്ല; എനിക്കു സുഖമില്ലാഞ്ഞിട്ടു പറയുകയാണു്.

മി. സേട്ടു്—താങ്കളെന്താണു പറയുന്നതു്? ആറുമാസത്തിൽ 5 ക ഇൻക്രിമെന്റുചെയ്താതെ പോലും കൊടുക്കാത്തതാണു്. താങ്കൾക്കു സാധിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട. ശമ്പളം കൊടുത്താൽ ആളിനാണോ വിഷമം. ഒന്നിനു പത്തുകിട്ടുമല്ലോ, പത്തു്. (ശങ്കരൻ പ്രവേശിച്ചു) പുറത്തു രണ്ടു കാളേജുപിള്ളേർ കാണാൻ വന്നു നിൽപ്പുണ്ടു.

മി. സേട്ട്—വിളിച്ചു കൊണ്ടു വരു. (സഹപത്രാധിപരോട്ട്) ഇന്നത്തെപത്രത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അനുകൂലമായി ഞാൻ പറഞ്ഞതു കണ്ടിട്ടായിരിക്കും അവർ വന്നതു്.

(രണ്ടു കോളേജു വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

രണ്ടു പേരും—നമസ്തേ.

മി. സേട്ട്—നമസ്തേ. ഇരിക്കു.

(വിദ്യാർത്ഥികൾ രണ്ടുപേരും ഇരിക്കുന്നു)

മി. സേട്ട്—പിന്നെ, എന്താ വിശേഷം.

ഒരു വിദ്യാർത്ഥി—ഞങ്ങൾ താങ്കളുടെ പ്രസ്താവനവായിച്ചു. കുട്ടികളെല്ലാം അതിനെ പ്രശംസിക്കുകയാണു്.

മി. സേട്ട്—നിങ്ങളുടെ കൂട്ടുകാർ അക്കാണു വോട്ടുചെയ്യാൻ പോകുന്നതു്?

ഒരു വിദ്യാർത്ഥി—ഇന്നലെവരെകൂടിയും സംശയത്തിലായിരുന്നു. ഇനി സംശയിക്കാനില്ല. താങ്കൾ തന്നെ. ഇന്നത്തെ ഞങ്ങളുടെ മീറ്റിംഗിൽ അങ്ങനെ പാസ്സാക്കി കഴിഞ്ഞു.

മി. സേട്ട്—(സന്തോഷത്തോടെ ചില പഴഞ്ചന്മാരുണ്ടു്. യുവാക്കന്മാർക്കു് ആവശ്യമായ പരിഷ്കാരമുണ്ടോ അവരുടെ തലയിൽ കയറുന്നു പിന്നെ ഞാൻ കാഴ്ചയിൽ വയസ്സനാണെങ്കിലും ഇപ്പോഴും എനിക്കു ഒരു യുവഹൃദയമാണു് ഉള്ളതു്. രിഫോം അതാണു് ഞാനാശിക്കുന്നതു്.

വിദ്യാർത്ഥികൾ—ഞങ്ങൾ കോളേജിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾവരുത്താൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. താങ്കൾ അതൊന്നും കേട്ടിട്ടില്ലേ?

മി. സേട്ട്—മാറ്റങ്ങൾ വേണ്ടതു തന്നെ. അതിനു സത്യാഗ്രഹം ചെയ്യണം സ്ട്രൈക്; അതാണല്ലോ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആയുധം.

ഒരു വിദ്യാർത്ഥി—ഞങ്ങൾ സത്യാഗ്രഹവും ചെയ്തു പക്ഷേ ഫലിച്ചില്ല.

മി. സേട്ട്—നിങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നു?

വിദ്യാർത്ഥികൾ—ഞങ്ങൾക്കു് ഇപ്പോഴത്തെ പ്രിൻസിപ്പാളെ ഇഷ്ടമല്ല. അയാൾക്കു തൊട്ടതിനൊക്കെ 'ഫൈ' അടിക്കുകയാണു് തൊഴിൽ.

മി. സേട്ട്—(താഴ്ന്നസ്വരത്തിൽ) നിങ്ങളുടെ ആവശ്യം ഉചിതം തന്നെ. പക്ഷേ സത്യാഗ്രഹം കൂടാതെ സമാധാനപരമായ മറു മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടി ഒന്നു ശ്രമിച്ചു നോക്കാമായിരുന്നില്ലേ?

ഒരു വിദ്യാർത്ഥി—അതും നോക്കി സാർ. എല്ലാം നിഷ്ഫലം. ഞങ്ങളുടെ പ്രസ്താവന പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ ഒരു പത്രംപോലുമില്ല

മി. സേട്ട്—അതിൽ വിഷമിക്കേണ്ട. ഇതു എന്റെ സഹപത്രാധിപരാണു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ എഴുതിക്കൊടുത്താൽ മതി. പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊള്ളും.

വിദ്യാർത്ഥികൾ—എന്നാൽ ഞങ്ങൾ പോകുന്നു. പ്രസ്താവന നാളെ ഇവിടെ എത്തിക്കാം. നമസ്കാരം.

മി. സേട്ട്—നമസ്കാരം.

(വിദ്യാർത്ഥികൾ രണ്ടുപേരും പോകുന്നു.)

മി. സേട്ട്—നാളെ പ്രസ്താവന കിട്ടുന്നപക്ഷംനാലിപ്പിച്ചുകളയുക പ്രസിദ്ധീകരിക്കരുതു്. പ്രിൻസിപ്പാൾ എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനും ഞങ്ങളുടെ ഒരു കമ്മറിയുമാണു്.

സഹപത്രാ—അങ്ങനെചെയ്യാം.

മി. സേട്ട്—താങ്കൾ വരിഭ്രമിക്കേണ്ട. ഈ മാസം ഒന്നു കഴിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ഇലക്ഷൻ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഒന്നിനു രണ്ടുപേരേ വേണമെങ്കിൽ വെയ്ക്കാമല്ലോ അതുവരെയും ക്ഷമിക്കു.

സഹപത്രാ—അങ്ങനെയാകാം. (പോകുന്നു.)

(മിസ്സിസ് സേട്ട് ഒരു കുട്ടിയേയുംകൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്നു.) (പരുഷസ്വരത്തിൽ) ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു നിങ്ങൾ എന്നാണിനി കുട്ടികളെ സ്നേഹിക്കുവാൻ പഠിക്കുന്നതു് എന്നു്? എപ്പോഴുനോക്കിയാലും ഇടീം, കുത്തും, മെവിക്കു പിടിത്തോം തന്നെ ഇപ്പോഴും തന്നെ നോക്കിക്കോ ഇവന്റെ കായ്യം പൊന്നാക്കിയിരിക്കുന്നതു്.

മി. സേട്ട്—നീ നിന്റെ പാട്ടിനു പോ. നുമ്മക്കു പ്രയോജനം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കുട്ടികളെയെല്ലാം പാകത്തിനു നിറുത്തണോന്നു്. എന്നിട്ടു രാവിലെ തലപുണ്ണാക്കാൻ വന്നിരിക്കുകയാണു്.

മിസ്സിസ് സേട്ട്—(കുട്ടിയെ അടിച്ചിട്ടു്, കോപത്തോടുകൂടി) നിന്നോടു് എത്ര പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു് ഈ രാക്ഷസന്റെ അടുക്കൽ വരരുതെന്നു്. കുട്ടികൾക്കു വേണ്ടി ബില്ല പാസാക്കിക്കുമെന്നു് പ്രസംഗിക്കുന്ന ആളാണു്.

മി. സേട്ട്—(കോപത്താൽ മതി മറന്നു് ഭാര്യയെ സമീപിച്ചു്) ഞാൻ പറയുന്നതുകേൾക്കു്. എന്റെ മുമ്പിൽ വച്ചു് ഇമ്മാതിരി തോന്ന്യാസം കാണിച്ചാലുണ്ടല്ലോ? കുട്ടിയെ അടിക്കണമെങ്കിൽ ഈ മുറിയിൽകൊണ്ടു വന്നിട്ടുവേണോ? ഒരു് അവന്റെ ചെവിക്കൊന്നു പിടിച്ചുപ്പോരാം എന്താ ആകാശം ഇടിഞ്ഞു വീണോ?

മിസ്സിസ് സേട്ട്—ഓ ഒരു ചെവിക്കു പിടിത്തം എന്നാ അങ്ങു കൊന്നുകള.

മി. സേട്ട്—നിനക്കു ഭ്രാന്താണു്. ഇവനേം കൊണ്ടു് ഇവിടെ നിന്നും പോകൂ. ആരെങ്കിലും വന്നെങ്കിലോ? എനിക്കു് ഏകാന്തതയാണു ആവശ്യം.

മിസ്സിസ് സേട്ട്—അപ്പോരാം ആരെങ്കിലും കണ്ടാൽകുറച്ചിലാണു താനും. പ്രസംഗവും പ്രവൃത്തിയും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തം ആരുംകാണണ്ടല്ലേ? (കരഞ്ഞുകൊണ്ടു്) ഞങ്ങൾപൊയ്ക്കോളാം. നിങ്ങൾ തന്നെയിവിടെ താമസിച്ചോ? (ഉറക്കെ) ശങ്കരാ ശങ്കരാ.

(ശങ്കരൻ പ്രവേശിച്ചു്) എന്താ കൊച്ചമ്മേ!

മിസ്സിസ് സേട്ട്—നീ പോയി ഒരു വണ്ടിക്കാരനെയ്വിളിച്ചു കൊണ്ടു വരൂ. ഞങ്ങൾ വീട്ടിൽ പോകുന്നു.

(കുട്ടിയുമായി പോകുന്നു.)

മി. സേട്ട്—പായം. അവർക്കെന്തറിയാം. (ഫോൺ എടുത്തു) 'ഹലോ.'

ഹിന്ദിയിൽ നിന്നു് ആശയാനുവാദം.

പുതുവർഷത്തിൽ.

ശങ്കർജി മറാം.

കൊട്ടവെയിൽച്ചുട്ടതീയിലുരുകുമീ നാട്ടിലുടനീളം കുളിരേകും മഴപെയ്തുപെയ്തു.
പുളകങ്ങൾ പുൽകളിൽ പുനരുദ്ഭവിച്ചേക്കും പുതുവർഷം വന്നെത്തീ മലയാളക്കരയിൻ.
നിലമുഴുതു വലപൊഴുതു പൊടിയാക്കിവിത്തും വളവുമായ്! മുകിൽ മാനത്തണയുന്നോക്കി;
എരിപൊരികൊണ്ടോരക്ഷുഷകരിൽ തോഷം ചൊരിഞ്ഞു കണക്കിതാ പുതുവർഷം വന്നു.
ഇളയുടെ പരിമളം ഹൃദയങ്ങളാകും കുളവും കിണറും നിറഞ്ഞുവഴിഞ്ഞു!
മലനാട്ടിലമ്മതൻ മരതകപ്പട്ടിൻ മലവെള്ളംകൊണ്ടോമൽ കസവിട്ടുഴകും
കരളും മിഴിയും കവരും വയലിൻ-കരയിലെപ്പൂൽമാടം കുടനാം മറന്നു.
കരിയും നുകവും മുമന്നു തളർന്നു കരിയന്നും കവിതകൾ പാടാൻ മുതിർന്നു,
"കവിയുകിലൊരു മൂന്നുമാസവുംകൂടി-ക്കഴിയണമോണമാണെങ്ങൾക്കുവിന്നെ."
കരയുന്ന കുഞ്ഞിനു മുലയേകും നീലി കരിയന്റെ കവിതയതേറ്റുടൻപാടി.
"കവിയുകിലൊരു മൂന്നുമാസവുംകൂടി-ക്കഴിയണമോണമാണെങ്ങൾക്കുവിന്നെ."
ചെറുകാറ്റിലുള്ള കേട്ടിട്ടണിയിട്ടുനിൽക്കും ചെറുചെല്ലിൽ തയ്യുകൾ തലയാട്ടിമോടൽ,
തളിരിട്ട തരുനിര തലകൾ കുലുക്കി-ത്തളരാതുപ്പാട്ടിന്നു താളംപിടിച്ചു.
മലരണിക്കാട്ടിൽ മയിലുകളെല്ലാം-മലസാതത്താളത്തിന്നൊത്തു ചാഞ്ചാടി.

ഒരു കത്ത്.

വൈദ്യഭൂഷണം കെ. രാഘവൻ തിരുമുല്പാട്, ചാലക്കുടി.

പ്രിയസഹോദരി;

വിവാഹത്തിനുശേഷം ഭർത്തൃഗൃഹത്തിൽ താമസാരംഭിക്കുന്ന നിനക്കയയ്ക്കുന്ന ആദ്യത്തെ എഴുത്തിന്റെ രൂപവും ഭാവവും എന്തായിരിക്കണമെന്നു പല സങ്കല്പങ്ങളും എന്നിലുണ്ടാവുന്നു. ഒരു മാതൃകാകുടുംബിനിയുടെ ധർമ്മങ്ങളും കർമ്മങ്ങളും ഉദാഹരിക്കുന്നതും ഉപദേശിക്കുന്നതുമാവണമെന്നു ആദ്യം കരുതിയെങ്കിലും, മനസ്സിനും ബുദ്ധിക്കും നന്മയുള്ള ഏതൊരാൾക്കും അനുഭവവും ആവശ്യവുംകൊണ്ടു സ്വയം വ്യക്തമായിത്തീരുന്നവയാണവയെന്നോർത്തപ്പോൾ തോന്നാഞ്ഞുമില്ല. വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചു് അനുഭവജ്ഞാനമില്ലാത്ത ഞാൻ കേവലം യുക്തിയെ ആശ്രയിച്ചെഴുതുന്ന ഇതിൽ സാരമില്ലെന്നു നീ കരുതിയാലോ എന്നും ഭയമില്ലാതില്ല.

വിവാഹം ഒരു പരിവർത്തനമാണു്. നോക്കുക, അന്നോളം സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു യാതൊരു ബോധവുമില്ലാത്ത ഒരാളെ ആശ്രയിച്ചു് അതുവരെ പരിചയംകൊണ്ടു പ്രിയപ്പെട്ടവയായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള സാഹചര്യങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാംവിട്ടു തീരെ വ്യത്യസ്തമായ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ ജീവിതമാരംഭിക്കുക എന്നതാണു വിവാഹംകൊണ്ടു് ഒന്നാമതായി വന്നുചേരുന്നതു്. ഈ വ്യത്യസ്തതയാണു് എത്രകണ്ടു താദാത്മ്യംപ്രാപിക്കുന്നു എന്നുള്ളതുമാണു് വിവാഹത്തിന്റെ വിജയം. പക്ഷേ ഇതത്ര ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ഒന്നല്ല. പരിതഃസ്ഥിതികൾ മാറിവരുന്നതോടുകൂടി അതനുസരിച്ചു ജീവിതവും സ്വയം ക്രമപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളും. സർവ്വസാധാരണമായ ഈ സ്വഭാവവിശേഷം ഈശ്വരൻ അനുഗ്രഹബുദ്ധ്യാ ഏതിനുമനുഭവിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്.

മനുഷ്യൻ ശീലങ്ങളുടെ കെട്ടാണു്. ശീലങ്ങൾ മിക്കവാറും പരിചയംകൊണ്ടു നേടാവുന്നതും നിലനിൽക്കാവുന്നതുമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു വിവാഹം ഒരു വിജയമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ, നാമങ്ങനെ തീരുമാനിക്കുന്നതായാൽ, ഒരു വിഷമവുമില്ലെന്നു് എനിയ്ക്കു തോന്നുന്നു. വിവാഹം ഒരു വ്യക്തിയെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചുള്ളതല്ലല്ലോ എന്നു നീ വിചാരിയ്ക്കുമായിരിക്കാം. പുരുഷനു കഴിയുന്നതിലധികം വിവാഹസുഖത്തെ നിയന്ത്രിയ്ക്കുവാൻ സ്ത്രീക്കു കഴിയും. സ്ത്രീയുടെ വകതിരിവിനോടും പെരുമാറ്റത്തിനോടും പ്രതിഫലനഫലകമായാണു് മിക്കവാറും പുരുഷൻ തീരാറു്.

ഏതു ബന്ധത്തിലും എന്നപോലെ വിവാഹത്തിലും ഉരസൽകൂടാതെ കഴിക്കുവാൻ സാധാ

യിക്കുന്നു സ്നേഹമാണു്. സ്നേഹത്തിന്റെ ലക്ഷണമാകട്ടെ ത്യാഗമാണെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സ്നേഹത്തിനു വിഷയമാകുന്നയ്ക്കുവേണ്ടി, അവരുടെ സുഖത്തിനും സൗകര്യത്തിനും വേണ്ടി, ബുദ്ധിമുട്ടുകൾകൂടി സഹിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധതയാണു് പ്രകൃതത്തിൽ ത്യാഗത്തിനടിസ്ഥാനം. ഈ ത്യാഗശീലം സാധാരണനിലയിൽ ഇന്നു സാധാരണമായിക്കണ്ടുവരുന്നതു് നിസ്സാരസംഗതികളിലാണു്. ഒരാളുടെ സ്വഭാവത്തെ നിഷ്കൃഷ്ടിക്കുക, അയാളെ നിത്യനൈമിത്തികങ്ങളായ സാധാരണ സംഗതികളിൽ എങ്ങനെ പെരുമാറുന്നുവെന്നു നോക്കിയാണു്; അല്ലാതെ കരുതിക്കൂട്ടിച്ചെയ്യുന്ന വലിയകാര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയല്ല. ചില്ലറക്കാര്യങ്ങളിൽ മനസ്സിരുത്തിയാൽ ആ ശീലം വലിയകാര്യങ്ങളിൽ സ്വാഭാവികമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുമല്ലോ. യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വാർത്ഥതയുടെമീതെ നിസ്സ്വാർത്ഥതയുടെ വിജയമാണു് സ്നേഹം. ഈ പരമാർത്ഥത്തെ നമ്മുടെ മാനസികവും വാചികവും കായികവുമായ കർമ്മങ്ങളിൽക്കൂടെ സാക്ഷാൽക്കരിച്ചാൽ വിജയം സുലഭമായി.

വിവാഹജീവിതത്തിലെ സുവർണ്ണനിയമം 'Bear and forbear" (സഹിക്കുക, ക്ഷമിയ്ക്കുക) എന്നാണെന്നു് ഒരു പാശ്ചാത്യചിന്തകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ധാരാളം വായിച്ചുപരിചയമുള്ള നിനക്കു്, വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വിരുദ്ധമല്ലേ ഈ തത്വമെന്നു തോന്നാം. പക്ഷെ വിവാഹത്തിൽ വ്യക്തിയ്ക്കു സ്ഥാനമില്ല. ശാരീരികമായി മറ്റുള്ളവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ രണ്ടെന്നു തോന്നുമെന്നല്ലാതെ, സർവ്വഥാ ഇണങ്ങിച്ചേർന്ന അദ്വൈതമാവുംവിധം ഒന്നായിത്തീരലാണു വിവാഹംകൊണ്ടു വന്നുചേരുന്നതു്.

ഓരോ വ്യക്തിയുടെ സ്വഭാവത്തിലും എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകതയും പ്രതിപത്തിയും കാണും. പക്ഷെ ആ പ്രത്യേകതയേയും പ്രതിപത്തിയേയുമെല്ലാം, അവിടെ അതിന്റെ അർത്ഥവും അടിസ്ഥാനവും ആലോചിക്കാതെ, മാനിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയുമാണു് സ്നേഹമുള്ളവരുടെ ധർമ്മം. അവയെ പരിഷ്കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു് വലപ്പോഴും നിഷ്പ്രയോജനവും മിക്കവാറും അപ്രീതികരവുമായിത്തീരും. അവനവനു് അങ്ങനെ വല്ല പ്രത്യേകതയുണ്ടെന്നു മനസ്സിലായാൽ അതിനെ പരിഹരിക്കുവാൻ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുമാണു്. വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത സമരമായല്ല, നിരുപാധികമായ ആത്മസമർപ്പണമായാണു വിവാഹത്തെ കാണിക്കേണ്ടതു്. ഒരു തെറ്റിച്ചുകുട്ടിയെന്നപോലെ, രണ്ടു പരമാധികാരികൾക്കു് അവിടെ സ്ഥാനമില്ല. നിരുപാധികമായ ആത്മസമർപ്പണംവിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത സമരത്തേക്കാൾ, എപ്പോഴും വിജയത്തെ സുനിശ്ചിതമാക്കുന്നുവെന്നതു് അനുഭവവേദ്യമായ ഒരു രഹസ്യമാണു്.

സ്നേഹത്തിന്റെ ഭംഗത്തിനു പ്രധാനകാരണം ശ്രദ്ധയില്ലാത്ത വാക്കാണു്. അസ്ഥാനത്തു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വാക്കുകൊണ്ടു്, വേണ്ടെന്നുവച്ചു് ഒരുവാക്കു വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കുന്നതിലുണ്ടാവുന്നതിലധികം തരക്കേടുണ്ടാവുന്നു. കേവലാനേരമ്പോക്കായും മറ്റും നിരർത്ഥകമായി, നാവിന്റെ തുമ്പുകൊണ്ടു പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന വാക്കുകൾ തെറ്റിദ്ധാരണകൾക്കും ആജീവനാന്തമുള്ള അസ്വാരസ്യങ്ങൾക്കും കാരണമാകുന്നു. "മിതം ച സാരം ച വചോ ഹി വാഗ്മിതാ." വേണ്ടതു വേണ്ടപ്പോൾ വേണ്ടമാത്രം പറയുന്നതിലാണു സംഭാഷണത്തിന്റെ ചാതുര്യം. അധികം സംഭാഷണംതന്നെ അരുതു്. പക്ഷെ കരുതിക്കൂട്ടി മിണ്ടാതെയിരിക്കയാണെന്നു മറ്റുള്ളവർക്കു തോന്നിയ്ക്കുകയുമരുതു്. സംഭാഷണങ്ങളിൽ സന്ദർഭംപോലെ പങ്കുകൊള്ളണം, ഒരു വക്താവായിട്ടല്ല ശ്രോതാവായിട്ടു്. ഒരാളെക്കുറിച്ചും ഒന്നിനെപ്പറ്റിയും അഭിപ്രായമേ പുറപ്പെടുവിയ്ക്കരുതു്. ഭാരതീയതത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തത്തെ രണ്ടുവാക്കുകൊണ്ടു രേഖപ്പെടുത്താമെങ്കിൽ അതു്, Suspend judgment (അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ വരട്ടെ) എന്നാണത്രേ. നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിൽ നല്ലതേ പറയാവൂ

കൃത്യശതംനിമിത്തം അധൈര്യനായി, ശാന്തിയും സമാധാനവും അന്വേഷിച്ചു ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കുമടങ്ങിവരുന്ന ഭർത്താവിനെ ആവലാധികൾ കൊണ്ടെതിരേല്ക്കരുതു്. ലളിതവും നിർമ്മലവുമായ ജീവിതത്തെ ആദർശമാക്കി. തന്റെ മാത്രമായ ഒരാവശ്യവുമില്ലാതെ, ജീവിക്കുന്നപക്ഷം, കുറെയൊരു സഹനശക്തികൂടെയുണ്ടെങ്കിൽ, ഒരിക്കലും ഭർത്താവിനെ ക്ലേശിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യം തന്നെ വരുകയില്ല. തന്റെ സുഖം ഭർത്താവിന്റെകൂടെ ആവശ്യമാകയാൽ, അതിൽ അദ്ദേഹം മനസ്സിരുത്തിക്കൊള്ളുമെന്നു വിശ്വസിക്കണം. അദ്ദേഹം ഒരു ഭർത്താവുമാത്രമല്ലെന്നും, പുത്രൻ, സഹോദരൻ, മുതലായി പല ഭാവങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിനു പലേ കർത്തവ്യങ്ങളുമുണ്ടെന്നും മനസ്സിലാക്കിവേണം പെരുമാറുവാൻ. സ്വാർത്ഥത്തെ അവഗണിച്ചുപോലും അദ്ദേഹത്തിന്നു ധർമ്മനിർവ്വഹണത്തിൽ താങ്ങും തണലുമായിനിന്നു, സഹധർമ്മചാരിണി എന്ന സ്ഥാനത്തിനു സർവ്വഥാ അർഹയാവുക— ശ്രമംകൊണ്ടും ഭാവംകൊണ്ടും സദാ ഭർത്താവിന്റെ സുഖത്തെത്തന്നെ ലാക്കാക്കി, അതുതന്നെ തന്റെയും സുഖമെന്നു സങ്കല്പിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുക അതു കേവലം അഭിനയമാകരുതു്, ഹാർദ്ദവമാവണം.

ഒരു ഭാര്യയ്ക്കും ചില അവകാശങ്ങളില്ലേ എന്നു നീ ചോദിച്ചേക്കാം. ഉണ്ടു്. വാസ്തവത്തിൽ ആ അവകാശങ്ങളെ സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള സുഗമമായ മാർഗ്ഗമാണു ഞാനിത്രയുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞതു്. കർത്തവ്യത്തിന്റെ പരിണതഫലം ആണു് അവകാശം. കർത്തവ്യമില്ലാതെ അവകാശമില്ല—പക്ഷേ നാമംഅവകാശത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. കർത്തവ്യത്തിൽ മനസ്സിരുത്തിയാൽമതി. അവകാശം തനിയെ വന്നുകൊള്ളും.

ഒരു ഭാര്യയ്ക്കു വേണ്ട ഗുണങ്ങളെ എല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു ഒരു പദത്തിൽ പറയാം— സഹിഷ്ണുത— വിനയത്തിന്റെ പ്രായോഗികരൂപമാണതു്.

ശകുന്തളയ്ക്കു കണ്വൻ ഉപദേശിച്ചതായി ശാകുന്തളത്തിലുള്ള ആ ശ്ലോകം തർജ്ജമചെയ്തു താഴെ ചേർക്കാം—

"ശുശ്രൂഷിക്ക ഗുരുക്കളെ, സ്സഖികളായ്
ക്കാന്തന്റെ നല്ലാർകളെ-
ക്കാൺക, ദ്വേഷമനാദരിയ്ക്കിലുമിട-
ഞ്ഞീടായ്ക കോപിച്ചു നീ,
കാണിച്ചീടുക ഭൃത്യരിൽക്കൃപ ഞെളി
ഞ്ഞീടായ്ക സമ്പത്തി,ലീ-
മട്ടാംപെൺകൊടിതാൻ കുടുംബിനിമറി-
ച്ചായാൽ കുലേ ബാധതാൻ."

ഭർത്താവിന്റെ പിതാവുതൊട്ടവരാണു് ഗുരുക്കൾ. കാന്തന്റെ നല്ലാർകൾ— സപത്നികൾ, ഇക്കാലത്തു് അപ്രസക്തമാകയാൽ, ഭർത്തൃസഹോദരപത്നികൾ, ഭർത്തൃസഹോദരികൾ മുതലായവരെ സഖികളായിക്കണക്കാക്കുക

ഒരു മാതൃകാകുടുംബിനിയാകുവാനുള്ള മാർഗ്ഗദർശനം രാമപത്നിയായ സീതാദേവി നിനക്കരുളട്ടെ—

എന്നു ആശംസാപൂർവ്വം നിന്റെ
ജ്യേഷ്ഠൻ.

ആരാധകൻ

പട്ടം എൻ. ഗോപാലൻ നായർ.

i

ഓമനേ, പിണങ്ങേണ്ട, നിന്നോടെൻപരമാത്മ-
മോത്തിടാം; കണ്ണീർതൂകിച്ചെന്നടുത്തിരുന്നാലും.
ഇത്രചഞ്ചലമോ പിൻമാനസം? നമ്മിൽ തമ്മി-
ലിത്രമേലടുത്തിട്ടുമെന്നെനീയറിഞ്ഞിില്ലേ?
പരിമളാഢിതൻ നീലപ്പൂക്കളാം നിൻ നേത്രങ്ങൾ
നിറയുന്നതു കണ്ടാലെൻ കരൾ തരിച്ചീടും.
ചേണാർന്ന വസന്തത്തിൽ പരമാനന്ദത്തിന്റെ
പൂനിലാവൊഴുക്കി നീയെൻ കരൾ കുളിപ്പിയ്ക്കൂ!
അല്ല, ഞാൻ കാമഭ്രാന്തനല്ല, നീയല്ലാതാരു-
മില്ല മൽപ്രേമത്തിനു പാത്രമെന്നതു സത്യം.
എന്തിനീവിഷാദവും നെടുവീർപ്പും? നിൻമുഖ-
ചന്ദ്രനല്ലസിക്കട്ടെ, പൂനിലാവുതിരട്ടെ!

ii

അങ്ങോട്ടുനോക്കൂ, വസന്തോത്സവത്താലിതേതാ
പ്പിൻ
ഭംഗികൾകോരിത്തരിച്ചുജ്ജ്വലാഭമായ്കാണ്മൂ
അന്തിവാനിലെച്ചെന്താർപൊയ്കയിൽ രാഗാർ
ദ്രയാം
സന്ധ്യയന്നിറങ്ങുന്ന സദ്രസം നീരാട്ടുവാൻ.
നിസ്തുലലാവണ്യത്തിലീവിശ്വപ്രകൃതിയെ-
മജ്ജനംചെയ്യാൻവെള്ളിപ്പൂന്തിങ്കളുദിക്കുന്നു.
ചക്രവാളത്തിൻ മോളിലൂടതാപറക്കുന്നു.
രാത്രിതന്നകമ്പടിപ്പുടയാം വാവൽക്കൂട്ടം.
എന്തൊരു സൗന്ദര്യമീരംഗത്തിലെൻകാവ്യോർദ്ര
ചിന്തകളുടൽ പൂണ്ടപോലെ നീ രാജിക്കുന്നു.
മധുരസല്ലാപംപോലെ ദൂരെനിന്നൊരുലോല-
മുരളീനാദം കുളിർ കാറ്റിലൂടൊഴുകുന്നു.
ഇങ്ങനെയിപ്പോഴെന്റെ ജീവിതം നിലച്ചാലും
മംഗലേ, ചരിതാർത്ഥൻ തന്നെ ഞാൻ, നിൻ സ്നേ
ഹത്താൽ.

iii

അല്ല, നീ മിണ്ടാതേവം മുഖവും കുനിച്ചിരു-
ന്നല്ലലിൽ മുഴുകിയാൽ ഞാനിതപിരിയുന്നു.
പറയൂ നിൻമാനസം നോവിപ്പതെന്താ, ണൊരു-
കരളല്ലയോ നമ്മൾക്കെന്തിനീരഹസ്യങ്ങൾ?
ഉമ്മവച്ചു ഞാൻ നിന്റെ പൂങ്കവിൾതുടുപ്പിക്കാം,
നമ്മസല്ലാപത്താലീ നൈരാശ്യമകറ്റീടാം.
കവിയാമെൻ കണ്ണിലീവിശ്വമദ്ഭുതഭംഗി
കലരും കലാശില്പമായെന്നും ശോഭിക്കുന്നു.
നിത്യവും നുകരുന്നു ഞാനതിൻ സൌന്ദര്യത്തെ,
നിസ്തുല സത്യത്തിന്റെസാരമാംചൈതന്യത്തെ
അന്തിവാനത്തിൽ, മഴവില്ലി, ലീമലർത്തോ
പ്പിൽ,
അഞ്ചിതവർണ്ണംതാവും ജീവിതചിത്രങ്ങളിൽ,
സഞ്ചിതമായഭാവസൌഭഗം നുകർന്നൊരു
ചഞ്ചരീകം പോൽ മമ ഭാവന പറക്കുന്നു.

iv

രണ്ടുപേരാണുംപെണ്ണുമൊരുനാളൊരുമിച്ചു
കണ്ടാലാക്കാര്യം പലകഥയായ്ചൊല്ലുംലോകം.
അത്തരം നുണകൾ നിൻകാതിലെത്തിയാലവ-
വിശ്വസിച്ചീടൊല്ലതു ഹീനനല്ല ഞാൻ ഭദ്രേ.

മല്ലിക-അവിടെനാദ ബ്രഹ്മസീമയിലുയ-
ന്നുല്ലസൽച്ചിറകടിച്ചുത്സുപാടിടും കുയിൽ.
വല്ലകിയായിച്ചുവടം ഗാനമാലാപിക്കുമ്പോൾ
സ്വർലോകാനുഭൂതിയിലെന്നെ ഞാൻ മറക്കുന്നു.
വ്യക്തിയിലല്ലാ ഗാനഭംഗിയിലാണെൻചിത്തം
സന്തോഷം രമിപ്പതാ സത്യമാരറിയുന്നു!
ഉലകിൻ സങ്കല്പത്തിൽ ഞാനുമായുവതിയു-
മുടനേ കാമക്കളിപ്പൂന്തോപ്പിൽ രമിക്കയായ്.
പിന്നെയാഗുത്തക്കാരി മോഹിനി, മദിച്ചാടും
പന്നഗത്തിൻ മാസുരശക്തിതൻ സാക്ഷാല്ക്കാരം
ലാവണ്യം തുളുമ്പുന്നോരാമലർമെയ്യിൽനവ-
ഭാവഭംഗികൾ തിരതല്ലി നൃത്തമാടുമ്പോൾ,
വിശ്വസത്തയിൽലയിച്ചാടുന്ന നടരാജ-
വിഗ്രഹംകാണുന്നോരാശയാ ദർശിപ്പൂഞാൻ.
മോഹിനിയല്ലാക്കലാഭംഗിയാണെൻ മാനസം
മോഹിപ്പിച്ചുതെന്നാരും വിശ്വസിപ്പതില്ലേതും
ഭിന്നരൂപത്തിൽകാണുമേകമാം സത്യത്തിൻറെ
സുന്ദരാങ്കുരമാണാ നൃത്തവും സംഗീതവും.

കതിരോനെതിരായി കണ്ണാടികാണിക്കുമ്പോ-
ഴൊരു പൊൻകതിരല്ലാരായിരംബിംബിച്ചീടും.

V

ഇതിലൊന്നിലുമേറുമുട്ടിനീക്കിമിളപോൽ
ശിഥിലീകൃതമാകില്ലെൻ ചിരസ്നേഹം ഇരേ!
ഹൃദയം ഹൃദയത്തിൽ നിർലീനമായാൽപിന്നെ
വ്യർഥയും വ്യത്യാസവുമെന്തിനാണാരോമലേ.
മതിയോ സമാധാനം, മതിശാലിനി തവ
വദനം മന്ദസ്മിതകാന്തിയിൽ വിരിയട്ടെ.
മൃദുതിങ്കളിൻമൂടുപടമായ് വാനിൽകണ്ട-
മുകിലിൻ നിരനീങ്ങി, വെണ്ണിലാവൊഴുകുന്നു.
പൂമുഖപൂശിക്കുതിക്കും കുളിർകാറ്റു-
പുളകോൽഗമംചേർത്തു നമ്മളെപ്പുൽകീടുന്നു.
മധുമാസമീ മന്നിലുത്സവമൊരുക്കുമ്പോൾ,
മധുക്കിനാവുകൾ കരളിൽ പൂത്തീടുമ്പോൾ,
ചേണലാവിടമീപ്പുൽത്തട്ടിൽ നാമൊന്നിച്ചേയം
പൂനിലാവേറേറാരനുഭൂതിയിൽ ലയിക്കാവൂ!
ചിരിക്കൂ, മജ്ജീവിതകോരകം വിടരട്ടെ;
ചിരിച്ചില്ലെങ്കിൽ നിനക്കിക്കിളികൂട്ടീടും ഞാൻ!

ഹിന്ദി ഡിക്ഷണറികൾ.

		രൂപാ.	അണ.
ഭാർഗ്ഗവാ അടൽഹിന്ദിശബ്ദകോഷ്	(ഹിന്ദി-ഹിന്ദി)	12	0
ഭാർഗ്ഗവാ സ്റ്റാൻഡേർഡ് ഡിക്ഷണറി	(ഹിന്ദി-ഇംഗ്ലീഷ്)	9	0
ഭാർഗ്ഗവാ സ്റ്റാൻഡേർഡ് ഡിക്ഷണറി	(ഇംഗ്ലീഷ്-ഹിന്ദി)	9	0
ഭാർഗ്ഗവാ കൺസൈസ് ഡിക്ഷണറി	(ഹിന്ദി-ഇംഗ്ലീഷ്)	4	0
ഭാർഗ്ഗവാ സംക്ഷിപ്ത അടൽഹിന്ദിശബ്ദകോഷ്	(ഹിന്ദി-ഹിന്ദി)	6	0
പ്രാമാണിക് ഹിന്ദികോഷ്	(ഹിന്ദി-ഹിന്ദി)	10	10
ഹിന്ദിശബ്ദാർത്ഥപാരിജാത്	(ഹിന്ദി-ഹിന്ദി)	6	0
ഹിന്ദി-മലയാളം കോഷ്		4	0

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

നൃത്തകലയും പരിഷ്കരണവും.

ഡാൻസർ പി. കെ. പറവൂർ, (ബോംബേ).

കല ജീവിതത്തിന്റെ തികഞ്ഞ പ്രതിഫലനമായിരിക്കണമെന്നു പുരോഗമനേച്ഛുക്കൾ പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു വളരെ കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ പ്രായോഗികമായി ഈ ആദർശങ്ങൾക്കു് അധികമൊന്നും വിജയിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ വിവിധങ്ങളാണു്. സാമ്പത്തികമായ സുഭിക്ഷതയിലും സുഖസമൃദ്ധിയിലും മത്തംതടി ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന ഒരു പ്രത്യേകജനവിഭാഗത്തിന്റെ അടിമയായി നമ്മുടെ കലാസമ്പത്തുകൾ പ്രാചീനകാലം മുതല്ക്കു തന്നെ അധഃപതിച്ചുപോയി. വിഭവസമൃദ്ധമായ മൃഷ്ടാന്നഭോജനവും കഴിഞ്ഞു വിവിധങ്ങളായ പട്ടു വസ്ത്രങ്ങളുമണിഞ്ഞു മണിമേടകളിൽ മേളിച്ചു വസിക്കുന്ന പണസഞ്ചികളെ തഴുകി താലോലിക്കുകയായിരുന്ന നമ്മുടെ കലകളുടെ പ്രധാന കർത്തവ്യം. സാധാരണക്കാരന്റെ ജീവിതമേഖലകളിലേയ്ക്കൊന്നു കണ്ണോടിക്കുവാൻപോലുംഅവർക്കു സമയമില്ല. അങ്ങനെ മുതലാളിത്വത്തിന്റെ മൂശയിൽവാർത്ത സുഭിക്ഷതയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിൽതഴച്ച നമ്മുടെ കലകളെ സാധാരണക്കാരുടെയിടയിലേയ്ക്കാനയിക്കേണ്ടകാലം അതിക്രമിച്ചുകഴിഞ്ഞു. നാട്ടിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളമലതല്ലുന്ന അജ്ഞതയും അസംതൃപ്തിയും സാധാരണക്കാരനു രസിക്കുന്നതും മോഹിക്കുന്നതുമായ വിധത്തിൽ കലകളിലൂടെ പകർത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അതിനെയാണു തികഞ്ഞ കലാസേവനമായി പരിഗണിക്കേണ്ടതു്. നർത്തകന്റെ ദാരോ അംഗവിന്യാസത്തിലും അംഗചലനത്തിലും കൃഷ്ടപ്പെട്ടുന്നവന്റെ ആവശ്യങ്ങളും അവകാശവാദങ്ങളും അങ്ങോളമിങ്ങോളം വിരിഞ്ഞു വികസിച്ചു നില്ക്കണം. അവയെല്ലാംതന്നെ പ്രേക്ഷകലോകത്തെ കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്നവയായിരിക്കും.

നൃത്തകലയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കഥകളി, കഥക്, മണിപ്പൂരി, ഭരതനാട്യം എന്നീ നാലുതരം നൃത്തങ്ങളാണു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു്. പരമശിവനാണു് ആദിനടനെന്നും അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നതു പാർവതിക്കു ലഭിച്ചെന്നും പാർവതിബാണാസുരന്റെ മകളായ ഉഷയെ പഠിപ്പിച്ചെന്നും, ഉഷയിയിൽ നിന്നും ഗോപസ്ത്രീകൾ കൈവശപ്പെടുത്തിയെന്നും അങ്ങനെയാണു നൃത്തകല ഭൂലോകത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചതെന്നും മറ്റും അന്ന പുരാണങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നതു്. ഏതായാലും പരമശിവനേയും പാർവതിയേയും

കൃഷ്ണനേയും രാധയേയും ഉൾശിമേനകമാരെയും മറ്റുമാണ് സാധാരണയായി നൃത്തകലയിൽ കാണുന്നതു്. എന്താണിതിനു കാരണം? പുരാണപുരുഷന്മാർക്കു മാത്രമേ നമ്മുടെ കലാലോകത്തിൽ സ്ഥാനമുള്ളോ? നമ്മുടെ ചുറ്റും അനുനിമിഷമെന്നവണ്ണം ആയിരമായിരം ഹൃദയസ്പർശിയായ സംഭവങ്ങൾ രൂപമെടുക്കുന്നുണ്ടു്. മനുഷ്യഹൃദയത്തെപ്പൊട്ടിക്കരയിപ്പിക്കുന്ന പൈശാചികമായ എത്രയെത്ര സംഭവങ്ങൾക്കാണു നാം ദൃക്സാക്ഷിയായിട്ടുള്ളതു്. അങ്ങനെയുള്ള യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളേ അവിഷ്കരിക്കുന്നതിലല്ലേ കലയുടെ വിജയം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്? എന്നാൽ കൊട്ടാരങ്ങളുടെ മണിയറകൾക്കുള്ളിൽ ഈ സംഭവങ്ങളുടെ മാറ്റൊലികൾപോലും ചെന്നലയ്ക്കാറില്ല. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം കലാമൂലകഥകൾക്കു വേണ്ടി അവർ പുരാണഗ്രന്ഥം തപ്പുന്നതു്. ഓരോ ദിവസം ചെല്ലുന്തോറും മനുഷ്യൻ പുരോഗമിച്ചു വരികയാണു്. അതിനെ തുടർന്നു നൃത്തകലയിലും ചില പുരോഗതി വരുത്തുവാൻ ഭാരതീയകലാകാരന്മാർ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണു്. പുരാണപുരുഷന്മാരെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന നൃത്തങ്ങൾ കണ്ടു കണ്ടു നമ്മുടെ കണ്ണുകൾ തഴമ്പിച്ചുപോയി. വിദ്യാസമ്പന്നരായ അനവധി നർത്തകന്മാർ ഇന്നു ഭാരതത്തിലുടയം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. സാധാരണക്കാരന്റെ ജീവിതവുമായി കലകളെ കൂട്ടിയിണക്കി മനുഷ്യന്റെ മൌലികമായ അവശങ്ങളെങ്കിലും സാക്ഷാൽകരിക്കുവാനുള്ള "വിപ്ലവസമരത്തിൽ" കലകളേയും പങ്കാളിയാക്കേണ്ടതാണു്. ജനതയുടെ ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളുടെനേരെ കണ്ണടച്ചുകൊണ്ടു് ഒരൊഴിഞ്ഞകോണിൽ കുത്തിയിരുന്നു് ഉറക്കം തൂങ്ങുവാൻ കലകളെ ഒരു കാലത്തും അനുവദിച്ചുകൂടാ.

പളപളായമാനമായ സിൽക്കു വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണാലങ്കാരങ്ങളുമണിഞ്ഞു് ശൃംഗാരനൃത്തം ചെയ്യുവാനാണു് ഇന്നത്തെനർത്തകലോകം അധികവും ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുന്നതു്. ശാസ്ത്രീയനൃത്തങ്ങളെ കുറെയൊക്കെ വ്യത്യസ്തപ്പെടുത്തി ഇന്നത്തെ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അതിൽ കൂട്ടിയിണക്കി കാലത്തിന്നനുയോജ്യമായ വിധത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചു കാണികളെ ആനന്ദിപ്പിക്കുവാനും ചിന്തിപ്പിക്കുവാനും ഒരു നർത്തകനു സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അഥവാ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ ഭാരതീയ നൃത്തകല അതിന്റെ ശൈശവദശയിൽ തന്നെ സ്ഥിതി ചെയ്യുമെന്നതിനു രണ്ടു പക്ഷമില്ല.

കഥകളിടെക്നിക്കു നൃത്തങ്ങളിൽ സുന്ദോപസുന്ദം എന്നൊരു നൃത്തരംഗമുണ്ടു്. ആ നൃത്തത്തിലെ ശാസ്ത്രീയമായ വേഷവിധാനങ്ങളെ മാറ്റി ഒരു ഹിന്ദുവിന്റെയും മുസൽമാന്റെയും വേഷം ധരിപ്പിച്ചു ഹിന്ദുമുസ്ലീംസ്പർദ്ധയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അതിനെ പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നെങ്കിൽ അതു യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ നിന്നും ഉരവെടുക്കുന്ന ഒരു കലാസൃഷ്ടിയായിരിക്കും. ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരായ സുന്ദോപസുന്ദന്മാർ കൈയോടുകൈപിടിച്ചു രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതിനു പകരം ഭാരതീയസഹോദരന്മാരായ ഹിന്ദുവും മുസൽമാനും കൈയോടുകൈപിടിച്ചു രംഗപ്രവേശം ചെയ്യട്ടേ. തിലോത്തമയ്ക്കു പകരം പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ ഉടുത്തൊരുങ്ങിയ ഒരു നവീനതിലോത്തമയെ സൃഷ്ടിച്ചു് അവരുടെ മുൻപിലേയ്ക്കു വിട്ടേക്കുക. ലിപ്സ്റ്റിക്കും പൌഡറുമണിഞ്ഞ ആ തിലോത്തമ അവരുടെ മുൻപിൽ നിന്നു് ഒന്നു കുഴഞ്ഞാടട്ടെ. അങ്ങനെ അവരുടെ മുൻപിൽ കിടന്നു തത്തിക്കളിക്കുന്ന ആ തിലോത്തമയ്ക്കുവേണ്ടി അന്യോന്യം ശണ്ഠകൂടുകയും അവസാനം കത്തിപ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യട്ടേ. യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ തികഞ്ഞപ്രതിഫലനമായിരിക്കയില്ലേ ആ കലാസൃഷ്ടി? അങ്ങനെ ശാസ്ത്രീയത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് ഒരു ദേശീയത്തെ കൈയെത്തിച്ചുപിടിക്കുവാൻ നമുക്കു നിഷ്പ്രയാസം കഴിയും.

നൃത്തം എന്ന പേരുകേൾക്കുമ്പോൾതന്നെ ശിവതാണ്ഡവം കലാപ്രേമികളുടെ മനസ്സിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു കഴിയും. താണ്ഡവം എന്നാൽ

ശിവൻ ചെയ്യുന്ന നൃത്തം എന്നു മാത്രം ധരിച്ചിരിക്കുന്ന കലാകാരന്മാരും ഇന്നുണ്ടല്ലോ. ഗംഭീരമായ താളമേളങ്ങളോടും ഭാവഹാവാദികളോടും കൂടിയ എല്ലാ നൃത്തങ്ങളും താണ്ഡവപ്രധാനമാണു്. സുന്ദരമായ താളമേളങ്ങളോടും ലളിതമായ അംഗചലനത്തോടുകൂടിയ നൃത്തങ്ങളേ ലാസ്യമായും തരംതിരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശിവൻതാണ്ഡവം ചെയ്തു ലോകത്തെ കിടുകിടെ വിറപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ദാരിദ്ര്യപീഡാനുഭവത്തിനേകൊണ്ടു താണ്ഡവം ചെയ്യിപ്പിച്ചു ലോകരേയാകമാനം കിടുകിടുപ്പിക്കുക എത്ര സ്വാഭാവികമായിരിക്കും ആ കലാസൃഷ്ടി. അതുപോലെതന്നെ ശ്രീ കൃഷ്ണനെ കാട്ടാളൻ ഒളിയമ്പെയ്തു കൊല്ലുന്നതിനു പകരം ഭാരതീയരുടെ കാണപ്പെട്ട ദൈവമായ മഹാത്മജിയെ ഭാരതീയനായ ഒരു പരിഷ്കൃതകിരാതൻ വെടിയുണ്ടയയച്ചുകൊല്ലുന്ന ഭാഗം പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ എന്തുകൊണ്ടു നൃത്തകർ തുനിയുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ പരിശോധിച്ചാൽ പുരാണനൃത്തങ്ങളും ഒരു പരിഷ്കരണവും കഴിഞ്ഞു പുറത്തുവരുന്ന പക്ഷം അവയ്ക്കു ജീവിതവുമായി അല്പമെങ്കിലും അടുക്കുവാൻ കഴിയും.

പരിഷ്കരണമെന്നൊരു പദം കലാലോകത്തിൽ അവശ്യമില്ലെന്നും, തലതിരിഞ്ഞ ചില കോമാളികൾക്കു യിളിച്ചു കൂകുവാനുള്ള ഒരസഭ്യമാക്കാണതെന്നും മറവും നീണ്ടു നിവർന്നു നിന്നു പ്രസംഗിക്കുന്ന ചില പഴയ കലാപ്രേമികളുണ്ടു്. പക്ഷേ അവരറിയുന്നില്ല. ചിറകെട്ടി നിർത്തുവാൻ കഴിയുന്ന ഒന്നല്ല പരിഷ്കരണമെന്നു്. ലോകം പുരോഗമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ—ജനതപുരോഗമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ—അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ എല്ലാ തുറകളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമെന്നു്. അതിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞു മാറുവാൻ കലകൾക്കും കഴികയില്ലതന്നെ. അങ്ങനെ അവരറിയാതെ തന്നെ കലയും ഓരോ പരിവർത്തനങ്ങളിൽ ഭാഗഭാക്കാകേണ്ടിവരും. പാളത്തൊപ്പിയും പഴന്തുണിയുംകൊണ്ടു് ആദ്യകാലങ്ങളിൽ നടത്തിയിരുന്ന കഥകളി ഇന്നത്തെ കഥകളിയുടെ മുൻഗാമിയായിരുന്നെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ തന്നെ പ്രയാസം. അത്രമാത്രം ആഴമേറിയ വ്യത്യാസങ്ങൾ അവയിൽ പരിഷ്കരണം വരുത്തിവച്ചിട്ടുണ്ടു്.

നൃത്തകലാകാരന്മാരോടു് എനിക്കു രണ്ടു വാക്കു പറയുവാനുണ്ടു്. കലകൊണ്ടു ഉപജീവനം കഴിക്കേണ്ടവരാണു നമ്മളിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഒരു കലാകാരനെന്നനിലയിൽ കായ്മയായ പല കടമകളും നമ്മളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിട്ടുണ്ടു്. ലോകോത്തരമായ കേരളീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ സന്ദേശവാഹകരാണു് നാം. വ്യക്തിപരമായി നമുക്കുള്ള കഴിവുകൾക്കും അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും ന്യായമായ ഒരു സ്ഥാനം നമ്മുടെ കലാലോകത്തിൽ നേടണം. കളരിക്കുള്ളിൽ വച്ചു ഗുരുവിൽനിന്നും പഠിച്ച പാഠങ്ങളെല്ലാം ആവശ്യത്തിന്നനുസരിച്ചു വിളമ്പുകയല്ല ഒരു നൃത്തകന്റെ കടമ. ഒരുയന്ത്രത്തിനൊപ്പം നാം അധഃപതിച്ചുപോകരുതു്. നമുക്കു ലഭിച്ച കലാജ്ഞാനം ബുദ്ധിശക്തിയുമായി കൂട്ടിയിണക്കി അതിൽ നിന്നും ഒരു പുതിയ കലാതന്തു സൃഷ്ടിക്കണം അതായതു് ഇന്നത്തെ ലോകത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യമായ ചിത്രീകരണമായിരിക്കുകയും വേണം. കലാപരമായി നമ്മുടെ കഴിവുകൾക്കുള്ളമേന്മയിൽ കായ്മയായി യാതൊരു മാറ്റവും വരുത്തരുതു്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ അതു കലാപോഷണമായിരിക്കയില്ല. കലയിൽ നടത്തുന്ന കൂട്ടിക്കൊലയായി മാത്രമേ അതിനെ ഗണിക്കുവാൻ കഴിയൂ. ഈ വിധത്തിലുള്ള ഒരു പരിവർത്തനം സാർവ്വത്രികമായ കലാലോകം ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ടു്. കലാകാരന്മാരുടെ കായ്മയായ സേവനങ്ങൾക്കുമാത്രമേ നമ്മുടെ പ്രതീക്ഷയെ സാക്ഷാൽകരിക്കുവാൻ കഴിയൂ.

ശൈശവത്തിൻ നിഴലുകൾ

ടി. എം. എൻ. സ്വാമി, ബാംബെ.

1

ജീവിതപ്പൊയ്കയിൽ സുസ്മേരത്തോടങ്ങു
നീന്തിക്കളിച്ചോരു ശൈശവത്തിൽ,
അന്നുഞാൻ ഓർത്തില്ല, ആപ്പൊയ്കു പിന്നീടു
വൻകടലായിത്തീരുന്ന സത്യം!

2

സ്ത്രീപുരുഷഭേദമെന്തെന്നറിയാത്ത
ബാലികാബാലന്മാരൊത്തുകൂടി,
പുസ്തകം സ്ലേറുമായ് പാഠശാലയ്ക്കുള്ള
ലോകമറിയാതെ ചെന്നകാലം,
സായാഹ്നവേളയിലാറ്റിൻമണൽത്തട്ടിൽ
സൈരമായോടിക്കളിച്ചനേരം,
ഓർത്തില്ലൊരിക്കലു,മാശോകമീവിധം
ഘോരവിപിനമായ്ത്തീരുന്നതും!

3

എത്ര വസന്തവുമെത്ര ശരൽക്കാലം
എത്രയോ വർഷവുമങ്ങുപോയി.
ഇന്നുഞാൻ ജീവിതസാഗരത്തിൽമുങ്ങി
പ്പൊങ്ങിയും നീന്തിയും തത്തളിക്കെ
അന്നെൻറെകൂടെയാപ്പൊയ്കയിൽ നീന്തിയ
ബാലികാബാലരെയോർക്കുന്നുണ്ട്
എത്രചിന്തിച്ചാലും, എത്ര ക്ഷണിച്ചാലും,
ശൈശവം മണ്ടി മറഞ്ഞുതന്നെ.

4

പൂഴിമണൽത്തട്ടിൽ വീടുകെട്ടുന്നതും
മാതാപിതാക്കളെക്കാണിച്ചും,
'പാപ്പാത്തി'യെപ്പിടിപ്പാനായിട്ടോടിയും,
സന്തോഷിച്ചുള്ള കഴിഞ്ഞ നാളിൽ,
അന്നാരുമോർത്തില്ല, സംസാരയാത്രയിൽ
ദിക്കറിയാതെങ്ങുമോടുന്നതും!

5

ചിങ്ങമാസത്തിലെ 'ഓണം', വരുന്നേര,
ആറ്റുവാടത്തിന്നൊരതിഥിയില്ല.
കൃപായശീലയും, പട്ടുവേഷ്ടിയുമായ്
താതൻ തലേന്നാൾ വരുന്നുണ്ടാവും!
ഇന്നെങ്കിൽ 'ഓണം' വരുന്നതസഹ്യമായി,
ആ താതൻ നമ്മളായിത്തീർന്നുവല്ലോ!
കുഞ്ഞുങ്ങൾ ചോദിക്കും, "അച്ഛൻ പട്ടുവേഷ്ടി
കൃപായശീലയും വാങ്ങിയില്ലേ!"
"വാങ്ങുന്നുണ്ടു, കുഞ്ഞേ!" യെന്നങ്ങുചിന്താനി-
മഗ്നനായ്ത്തന്നെ പറഞ്ഞിടേണം.
പിന്നെ വിചാരമായെന്തുചെയ്യേണമെ-
ന്നൊന്നോട്ടിപോയാൽ സാധിക്കുമോ?
അന്നോണം വന്നപ്പോളിന്നിപ്രകാരമ-
ങ്ങുണ്ടാവുമെന്നതുമോർത്തതുണ്ടോ?

6

അന്നെൻറെകൂടെ വിദ്യാലയം വായിച്ച
പെണ്ണുങ്ങളിന്നൊക്കെ അമ്മമാരായി.
കാമാക്ഷിക്കുണ്ടു നാലഞ്ചു കുട്ടികളും,
മീനാക്ഷിക്കഞ്ചാറു പെണ്ണുങ്ങളും,
പ്രാണപ്രിയനായ ഗോപാലൻ ജീവിതോ-
ദ്യോഗമായ് നാടുവിട്ടെങ്ങോ പോയി!
കൃഷ്ണനോ വേറൊരു മാർഗ്ഗവും കാണാതെ
പട്ടാളം ചേർന്നൊരു യോദ്ധാവായി!
തമ്മിൽപിരിയാതെ സന്തോഷോന്മത്തരായ്
അന്നെല്ലാം ഞങ്ങളും കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

(വി. കെ. രാധാകൃഷ്ണമോസ്.)

ദേശീയം.

എം. എൽ. എ. മുനിരാമൻ ഗവൺമെൻറുചെലവിൽ ഒരു സമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിക്കാൻ തലസ്ഥാനനഗരിയിലെത്തി. താമസത്തിനുള്ള സ്ഥലം തിരഞ്ഞു ബോർഡുവായിച്ചു നടന്നപ്പോൾ എല്ലാം ദേശീയമായിക്കണ്ടു. 'പട്ടേൽ ഹോട്ടൽ' 'ഗനഫ്ുകഫെ' 'സുഭാഷ്ഹോമ്' ഇത്യാദി. അയാൾക്കു കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ട നേതാവ് സുഭാഷായിരുന്നതിനാൽ സുഭാഷ്ഹോമിൽ താമസിച്ചു. മുനിരാമൻ ഒരുകെട്ടു ബീഡി വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരാൻ അവിടത്തെ പ്യൂണിനോടു പറഞ്ഞു. ബീഡിക്കെട്ടിന്റെ ലേബൽ നോക്കി. 'ഗാന്ധിമാർക്കു ബീഡി...' നല്ല ചായ എവിടെയാണെന്നന്വേഷിച്ചപ്പോൾ പ്യൂൺ പറഞ്ഞു. 'തിലകവിലാസ'ത്തിൽ പോകണം. ക്ഷൌരത്തിനു നല്ല സ്ഥലമേവിടെ? എം. എൽ. എ. വീണ്ടും അന്വേഷിച്ചു. 'ഗോഖലെഷാപ്പ്' ഹാ! സ്വദേശീയം! മുനിരാമൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

* * *

കീഴ്വൻ തന്നെ കുറക്കാരൻ.

മാന്യനായ ഒരാളെയുംകൊണ്ടു് അതിവേഗം ഓടിച്ചുപോയ ഒരു കാർ, വഴിയെ വടിയും കുത്തി നടന്നുപോയ ഒരു കിഴവന്റെ ദേഹത്തു മുട്ടി അയാൾ മറിഞ്ഞുവീണു. ഡ്രൈവർ കാർ നിറുത്തി ഇറങ്ങിവന്നു കിഴവൻ സൂക്ഷിച്ചു നടക്കാത്തതിനു ശകാരിച്ചുതുടങ്ങി.

കിഴവൻ—നിങ്ങൾ ലക്കില്ലാതെ ഓടിച്ചിട്ടാ. നിങ്ങളാ കുറക്കാരൻ.

ഡ്രൈവർ—മിണ്ടാതിരിയെടോ, ഞാൻ പത്തുവർഷമായി ഈ തൊഴിൽ തുടങ്ങിയിട്ടു്—അറിയാമോ?

കിഴവൻ—ആഹാ, അതുപ്പോ! ഞാൻ അറുപതു വർഷമായി ഈ വഴിയേ നടക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു്.

പോലീസുകാരൻ വന്നു് കാറിനകത്തു് മൌനമായിരിക്കുന്ന യജമാനനെ നോക്കി കേസ്സുവിസ്തരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

പോലീസു— (കിഴവനോടു്) എന്തെടോ നോക്കി നടക്കാത്തതു്?

കിഴവൻ—യജമാനനേ, ഞാൻ വഴിയരികിൽക്കൂടെയാ നടന്നതു്. കാറു് എന്റെ മേൽ കൊണ്ടുവന്നു കയറിയതാ. മുഴുവൻ കുറവും അയാൾക്കുതന്നെയാ.

ഘോരവനാന്തരസംസാരത്തിൽപെട്ടു-
ടിക്കറിയാതെയുഴറിയപ്പോൾ,
ഞെട്ടിന്ന വെട്ടലും മിന്നലും ഹേതുവായ്-
തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞുപോയ്, എന്നു കാൺമൂ.
തമ്മിൽതമ്മിൽ ഞങ്ങളിന്നിനിക്കണ്ടാലും
തമ്മിലറിയുക സാധ്യമാമോ?
വേർപിരിഞ്ഞീടുവാൻഹേതുവുണ്ടെന്നുള്ള
സത്യത്തെയന്നാരുമോർത്തതില്ല.

7

ജീവിതപ്പൊയ്കയിൽ സുസ്മേരത്തോടങ്ങു
നീന്തിക്കളിക്കുന്ന ശൈശവത്തിൽ,
ലോകംപനീരലർ മെത്തയായ്ത്തോന്നിക്കും
ചിന്താനിഴലറ്റ യൌവനത്തിൽ,
ഓക്കില്ലൊരിക്കലും:—"ജീവിതയാത്രയിൽ
കല്ലുണ്ടു മുള്ളുണ്ടു വേണ്ടുപോലും!"

പോലീസു—(പതുക്കെ). എടോ, മിണ്ടാതിരി. അകത്തിരിക്കുന്നതു് ആരാണെന്നറിയാമോ അല്ലേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ പോലീസുകമ്മീഷ്ണരാ. അമ്മാവൻ മന്ത്രിയാ. അനുജൻ എം. എൽ. ഏ. (ഉറക്കെ) എടോ കിഴവാ, താൻതന്നെ കുറക്കാരൻ.

* * *

മരണംമൂലം മുതൽ.

സന്ന്യാസി പ്രസംഗിക്കുകയാണു്. "മഹാജനങ്ങളേ, ഈ ലോകം നശ്വരമാണു്. ഇന്നോ, നാളെയോ നാമെല്ലാവരും മരിച്ചുപോകും. അതുകൊണ്ടു്.....''

ഒരു ശ്രോതാവു് എഴുന്നേറ്റുനിന്നു് തിട്ടുക്കത്തിൽ!

"അതെ, അതെ, നാമെല്ലാവരും ഇന്നോ നാളെയോ മരിക്കും. എത്രകൊല്ലമായി ഞാൻ ഇതുതന്നെ പറയുന്നു.....''

സന്ന്യാസി—നിങ്ങളാരു്? കണ്ടിട്ടു് ഒരു സന്ന്യാസിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ലല്ലോ.

ശ്രോതാവു്—അല്ല. ഞാൻ സന്ന്യാസിയല്ലാ.

സന്ന്യാസി—പിന്നെ ഇതുതന്നെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നടക്കാൻ?

ശ്രോതാ—ഞാൻ ഇൻഷ്വറൻസു് ഏജൻറാ.

(പി ചന്ദ്രശേഖരൻ.)

കണ്ണഡാക്ടർ—കാറോടിക്കുവാനുള്ള ലൈസൻസു് എടുക്കത്തക്ക സൂക്ഷ്മത നിങ്ങളുടെ കണ്ണിനില്ല. എന്തായാലും ഇരിക്കു. ഇതാ ഈ പോർട്ടോക്കോയിൽ നില്ക്കുന്ന കാറിന്റെ നമ്പരൊന്നു വായിക്കു.

രോഗി—ഈ പോർട്ടിക്കോയിൽ നിൽക്കുന്നതോ?

ഡാക്ടർ—ഉവ്വു്.

രോഗി—ഈ കടുപ്പു നിറം കാണുന്നതു് കാറാണോ?

സ്ത്രീ—(വലിയ കാറും പിശുക്കുംകൊണ്ടു് ആട്ടുന്ന വള്ളത്തിലിരുന്നു്) എനിക്കു പേടിയാകുന്നു വള്ളക്കാരാ! ഈ കായലിൽ യാത്ര ചെയ്തിട്ടു് ആരേയെങ്കിലും കാണാതായിട്ടുണ്ടോ?

വള്ളക്കാരൻ—ഹേയു്! കാണാതെ എങ്ങനെ ആകും. ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെത്തന്നെ. ഇപ്പോഴും മുങ്ങിയാലും ഞങ്ങൾ തപ്പി എടുക്കും.

* * *

'അമ്മൂമ്മേ! ഇന്നു് അപ്പൂപ്പനു് എങ്ങനെ ഇരിക്കുന്നു?'

'കുറവുണ്ടു പൊന്നു മക്കളേ! പക്ഷേ വയറ്റീന്നു പോകുന്നില്ല. എന്തുചെയ്യാം.'

'അതിനു് എനിമ കൊടുക്കാൻ ഡാക്ടർ പറഞ്ഞല്ലോ!'

'കൊടുത്തുനോക്കി. എന്തുചെയ്തിട്ടും കൂടിക്കുന്നില്ല.

* * *

ഒരു പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥൻ തന്റെ കാമുകിയുമായി സോല്ലാസം യത്തമാനം പറഞ്ഞു് ആനന്ദസാഗരത്തിൽ ആറാടിയിരിക്കയായിരുന്നു. പെട്ടെന്നു് മേലുദ്യോഗസ്ഥനെക്കണ്ടു. സംഗതി മേലുദ്യോഗസ്ഥൻ അറിയാതിരിക്കാൻവേണ്ടി "ഇതു് എന്റെ സഹോദരിയാണു് സാർ' എന്നു പറഞ്ഞു.

"കൊള്ളാം. എന്റെയും സഹോദരിയായിട്ടിരുന്നിരുന്നു ഇവൾ.'' എന്നു മറ്റേ ആൾ മറുപടി പറഞ്ഞു.

* * *

ഡാ. ഗോപി നല്ല വരവുള്ള ഒരു ഡാക്ടറായിരുന്നു. പെട്ടെന്നു് രോഗികളാരും അല്ലേഹത്തെ സമീപിക്കാതെ ആയി. വളരെ തലപുകഞ്ഞാലോചിച്ചിട്ടേ കാര്യം മനസ്സിലായുള്ളു. നിദാനമിതാണു്. ഏതോ ഒരാവശ്യം പ്രമാണിച്ചു് മരണസർട്ടിഫിക്കറ്റു തയാറാക്കിയപ്പോൾ 'മരണകാരണം' എന്നുള്ളിടത്തു് 'ഡാക്ടർ ഗോപി' എന്നെഴുതിപ്പോയി.

* * * * * *

കേരള മഹാചരിത്രം

ഗ്രന്ഥകർത്താവു്—സുപ്രസിദ്ധ ചരിത്രഗവേഷകനും സാഹിത്യ കാരനും ആക്ക്യിയാളജിസ്റ്റുമായ

ശ്രീ. കുറുപ്പുംവീട്ടിൽ കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള.

ഗ്രന്ഥകാരൻ രണ്ടു വ്യാഴവട്ടത്തിൽപരമായി കേരളം ഒട്ടുക്കു സഞ്ചരിച്ചും പുരാണവസ്തുപരങ്ങളായ നിരവധി ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തിയും പുരാതന രേഖകൾ സമ്പാദിച്ചും, ലിഖിതങ്ങൾ കണ്ടെടുത്തും പരിശോധിച്ചും തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു ഉത്തമചരിത്രം—സഹ്യപർവ്വത നിരയുടെ അടിവാരംവരെകടൽ അലയടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലം—അഗസ്ത്യകൂടം, മഹേന്ദ്രഗിരി, അച്ചൻകോവിൻമല, ശബരിമല, അഴുതമേട്ടു്, പൊന്നമ്പലമേട്ടു്, മണിമല, മരയൂർ, കാത്തല്ലൂർ, ശീന്തലാർ മുതലായ മലകളും മേടുകളും പരിസ്ഫാരം നിറഞ്ഞ നഗരങ്ങളും രാജ്യങ്ങളും ജനസ്ഥാനങ്ങളുമായിരുന്ന പുരാതനകാലം—ഹിമവാൻതൊട്ടു കന്യകുമാരിവരെയും അവിടുന്നു തെക്കോട്ടുദക്ഷിണഖണ്ഡംവരെയും മലകളുടെ മുകൾപ്പരപ്പുകളിൽക്കൂടി ഗതാഗതമുണ്ടായിരുന്നകാലം—അക്കാലം മുതൽ ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യംകാലംവരെയുള്ള കേരളത്തിന്റെ വിശ്വാസയോഗ്യമായ ചരിത്രം—കേരളം പരശുരാമൻ മെഴുവെറിഞ്ഞു സൃഷ്ടിച്ചതോ പെരുമാക്കന്മാർ വെട്ടിപ്പിടിച്ചതോ അല്ല—പരശുരാമൻ ആരു്?—പെരുമാക്കന്മാർ ആരു്?—കേരളത്തിൽ പെരുമാക്കന്മാരുടെ ഭരണസ്വരൂപം എന്തു്?—പുരാതന കേരളരാജ്യങ്ങൾ—നാടുവാഴികൾ—ഭരണക്രമം—സാമ്പത്തികാവസ്ഥ—സാമൂഹ്യാവസ്ഥ—മതങ്ങൾ—ഭാഷ—ലിപി—ആചാരം എന്നിത്യാദി പല നൂതന വിവരങ്ങളും ചോറ്റി എന്ന പുരാതനരാജ്യം—അതിന്റെ സ്ഥാനം—ഭാരതയുദ്ധത്തിൽസഹകരിച്ച കേരളരാജാവു്—എന്നിങ്ങനെ പലതും നാളതുവരെ മറ്റാരും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അനേകം ഗവേഷണചിത്രങ്ങൾ.

ഡമ്മി 8-ൽ 408 വശങ്ങളുള്ള ഒന്നാംഭാഗം വില രൂപാ 3.

രണ്ടാംഭാഗം ,, 3.

റെഡ്യാർപ്രസ്സു്, തിരുവനന്തപുരം.

Phone No. 2554.

Reg: No. T. 112. Reg: No M. 5192

ESAYAN NAIR
AGENT
AIN VEEDU, MALAYIN

FOUNTAIN PENS.

BHASKARAN NAIR
OPP. POST OFFICE
TRIVANDRUM.
NEWS AGENT.

BRAHMAM	**PLATO**
SWAN	**ALWYN**
JEWEL	**OLYMPIC**
SHANTI	**EVERFINE**

Etc, Etc.,

DICTIONARIES.

Chambers' 20th Century Dictionary
" School "
Blackies Standard "
Websters " "
Little Oxford Dictionary
Adarsha Hindi Sabda kosh
Samkshipta Adarsha Hindi Sabda kosh
Pramanik Hindi kosh
Hindi Sabdartha Parijath
Bhargava's Standard Hindi—English Dictionary
" Concise Hindi—English "
" Standard English—Hindi "
Hindi—Malyalam kosh
Hindi—Tamil kosh
A R. P Bhasha Nighandu—Malayalam
Navayuga Bhasha Nighandu "
V V. English—Malayalam Dictionary
Malyalam—English "

Order with advance, please.

The Reddiar Press & Book-Depot, Post Box No. 4 **Trivandrum.**

Printed and Published by T. Subbiah Reddiar,
The Reddiar Press, Main Road Trivandrum.